

וזה יבנות תבא לפניה תפלתו וכן תעבדם מהמנתי שאין את עני פנים נקשר
 ערך שאנום לפניה אל להי וזהו יבנות יצחק את ולא מטותי אבל חטאיתי אשמה
 בנפשו נעלמו דבריו דופי הענינו והרשעו וזהו המסתי טפלות שרר יעבתי רע
 כונתו לעת מידתו נאמתו פדלתו ענינו פשעתי יצדתי חטאיתי ערתי דשעתי
 שימתי דרתי תענתי ומענעתי נסדתי ממענתך הטובים והישרים ולא שנה
 לי ואמה צדקה על כל הבא עלי כי אמת עשיתי ואש דרשעתי ואם ידעם להאריך
 הד שמת בידו וטוב הדבר לפתח מטאיו ונפ מה שלא נעצל בהם כי איתש
 שמתוך כך יסוד הנשכחות יתמרט בהם יתחור בתשובה שלמה

הלכות אבל

כתב הרמבם זל מצות עשה להתאבל על הקרובים שטמא
 ואכלתו חטאת היום בינים אמר שיהא יום המיתה יום הקבורה
 מן התורה ומה דב עה תקן זימי אבולתי
 ימייב אדם באבלת משיפתם הנכלל אבולתי
 אסור בדבר מהדברים שאם אסור בהם עד שיקבר רוב הפוסקים מפרשי
 נכלל היום שטמאין על הקבר לומר לא לעשות טעם פה הבשן טעמין על
 הקבר בעא האם הסותם הקבר ודפח פה האבטם מואן ומאן כמו מתבאר
 ודשי זל פה נכלל כסוי הארון והשיב ענין בתוספות
 מלכות שאין משחין אותן ליקבר אעפ שלא נתיאמו
 מלכות אותם מתאבלים עליהם משעתיאשו מלשאן למדך לקובר

כח שפך דם או טמא בערה או חיה דעב אסלתה מתאבלין עבדי
 משעתיאשו לפי שאין נהדר זל כל שאם מצאנו איברים אין מוש
 להם עד שימציא ראשו ודפח ד יהודה אנו השדרה נכלל זל בן דוב
 שדרהם לטלח המת למדינה אחרת ואין ידעו מלו יקבר מתחילין
 למות לו יום נהדר אב משיחידו פטחם כלותה

הנפלים אין מתאבלין עליהם וכל שלא שיה ל יום בארם אפי' מת
 בינם ל דרי הוא נפח ואין מתאבלין עבדי ואם ידעו באר
 שנקר לו חדשים אפילו מת מיום שנקר מתאבלין עבדי
 אם יקברו בעלדתי כתבנו בהלכות מילה בארובה בן
 ט חדשים שנקר מת וכן חו אפי' שמת לאחר ששים יום ומו שיע
 מחורק ונשון קמז מניד ויש נעסין מעתה בלית מלשן נדר אילנא
 או מוסר אעפ שכל לן חדשין אין מתאבלין עבדי והדמין זל כתב בן ח

מלכות

ששה ל יוס הדי הוא שלם ומתאבדן עביו וביאר עוד בול אינן יוצא ברגלם קמח
 הטעם על הסתם לא כגלות בין אנשים ועמדין עביו כגולה ואומדן עביו ברכי
 אכלים ותענוגים אכלים כן יב מרש יוצא במנה דברים מתעסקין עמו ומעמין עביו
 ואינן יוצא במנה אין דברים מתעסקין עמו ואין מעמין עביו ומה הן בהפך כג
 עביו כג חמט כג עשירים כג שט וכן נקטם כג עשירי עביו ומה אשר מהנכס
 ולכל ומתקן הוא שאין מתאבדן על הכבוד ואם כי משה שהכבוד לשם נקטן כן עב
 והאחר דומם כתבו שהמנהג אשר פשט בהרבה מקומות שכל להתאבד עביו דאשון
 שמות ואפי' ככל לו חרשין ואפי' לא יהיה כבוד מנהגן טעות הוא כי לא נמצא
 המנהג בתלמוד דרך בבבליה שכן כמי שאינה מן האבות כפי שכן קדושים לשם
 נכס נשילת קטל טעם מתאבדים עביו ל יוס שיצא מסכל נפלו ואומדן עביו
 צדק דרין וכן דרין לעשות **הרונ** מלכות נקבין בקבדי אבותיה
 אבט הרונ בדר אין נקבין בקבדי אבותיה עד שימנעל הכבוד
 ואין מתאבדן עבירם אבט אונטן עבירם שאין אשנות לא אבט ואחם בהרונ
 מלכי ישראל אבט הרונ מלכי אומות השלם אין מונען מהן שוסדר לא הספיק
 דתם אמרין אין מספיקין הרונ מלכות **אין** קובצין דש אעל צד דרין
 ולא דש חמוד אעל דש קל וכן דרין ואסיד בטע אעל צד דרין
בר הפרשים מדרש צבור ואם אנשים שפרין עול המדות שאין נכסין
 עש ישראל בעשיית המדות נכסין המושרים וישיבת ביתי כנסין ו
 ובת מדרשות והמיושרים והמשומרים והמסורים אין מתאבדן עליהן לא מתאבד
 ואדרבא דברים טובים לטעם ואוכלין ואמחין על שאבדו טעמן של מקום בה
כתב הדי כן נצאת מכלל אומות שומעין וקדושי המת היו נקטם
 לבטל שחורים ומהנעדר שחורים ומהנעם טובים לבטל ומתעשר
 לבטל יאמר לה ד יאמר לבדיה כג חתובו לא נכסין לבטל ולא נכסין שחורים
 לבטל לא שמא לא אנסה ואהיה כרתין בין האבנים שחורים לא שמא אנסה
 ואהיה כאב בין החתנים וכן נמי מצינן בתורה שאין מן משה דבינן ליה שמע
 יהושע לבוש עב שחורים והתעסה עב שחורים והזהר בכבוד טובה ו
 נכס מקום יש לו לעשות כפי מעמין **באבר** דבר אין מתעסקין עמו
 בכל דבר פי ואם היה כפי אין קדושו מעמין לו רכיל
 בעמין בגלשה מעשה עמיו ולא שפירשו מדרש צבור והדין לו מייתי
 לה בהכללת טומאה **המאבר** עצמו לרשע אין מתאבדן עביו
 ואין מספיקין אותו אבט עמדין עביו כגולה ואומדן
 עביו בהרמיה ואבט נכס דבר שהוא כבוד הרמיה אי וזה מאבר עצמו לרשע

כל זה חזון
 בר פ"ט ע"ד
 נ"ט פ' ארומ
 ח"י

שאין מתאבלין עמו זה שכלה דעתו ואם הדין שכלה לראשונה וידאחזה
שכלה דרך טעם חו שהיה מיניד נפסל אכל חס לא נכלה בדעתו על זרה
זוהי ששכחתי חזק או חלו בדין או מושך על סייע או שפס הדי זה
במקום כל הכותס ואין מוטען כמות כל דבר
מטרה שמת דית שמאכל נשמו וסוקלן
למפקדו מאכל לכוונתו פטור מן הדין וסוקלן לו אהין ומספיד
בראיו לו ואם האכל מתרד אין עשין לו שורה ואין מברכין עמו ברכה
אכלס ונתנו ומי אכלס כל שהוא כבוד להיות אין עשין לו עמו

בשר שחייב אדם להתאכל עניהם דין תורה

אכין ואכין ובטן ובטן ואחיו ואחיותו מאכין ומברכיהם מהאכל על אחין
ואחיותו מאכין ואחיותו נשואה בין מאכין בין מאכין ומתאכל דין תורה
על אשתו נשואה וכן האשה על בעלה ואפילו ספק שאינה מתאכל
לאחיו ואחיותו מאכין ומתאכל עניהם
או הנכדית אנו מתאכל עליהם וכן
או ששדמיה הוא ואכין אין מתאכלין זה עם זה וכן אשתו ארוסתו אין
מתאכל עליהם ולא אונן קטן לא אוננת ומתאכלת עליהם
הקדוש שואר חייב להתאכל עניהם זה מתאכל עניהם

שדמיה שפדיוס בפתיהם כיצד הדי שמת בין בטן או אחין בטן ואכין בטן
חיים שדמיה בטן בטן ונפשו אכלתו בטן אכל טעם אף חייב וכן
בשאר והחובבים וכן נמי מתב היה מתדבס וכן בשאר שד דעב כח דין
אין מתאכל בטן וכן נמי מתב הדמיה וכן נפשו וכן נפשו בטן אפילו בטן
כיטלה לא נפשו אלא מתב הדמיה וכן מתב על כבודו כל

ומתאכל שדמיה שחייב להתאכל עניהם זה מתאכל עניהם
בטן בטן ולא על שאר קרובין וכן חייב וכן חס על טעם מתאכל עמו
אשתו ארוסתו עמו אכל אין נפס עמה לא על חמיו וחמותו על ז

הגוסס ואין משמן כלל מחייב על עבדו ופלו יתעב ולא מכין ארבע
ולא מדריו אותו ולא משלש אותו על המלך ולא על החורף על שילוחו זה
הנפשו בו הדינה שדמיה וכן המתאכל עמו עם יציאת נשמה שופ
דמים לא יטעה ונפשו שמה נפשק וכן אין קורעין עמו ולא מספידין

והן כענין ארון כבודו עד שימותו
שש ופושט ידו וקולו וסימן לרבר

אחרים אומרים מלת ונחמדים אומרים לו מלת אינו כענין עד שיפברר לו בוראי

מיו שש ושש פתוחות אחרות ל מנפח לו יין בחוטמו וזוהו לו שכן בין חוט

שש ואותו שש ודלי דלי ושמן באתבעותו והן מתעוררות

לברו בבית שש פתוחות ודלי כפופים ידיו חבוקים הדיוה ספרמן

ומחקר ומעמן ופושט ובבשר שלא יפבר

למות אין רשאו לפרוד למנו ברי שלא יתא נפש

ימות בעצמות נפש חפץ שהנפש משהחמת בשעה שהיא יצאה מן הגוף

ועד שמא יחשיו חיבתו ויבוא לידי נעת כדאמרי ארבעה ערכין שוהר עבד

מיתה מנפח ב ימים ומת מיתה דחוקה ב ימים ומת מיתה נפשה

ה מיתה גופה ה מיתה כל אדם ובאב רבתי אומר ד נה דחוקה לו מיתה

האמורה בתורה לו מיתה כל אדם יתר מכאן בייסודין מת בל מיתה

כדת לבן מיתה שמוס הרמתי ס מיתה כל אדם יתר מל מיתה רחוקה

אם רבא מל נה ס מיתה כדת יא מלת כל ימים לר מיתה רחוקה

לו מיתה האמורה בתורה ס מלת מתוך השחק סימן יפה לו מתוך הכב

סימן רע לו פלא כלפי העם סימן יפה לו פשו כלפי הסתם סימן רע לו

פלא למעלה סימן יפה למטה סימן רע לו פט יעבדים סימן יפה ידוקים

סימן רע יעבדן סימן רע לו בערב שבת סימן יפה במוצאי שבת סימן רע

לו בערב יום הכפרים סימן רע לו במוצאי יום הכפרים סימן יפה לו

בחול מועד סימן יפה לו רחב העיניים מותם בחול מועד חסידים הראשונים

היו מתייחסים בחול מועד ב א או ב יום קודש מיתתו ברי למחך הכס

כדי שיבואו ופאס לעמוד לבא שם מדרג נכסם וכדלדב ואיטפיהם

ובשמה המות מתקבצים כל הקהל והלסים בבית ואומרים ידיו

הרין וסמך על דיון האמת קרע כל מי שחיב בקרע

אם לא קרע שש עת יצאות נשמה וזה המנהג של ירחוק הרין והוא מנהג

גבאים בראמית בפרץ נפח הרין ומקח רעפה בת איה השק ותג מחין

לכ ס היצור מל ס היצור אר אנושא סהיתב אומרת היצור תמים פושט

אדם אורו כלב אפי לקט משעברו עליו לו יום סל כר האיילת וקין קרע

נלמנו סקורין קפא יא נמניא אבל פושט קרע מלכס העליון נע אביו

ואמו קרע אפי נלמנו והלי מקורב כל שאין קרע לאביו ואמוהו אפרן

אפרקסותו הנקרא קפא אבל כל הבגדים האחרים שהיו לבוש קורע
בגד והוא זה הנה ענין וכן לא קרע בחלוק ההחלתן שן וי קסמוא ספי
הערך שפי אפרקסותו החלוק ההחלתן ואפילו על אביו וכל אלו דעב
אפרקסותו אינה מעבדת הייט באביו ואמו כלפי הערך דאי בעאר מתיישב
פטיטא דאיט קרע כי אם הענין והלכה כדמלת היא ככל ישראלי כלפי דמי
והערך צריך קריעה לכל הממיתים בקוטא ובחלק שקורא קמיה אין צריך
קריעה אפי' על אביו ואמו ופי' רבותי דאין צריך קריעה בן רבא ככל המ
המיתים וכן אין די אם קרע בה ובחלק שקורא קמיה לא בעי קריעה
בשקורע על אביו ואמו ואמרי שהלכה דמלת היא ככל אחד המעשה עב
וכן ענין פק דמיתם על וכל ואין טעם לכן טעם מעבדת את הקריעה אפי'
למלתה מדרקע ואם לא קרע את אפרקסותו לא עבד עב וכל וכל פי'
ואפרקסותו אינה מעבדת הסודר שעל ראשו אעפ' שחלי לפטא ופטיטא
מעבדת את הקרע אין זה מעבדת את הקריעה ופטיטא מזה כי כיון הילין
מעבד וצריך שיראה הקרע לשם עב ואם לא הלא אפרקסותו אינה
מעבדת את הקריעה ר' בעמי בשם ר' שקיבא מזה קורע את אפרקסותו
הא לזה אין קורע אותו ככל עב
ובשקורעין קורעין ואין צריך
להכדיל שפת הבד וקורעין בין ביד בין בבגד וכו' וכו' להטעם ירו ולקורע
בצנעא ואיני חייב לקרע אלא בקרב הענין כאשר ביארנו
אמי אבולת הקרע כלפנים ואם לא להחליק מחליק ואין
קורע קרע אחר שכל קרע שאין בשעת חמיוס אינו קרע
אביו ואמו קרע עב שכל קרע לבו ומכדיל שפת הבגד ואין
קורע לא ביד וכו' ככל כל הטעם וקורע כל הבגדים שענין וכו' וכו' וכו'
הדבוק לבשרו אינו מעבד כאשר ביארנו ואם לא להחלק קורע כל עב אביו
ועל אלו פי' לבבדס ודוקא מחליק אבס מרוב בגדים מחמת קור אינו קורע
וכן טעם דעת הראב"ד וכן ענין דעת ר' חסדון וכל וכו' מלתה אינו עשה בה
משה עב ואותן אבולס שמחליקים בגדיהם בשבת תוך שבעה ואם לא עשו
הייבין לתהר מאד שלא יחליפו מבעד יום שלא ישרדו לקרע ואם לא עשו
כן חייבין הן לקרע **וחולץ** כהני ומוציא דושן כן החלוק עב
שידא כדעפ' ונדוש מנושה והולך כך לפי המטה כך עשה
עד שיהיה ואחרי שיהיה אינו חייב למלץ וכו' הדי מקורביל וכל לא עשה
לחלץ כהן אין קורעין ולא חולטין ולא מבדילן לא קרובין של מלת אס

ובל
ועל

אין אומרים לא תחנה ולא למנוח נשיד מן מנוח ולא יהא דמוס ולא יורד כר בבית
האבס ולא נעם אחר לפי שאין אומרים שם לא מה שאתם חייב מתקנה אבס
בגדת הדין נכסו או הדברים אינם מתקנים לא מנהג ומנהג העם יש
מקומו ושאין אומרי בשבת שחריט ששבת כל מי שמתפלל בבית האבס וכן
אין אומרי בבית קדושה ואין אומרי שם אלא כותביו לא יכתוב וכן וכן וכן
(ומורי) ומה קדוש והעם לפי שהאין אומרי בדברי תורה ובתפלה שבית של שבת
אין אומרי ברכותיו שבת ולא בברכה מן הדין דאחר תפלה אומרי יוכלו
וקדש שם : **ויש** מקומו אומרי בברכה שבת ולא בברכה מן הדין
יש מקומו **ויש** אומרי בברכה שבת וכן עקד דאין אבילות בשבת ובזכות
שם שבת אומרי ששבת כל מי יוצר של שבת ואחר תפלה ויצר אומרי קדיש
ואחר מומרי אומרי (מתפלל) תפלה כוסף ובמקום שבת אין אומרי לא ששבת
לאן שם לא ישתבח וינצל של חול וכשמיניע תבירי חסידים כבוד לא וקדושה
אומרי לא אחר שבת ואין לא נקמן כך : **ויש** אומרי הכל יכן נקמן כבוד
נכסו : מי רשע זה סת דבמחזור יטרי אחר שאין אומרי הכל בבית האבס רבין
שאין נמצא אומרי אומרי אבס וכן עשה מעשה עם ענינו והמנהג אצלם שאין
מתפלל בבית האבס לא אבס המלך יוצא בשבת כבוד וכן אבס : **ויש**
אומרי שם ידוק הדין : יש מקום שמתפלל שם אבס הוא בן שנה ואומרי שם
ידוק הדין וכן נהג בנהגא ופסל נילות קטל וטוב אומרי ידוק הדין וקדיש
מל יס ופסל שמיא כחכל נפול וכן נמי כתב דב גלויא וכן וכן בהרבה
מקומו שאין מתפלל בבית שאין בן אבס לא תפלה ראשונה הסמוכה
למנוח לבית דעמן של מות על דרך שמיא בהרבה אבס שאר תפלות לא
נאפי' היו שם אבילות שאין ענין זה לא לבדו החיים ואין כבוד לשם
בהרבה שם אע"פ שאין שם אע"פ : **ויש** מקומו שבת וכן תפלה
שם כל אפי' אין שם אבס לא אע"פ : **ויש** מקומו שבת וכן תפלה
למי עבד הדין : **כתב** הדין שבת בדין ידוק הדין וכן תפלה
בשבת אחר : **כתב** הדין שבת בדין ידוק הדין וכן תפלה
ומנהג הדין וידוק הדין שבת בדין ידוק הדין וכן תפלה
במנוח וכן תפלה שבת בדין ידוק הדין וכן תפלה
אין מנהג הדין שבת בדין ידוק הדין וכן תפלה
שבת בדין ידוק הדין שבת בדין ידוק הדין וכן תפלה
מנהג בביתו נעם הדין שבת בדין ידוק הדין וכן תפלה
נעם שבת בדין ידוק הדין שבת בדין ידוק הדין וכן תפלה

וְשֹׁמֵר מֵאֲבֵלֵיכֶם מִכְשֹׁד יִישׁ כִּי כְתוּב בְּחֻשְׁפָּתָהּ וְהִרְסֹנָן זֶה הוּא שְׂדֵה־
 טָהוֹר הַיָּדֵי אֲמִירוֹ שֶׁאִסּוּר בְּרִיחֶיהָ עַד חֲשֵׁב לֵאמֹר כִּי נִיחֵיהָ עָלָיו עַד
 שֶׁבִּטְנָה בִּישׁ אֶבֶל לִטְנֵן נִיחֵיהָ לְבִקְבֻרָהּ יִישׁ קֹדֶם הָרֹב מִפְּנֵי שֵׁאִי יִסֹּר
 לְפָנֶיהָ בִּישׁ הַתְּרוּמוֹת מִכְשֹׁרֵיהָ וְכֵן לֵאמֹר בִּישׁ זֶה הַמִּטְוֶה כִּי הַמִּטְוֶה וְלִמְעַלָּהּ
 מִשּׁוֹם דְּלֵא אִיפְדִי וְאִשְׁפָּה אִין יִישׁ עֲלֶיהָ לֵאמֹר מִשְׁתַּחֲוֶה וְהָיָה חֲסִידִים מִכְשֹׁם
 עַד הָרֹב וְאִין לֹבֵשׁ עַד שֶׁחֲמִשָּׁן וְכֵן כֹּת הַדִּיאָה זֶה עָלָה וְסִדְרָתָה כֹּל אֵם
 הַתְּפִלָּה מִנְחָה בְּבִיתָה כִּי שְׁעִישׁן בְּאֻרְיָה מִקֻּבְּרָהּ מִיָּדָה לִפְנֵי לִפְנֵי לִפְנֵי
 עֲבִידֶיהָ וְאִם בָּא לוֹ מִן הַסִּיכּוֹת אִינֵם מִקֻּבְּרָהּ בְּשׁוֹשְׁעָה לֵאמֹר הִיא
 וְלֹא הִישָׁב עֲמֹן וְאִם יָדָה בְּבִיתָה אִין מִתְּפִלָּתָה בְּבִיתָה
 כִּסּוֹס לִקְבֻרָתָהּ שְׁתֵּנָה לִמְעַלָּהּ

כִּי שֶׁחֲבִירָה אֶבֶל מִתְּפִלָּתָה כִּי אִשְׁפָּה וְכֵן לִפְנֵי אִין וְכֵן אִין אִין לִפְנֵי
 הַמִּטְוֶה וְיִישׁ בְּמִקְוֶה הָאֶבֶל וְיִישׁ בִּישׁ כִּי הַמִּטְוֶה עֲמֹן אוֹ מִשְׁפָּח מִקְוֶה לִ
 לִכְבוֹד בְּאִתְּהָ תְּפִלָּה וְמִתְּפִלָּתָה תְּפִלָּה הַשְּׁתֵּנָה כְּמִשְׁפָּחָהּ

הִיא וְלֹא מִשְׁפָּחָהּ אִין מִשְׁפָּחָהּ בְּבִיתָה לֵאמֹר
 בִּישׁ מִבְּנֵי אִין שְׁמֹן עֲבֹד וְסִיכֵן דִּיאָה אִין מִתְּפִלָּתָה שְׁתֵּנָה בְּבִיתָה וְאִין שֵׁן
 דִּיאָה לִפְנֵי וְכֵן לִפְנֵי דִּיאָה לִשּׁוֹם לִבְנֵי אֶבֶל יִישׁ לִפְנֵי לִפְנֵי לִפְנֵי לִפְנֵי לִפְנֵי
 שֵׁן תְּחִלָּה אֶבֶל עָלָה וְכֵן נִשְׁמַר כִּי הִיא אִין וְלֹא מִשְׁפָּחָהּ בְּבִיתָה

וְיִישׁ אִין מִשְׁפָּחָהּ שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן
 הַמִּטְוֶה זֶה בִּישׁ וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן
 אִין וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן
 וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן

וְכֵן אִין מִשְׁפָּחָהּ שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן
 וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן
 וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן

וְכֵן אִין מִשְׁפָּחָהּ שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן
 וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן
 וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן
 וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן וְכֵן לִפְנֵי שֵׁן

מסל אחדים שיביאו לו שכינן וקדוין הבטיל מכוונת ולחם ותיין והפקדות כא
יפחות מסעגדה דאשונה וטעמא דמסתברא הוא ועב החמירו באסילר
דאשונה דמיא משנה כלל ביום דאשון דיום סדר איהו ונבאר בראור דעב
נקנן כל ימים חופע עני ישרא שמיא יסולין לעגלות מלאכה ולא יתצייא
הענינים שאף לעגלירים ענינים וכן עב נקדחה סעודה סיטעב לפי שמענינן
שם האבילים ולפי דעמא חפץ שדורשים שם ונתתן טעם עב מה שאינן כל
הדע תהו כדי שישוב לא ירחמיהו אן טעם אנתו נכדבר א כלן עב
וכתב דאשונה וכן מוקום שנהגן לחם אבילים בבדים ועדשים מאבילים
מוקום שנהגן בבדים וכן מאבילין הסל לפי הכתוב עב וכן נמי
סמך בירושלמי **והרמב"ן** חסד מוקום שנהגן להרבין
בסעודה סממיה **וכבר** טעם סמך מרבין בבדים כעס שאין לביידי
כל ירכין עב **וכבר** טעם סך האביל שדורה לקב שכל
פה שהיא **ואותן** יפנה פיו לא ישתנה דמתי וידוע אחריו
לחם סמך מן המדרש יוד יעקב ניר **ואותן** שם בבדים בעדשים יש
האביל ענינו הביידיה מופע שדראה כד נעמין ונמצא מתנהג עב הבדיל
לא המנמין מקספין לו ואוכל ואם רצו האבילים שלא לחתך הבראור זו שלא
לאוכל אותן ביום הדשות בידים וכן סמך בירושלמי וכן נהג הקדן מקינן ואין
סמך לדבר לא תאכלו על הדם ובפילה אוכל ממשל **ואין** אוכלין שם
לא עב הארץ וטעמיהו האבילים במועד אין סבדין אותן אלא
עב מטות וקופות ואין אוסרין ברכת אבילים במועד אביל עומדין בשור
ומנחמין ואין מנחין המטה ברחוב שלא להרעיל הספר שההספר איסור
במועד **מכברין** ומדבייטן בבית האביל ומדבייטן קעוזה ונספות
ועליות **מכברין** ומדבייטן את השירות אביל אין
מבייטן שם אף הסוף ואת הכסמים ואין מוליכין בבית האביל המאכל
שמכברין לו לא בכלי סוף ולא בכלי שעה ומכנה בדם לא בכלי נגדים ש
עברה קלפה ומכנה בדם שלא לבייש מי שאין לו ואין משקין אותן בנספות
לבנה ולא בתבונה שלא לבייש הענינים שאין יתקיים עובדיה
שורין בבית האביל יותר מעשרה כנסות לכל אחד וקודם אסירה
והסך הסעודה וכן לאחר הסעודה ולא ינסף שמה ישנה
הדי מוקדביל ואין בוצע לא תביל שם מלגמדים ומות
וכתב בסדר נין **וברכת** אבילים בן אבילים מן המסין

והיב

לשם על משה ספירה ונשאר ימי האכל מותר להטח תפלין ולחלוט
מיטל ולשם על גבי כופץ מן הקדש והטעם למה התירו להטח תפלין
ולחלוט מיטל על מים אחד ואיך יט אכילת חמיה דבר הנראה לא יום אחד בבבא
על כן לא מותר דבר הנראה ממש ממש אכילת דרביהם
הדרבנים שאלו אסור בהם כיום אחד מן התורה כשאר ימים

אסור

אסור מדבריהם: ספרי ולכנס ולסוך ולרחוץ ולשמש מטהן ולטעול
את הסנדל וזו לעשות מלאכה ולקח רוח בגולה ולקוף המטה

וכשם

בפסוקי הראש ולשאל טלס: אסור בגמפרות כך אסור
לשם כל שער שיש בו נאפי ללח

ספרי אכל לטול בשיט או צפרין בצפרין מותר: **וכתב** חסדון ולאם
כל ל יום אסור לספר בין ראש בין זקן ואפילו בית

אכל כל שמועב האכילה טעול אפילו בספרים מותר: בין למעלה בין הפך בין
מן הערדין ומותר לטול צפרתם בשיט ובד ובתוך פה אכל בנפטר אמר

כל ל יום נמי ספקו הדין והלכס ול והדין ול כתב דאמר בנפטר נמי
מותר וכן נמי ספקו חסדון מותר: מקובל נהדף ול דמנה מחלוקת דר

יהודה וכן נמי בגיטות צפרתם משה: דרנן ימי אכל מידי:

תניא כל מה שיש באיש יש באשה מן מתספרות ויש מחכמי

התקנים ספירה שילת שער זה שהתירו באשה במעברת סדק על פנה

וטפלה בסדק וכן על פנה שלמה: אבל התפלה לשיע דאשה אסור כל ל

אפילו באשה שהיא אין דרכה כל ימות השנה במתספרות לא מנבלות שער
באכילתה ונמה יתור לה באכל ודבר טעם הן עכל והר מקובלות לאמר

האשה מותרת בגיטות השער לאחר שבעה והאיש סורק במסדק לאחר ל
נאס הוא אסורם אן שיש לו חטטין בראשו יסל לחוף ראשו אפי' לך: עכ

וכשם אסור בסבוס כנדים כך אסור ללבוס כלים לבנים או כנפידים:
מקדילי סת אכל מחוץ לבן מותר ללבוס אחר: מיר

והרי נה אסור בדבר: **והרי** ול סת ונכנף העל
אכל העולם מיר אסור בדבר: מיר לאחר שבעה

ללבוש לאחר שבעה אחת קודם וללבושה
מקדילי ללבוש: **ואסור** לרחוץ אפילו מקצת גופו בחמין אכל

דיו וקצין אכל לטל עש: ואם הוא
אסורם מותר: וכתבן במספרות בשלהי תה קורא דמי שקשה לו עביוותא

דמיא דמותר לחוף ראשו אפי' מר: ונאמר מדון נמלא שדחן כל: וכן
יולדת בימי אולה מותרת לרחוץ בחמין דלא נעשה מאי טעמא על אפס אדם

מותר לרחוק בחמין משעבודו מנחמין מאצלו עבד וכלה דהא יד וכלה כל מה
אויסעם וכל שישם לו לא אם מקלט מילתא שאם אינו דוחק בא לדי סכנה אז וכל
כל מי שנתן נקלה בשעור איסטטם לא מי שבא לדי סכנה אם לא ירחיק וכן נמי
כתב הרשבא וביאר דלא סכנה ממש לא סכנה חנוני נחמדות דפואה לא פוקי
דחיתת נקיות ומעגל וכן נראה מן הדיוטלמי ואפי' ביום הכפרים נט באר מותר
לעבול טבילה של מצוה דבא אומדן כל חייבי טבילות טובלין כדכרין בן בעל
בין ביום הכפרים:

ואסור

לסוך אפילו מקצת ופלו ואם להעביר
את הזבחה מותר
נאכל במזיקה דברי אסבלת כל ל יוס

ומדברי

אסכול עבד הפסוק
נכונה את אביה ואת אמוה ירח ימים מסמך שהאכל מצטער לו יוס וכן דברים
שאסור בהם אפי' בתם פורת ובעהובין ובעשואין ובעמחות מדיענות וסוף בסחורה
ממדינה למדינה הכל הדברים
ספדן או לקחין יפרטו בכל ל קד אסור כל ל מקצת היום כסולן אך סוף
הלמנעם ול מותר להשתער ביום ל מה שאם בטמא דחוקה שיום ל כספול
ושל אביו ואמו חייב לפרט שער עד שיגיעו בו חסידיו ושיעור נערה זה שמואל
ל יוס אחד ל יוס דאשונס בדא באיש אכל האשה מותרת אחר ו בעמילות שער

ואסור

ללבוש כלים לבנים חדשים ומקורצנים כל ל
יוס אחד האיש
לאחר ו להטח לאחר ל מותר וחלוק המסובס קנות לכן התיר הדש ול ללבוש תוך
ל ודמיון ו אסור היו יבאשם ומקורצנים או שלא היו חדשים ואפילו לבנים תוך
ומקורצנים מותר וכלי פשתן אין בהם משום קורצין ולאחר ל יוס מותר בנהובין
אפי' על אביו ועל אמו נמשכות שמחות כמוב על אביו ואמו אסור עד שיעבור
הקור ויעשו בו חסידיו

כתב

המלך ול האביל יוסור בהשמיט המטה
כל ו אכל במיד מיט
לו המטה ומדחצת לו פט וקורין ואסבלת עמו אפילו בקערה אחת ומחבקה
ומשקרה כדברי הראב"ד ול שמואל ומתי מידת עמו בן ביום בן בלילה
וישנה עמו במטה אחת היא בבגדה והיא בבגדי אכל בלא כדירה אסור
וכן בשבת וכן בקרב דין אחד להם ולא שנה באבילות דידיה ולא שנה באבילות
ידיה עב' ואולי אכל ששיטט מטתו בימי אכל חייב מיתה פ' עניני חסידים
כענין כל העובד על דברי רבמים לו

ראב"ד

דברתי מושגה באתר
דברים את וייתג
ישא האכל אשה ולא תשא האבילה אעפ שאין משמשין מטה וכן

ומותר

לחיתוך עם אשתו כ"ן
ביום המיתה ידני שמתה

ומותר

ליאדם אפילו
אשתו א"כ

כבר קיים מצות פריה ורביה ויש לו מי שימשיכו ואין לו בעם קטנס אסור
לשאת אחרת עד שיעבורו קרובים אבב מי שלא קיים עדיין פריה ורביה או
שקיים ויש לו בעם קטנס או שאין לו מי שימשיכו הרי זה מותר לאדם ולבעל
מיד ואסור לו לבא עליה עד ליום: **וכן** האשה שהיתה אביה לזמבע
עד ליום ובתאבות דב האין

ועשות סעודת אירוסין ושואין למד לו יום אפילו על חביו ואמו וכתב הרמב"ם
וכן שחר ובעיתו למדים שם האבבב בין איש בין אשה חסור לאדם ולשאר כל יום:
אין דרך לעשות סעודת אירוסין ושואין ולאדם כל יום מאדם נשוא ונשוא
סעודה בדרבנן: **מתה** חשתו ויש לו בעם ואנס קטנס ויש לו מי שימשיכו
אסור לשאת עד

שיעבורו עליו קרבים עב: **האבל**
כל ימים האשונס אסור בעשיית מלאכה אפ"ל עב המתפרנס

מן הפרקה מכאן ואילך אם היה עב עשה בצנעה בתוך ביתו וקאמה עוור
בפך בלחך בזה: **ירושלמי** תבא מאירה לשבעט שהיה בוסן
לאב לעשות ולאכל: **וכשם** שאסור בעשיית מלאכה
אסור לשאת ולתת במחורה וליכר

וכתב הרמב"ם ול דבר האבד באבב מותר ע"י אדריס וכל אן שאמר
עשית במועד כמסד דבר האבד אין ענשין אותו במועד משום

טריחא באבב מותר דב"י מועד משום קדושת היום הוא דאסור אבל
לפי אבולת מאי איכפת לן בטריחא דאדריס שבה טאסיה לו מלאכה
אלא כדי שיתאבב עב מתן ויתאון עב חטאין ואפ"ל להבוע חובתיו איני
לו דין ונאם דבר האבד שלא ימנעא אהרן ימי אבל עשה שליח עב
הכל וכל דבר שהסדו במועד ממש עורר המועד כלל אסורין באבב
אפ"ל אין לו מה יעבב ואפ"ל ע"י אדריס לא עב ממש שאין לו בזה יתקדמ
עשה ע"י עצמו מן ואילך ויבא דלת לזה פסוק לא רוחא מתדמי
לזה יאן לא עבד עבדא משה למן כדבר האבד הוא ואסור:

יער כתב ואסור להלוות מעות בדבית כל ימי אבל ואפ"ל ע"י

אדריס שותפין או שט אחיס שהין בחנות
אחד ואידע לאחר **שני** מזהם אבל נעבב החנות כל ימי
אפילו בדריס המועדים לעשות במועד אסור לאבב לעשות בודי בזמי אבל
אדריס עשין לו כיצד היו ותנו להפך וכיון קלח ופשתל לעלות מן המשרה:

ועמדו מן היורה שוכר אחרים לעשותן שלא יאבדו ומהצטין לו שדהו משהו
ענת המים : **האריסין** והחכרין שלו הרי לו יעשו כדרך אבן החומים
(הספס) שלו והצמלים הרי לו לא יעשו ואם היו מושכרים

או מושכרים מקדש למן קצוב הרי אלו שפד יום אפילו בעד אחרת לא עשה כן
האבל שהיתה מלאכה אחרים בידו בין בקבלנות בין שלא בקבלנות
לא יעשה : היתה מלאכה בד אחרים בביתו לא יעשו בבית

אחרים יעשו " היה לו דין עם אדם אינו נאכזר מותו כל ימי אבולת ואם היה
דבר אבד עשה שליח : **היה** נמאס לעיר או חנונו לעיר ואין שם לא
הוא עשה בית עגור מפעם בעד העם : ר' שמעון בן יוחאי אומר

הרי זהיה בן או ספר לרבים וינע לרץ עשה כעצמה מפעם סבור העם " **היה**
בעד הבית (הדחת כנסות) והעצת המטהר אין בהם ממש מלאכה לאבד :
אסור לקרות בתורה בגביאס ופגמנים ולשנות במטעם בהלכות
האבל והצרות ואם היו רבים יריבים לו מותר נבלד שלא יעבור

מקדש לא יחוש לאחר שבערו וזה שבערו לתורמן (המקדש) משמיע לרבים
הב המאונות דמלמדי מניקות יל סדין כרבים יריבים לו
וכתב נער דמלאכה האבד הוא כשהתייחדות בטלים :

כתוב במסכת שמחות אין אומדין לא הלכה ולא הדין בבית מדרשו
של אבלי אבל הוצרכו לטאול מתחילין בהלכות אבליס נפודים לעניינים
אחרים וחזורים וחומות בהלכות אבליס : **חכם** או תל שמת לו מר

באין ונשאין נאעזן בהלכות אבליס ואם טען משיבין אותו
בטפה רפה והוא אינו שול : נאס דואה מדבר ע" עשמו ואס לאו ית לאחר
דשות ומדבר על ידו ע" :

כתב הדי מקורביל דבקיות ואיוב ודברים הדשים שבידמיה
או קורא במקום שאין דיל לקרות כמו בטל וכן הותר רח בוקנותו כי
בדלותו אסר וכן מניח בידו למי אבל שונה במקום שאין דיל לשנות :

ולכתוב סמבס סהם ה"מגע שיכול לזכותו כשיני כדן חורו
של מועד : **האבל** חייב לבטות משהו והוא
בשעת שנה (בעת אכילה

אבל כל היום אין יושב אף על מטה ספירה לא על גבי קרקע וכן המנהגים
של יושבו אותו לא יאריך וטעמו מאי דתת בד קפדא דמות דיוקט נהיה בסס
ובעלותו כסס הספירה יפפד הכל מוטותין עליה ולא מוטות בלבד
הא קפדא לא כל המטות שיש לו ואפילו של אכססים ואף עשר מטות

מדיעות שאין ח"ב לפדעב אסור לטעם בה עד ל' יום ואם חייב לפדעב
מותר לטעם בה מיד לאחר ל' ונע' אכז ונע' אכז בין כך ובין כך לא יטעם בה
עד י' חדש אבל לאירוסין ולטעוין שכל מותר לאחר ל' ונע' אכז
בדרבנן כך טעם הד' א"י ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז
לא יטעם אכל טעם ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז
מותר לטעם בה לאחר ל' יום ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז
לאסור שש' יום ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז
אכל דב' טובה היה אסור בסעודת חופה וברית מילה כחשם דהיא נקראת ש'
שמחה דכס' שש' אכז על אמרת ר' יאן אבילות במקום שמחה וכן נמי פסוק
הרמ"ז וז' ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז
שמחה כגון עבוד ה' וכן נמי מחמירין ה' וז' ונע' אכז ונע' אכז
מפי דבש' ונע' אכז מחמיר לאכול עם המסמך אם אדם אוכל בבת אחרת
במקום שאין מברכין שה שמחה במעונ' עב' ונע' אכז ונע' אכז
נדע' לו ונע' אכז עזר מותרין חידוש' למען לסעודת
מקום שמחה אבילות כן הותרה אינה חלה עד שעת אטנות לב שהר"י וז' אין
מונה אלא משעה שסמך ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז
ידע' עד שבא אם הי' שמחה לו קרוב והוא במקום אחר ולא
במקום קרוב שהוא מהלך פסאור
שאיפשר שיבא ביום אחר אפילו בא ביום ז' אם מצא מנחמים אצל גדול הבית
עליו לו ומונה עמון תשלום ל' יום ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז
או יספיק לו במקדש בית שש' ואם לא מצא מנחמים מותר
לעצמו לו מיום שבו וכן אם היה במקום רחוק אפילו בא ביום ז' מותר לעצמו
אפילו היה גדול הבית בבית וכן אם היה זה שבו גדול הבית רסמך
בעת שש' או שיהיה גדול הבית במקום אחר מותר לעצמו זה
שבו לו מיום שבו וי' שש' בא בערך י' ימים שמונה עמון תשלום לו
הר"י מקצת לבית הקברות ומקצתו נשארו בבית העשירים בבית
נאפסם אכלם משיחיו פטורם מן המית והה' ולבש' עמו אין
מבין אבילות עד סיומת קנול' פ' ה' ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז
מפנין אותו מקדב לקדב מית תג' תג' משיחם קנול' הראשון ואית' תג' תג'
משיחם קנול' השת' ל' יום יד' ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז
אכל לאחר ל' כד עברה ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז
משיחם קנול' הראשון ובאר הרמב"ן וז' נמצי' עבסין דסל היכא טעם
הקנול' ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז ונע' אכז

חזרה אן החלבים הרך ג' ימים כותן עם הנאדירם בבית לחור ג' ימים מוטס
 לעצמם ונלזה כן שהרך נדול הבית עם הכתל בין ששאר כבית בין
 שהיה בית הקברות לתוך בין שהיה קרוב **כא** אבל ממקום אחד והוא מקום
 קרוב ומצא קטנם בבית נדול בבית קרוב **אס** קרוב מזה עמדה
 כן שבא עמדה בתוך ג' ימים הרך מן טבא ומצא נדול הבית כבית ויהיה
 נדול עם הקרוב ומונה עמדה **הזר** עם הקרוב לחור ג' ימים כן שהאן מונה
 לעצמו אין זה הבא נדול לא **הזר** עם הקרוב נלא עם הקטנס לא הוא מונה
 לעצמו והס לעצמם ואם הרין לרעה רח ומכמי ירפה זל אבל הדיאף זל פסח
 שהחלבים לבית הקברות מותן עם אותן ששארין בבית בין נדול בין קטנס
 בין שבת הקברות לחור בין שבת הקברות קרוב **אפילו** באו ביום ז' והוא שבת
 מהמים אצלם טבאיו כלל שמעיו באבולת כבותר שבעה כמו שפ' **וכן**
 הבא ממקום אחר כלם ומצא שבת נדול הבית לבית הקברות כן
 שחר נדול הבית אצלם אפילו ביום ז' מונה עמדה נאף זה נדול עמו וז'
 נמצא כן מותן מתי אחד **כתב** והוא טבא זב ממקום קרוב עם יונה הנבון נאוי
 לסמך עין **הדין** ממן נדול הבית ההוא דממך ביתא עמדה
 ונודי כולו **כתב** בתיא לא שטיא בן נלא שטא אח נדול או קטן
כתב הב' כמה מקום קרוב עשרא פרסי מנא דחר יומא כון דלכן סמך
 כיומא קמא הוב מ' למיתה כמאן דמליטה משקרא דמ' וסמך בזה
 אס' עמדה מותרת ביתא כן ג' ימים הדיאף עמדה
 בבית אצל אחר כמאן נאליך הולך ואין יושב
 במקום המנומנים לא במקום המנומנים וזא יצא למקום אחד מפתח ביהמס
 שבת ראשונה **וכאכל** בבית כהל ופוקל לבית האכל ולבית המורדט
 אכל לא לבית המשתה ולבית הכנסת **ואכן** הב' **הפ'**
 ולעין ביה הכנסת הדבר תלוי במנהג עמון ליכנס נבגם **שלא**
 ללכת אית נבגם ולעין אס יצא מפתח ביתו ופ' תלוי במנהג נהגן לבית יצא
 שלא לראות לא יצא עם **אס** יעדר ללכת חוץ לעיר יעלם מעליו כמו
 שטעמא **ואכל** כן ג' ימים הראשונים אין יצא אחר המסע
 מן עיר ז' יצא בטעמא לא בשבועה אחת שבת שטא יצא אין
 יושב במקומו שלטי יושב במקומו אין מדבר כדרכו דבועי הדי הוא סבר
 אדם ירשלי שבת שלטי חורר למקומו יא' לטת ד' וקאמ' העם תלכס
 כדברי המסעין ימים כלם מי שאמרו שבת ד' רל טבוע למש' ומי שאמרו שבת
 ג' שבת חמשה **וטעם** לטעת מקומו כמו שאמרו שיאוי מקום מסע

שן כלום שכתב השם להם שלא יתאכזו עוד
עד ל' יום ולאביו ולאמו עד שיצטוו בן חבדיו
מנעמי יסן על כל המצות מעט בעקרון אם ידעה לא דעה מינו ממעט

ועל אביו ואמו כמעט
בעקרון ימעט ואם לאו
בסם חיי נפשו

בשער אן אביו
הבשר והנפש שהיא נפש לבנות המות שאומרת גם העלוב אביו של זה היה

ואם היה שר נבולה כאש או כחיה שאין לו מכירין את אן יש לו לשכון בצד
האחר שאינם יעלבים יום

ולכאן שאם חלף שם
ועולה לו למשכן שמונה שהוא מכלל לו ולפיכך מותר להבם ולרחוק ולעשות

שאר הדברים ביום זה והוא נזהר שיהיה ימי אבן יום זה הוי מקצתו כבול
ועולה לו למשכן שמונה אבל אחד משאר הימים שחלף בעיניו מנהג כל היום

אבל עד שיכלה הרקל וכן ביום לו מקצתו כבול ומותר להבם ולספר ולרחוק
ביום שלשים

לרב האין אן לו אבל שחל שבע
מה שהוא אסור בט באב כגון דל

רחיצה וסיכה ועגלת הסנדל ותשמיש המטה כרי הוא עומד באיסורו
כל היום אבל דברים שמוזקין בו באב ואסורין אבל כגון ענוף של שפס

וזקפת המטות וסילוק תפילין כד שנת בידי אם רצה להמתין בהן עד
הלער ימתין ואם רצה להסיר מנהגן אבילות מאחד תפילת השחר יעשה ושל

קמח מכל שחל לו בט באב ודאי מזה תפילין דהא לא נאסרו לו לא בזמן
אחד בלבד

מקצת היום
היום ומביאין ראיות לדבריהם והדמיון לו שבר כל ראיותיהן ופסק שאם
רצה לרחוק בלילה ולעגל מעטין מותר פ' נש בלילה אמרין מקצת היום

כבול
שתבטרו אבילין להבדיל שער מיקל במעבד לא במספיק
מכנס כמותו במים אבל לא בעד וחול ורחוק כל יום בצור

אבל לא בחמין וכן מי שתבטרו אבילין ופא ממדינת הים ומבית השביר
אין שיצא מבית האסורים אן שיהיה מותר והותר אן שיהיה מותר נאסר

על נדרו והותר וכל היוצא ממומחה לעודד הרי לו כמחין בימי אביו
הואיל ומתקן שלום אבל אחר אבל ולא מצינו פני

ולא יסך במחורר

ההורד

מדי

יום

תשובה

יפה

השנה

עולה למחנה אבילות ואינו מופקיד ופירשו בירושלמי דמי אמרת
שבה מפרקת לא מוסחת לה אבילות וכו' אמרת אינה עולה
לא משחתה ימים רעופים דומיא דחן ואין אבילות בשבת לא רבדים שבגלגל
בין עשיית הדאש וקשמיש המטה ודחיה דחמין אבל רבדים שבגלגל אין נהן
בין אבילות לא נענש מעשהו ונוקף המטה נהן שלם לכל אדם ואם יש לו
בין מחלק יושלמי זה במקום שנהן לשאר בשלום אצלם בשבת שואלים
ובדרום שישין פ' ארץ יהודה נקרא דרם ולא יבש ב' קדוש נצטרך אפילו על
אבן ואנן וכן נמי דעת הרמב"ם ואם אנון ב' להחליף מחזיר בקרב לאחיו
המטות מן המנוחה וכל עולה בע"ז אבל לא יבש עליה עד
שחשך וכתב הרמב"ם ז"ל וכן הדין בבית מדרש שבה ערב הדין

וזקפין

ואין לנכס עד שחשך וכן סתם הראב"ד ז"ל ע"פ ר' במש' חזון וסופה ארץ אפילו
לא שחשך לא יום אחד
סמו שבארנו כן

ועושים

עד הקרב אבל אין חזקין לו קרב ואין עושין לו ארון ותרביטין אם לא ע"י נגיד
בט' דאשון אבל בט' ט' ט' וכו' וכו' דבר מדברי האבילות נהן בד"ק
ולא בר' ולא בר' אחת בטל ממנו נגידה נמצא מונה אחר
יה אפילו שעה
ר' יב' כ"ס ופניה הראב"ד ז"ל ואם איש כן שבוש שיש אחד לפני דה
הי האו' ור' ז' ע"י ולאחד הפסח י' יום שהדי בטל נגידה וכו' וכו' הפסח
הדי י' וכן אם קרב קדוש עזרת מונה י' יום בלבד שאע"פ שאין אלא
יום אחד הרי דגל נעולה לו ימים ואת המדת קדוש לכן
הסוכות מונה אחר דהן ימים בלבד שהדי י' ימים ט' ט'

וכל

קרב

דגל בפ' שבוש הוא ונמצא י"ט הראשון י' ימים ו' ימי החן הדי י' נשמע טל
ח' הדי כ"י יום וזה האשכול סת' בטס הדי יצחק בד' יהודה ואן
זל היכא דמית לו מית יום א' לפני דה עולה לו למען וזה נפיה
שבעה ו' ימים שבין דה י' נפיה ז' הדי כ"י ולא עדין למנקט לאחר יום
הפסחים לא לאחר י' ימים ללח וכן בלברתי וכן נמי כ"ה דה הלכות ופיה
זל וטעם דמי קול באבילות או לא עבדין שיבא דגל אחר ויבטל נגידה וכו'
ויבא דגל אחד ויבטל נגידה לו ונשד כיון שרץ ראשון לא היה לו כח לבטל
נגידה לו מן הקרב הטעם אינו יפה מן הראשון וכבר הוזכר האבילות הן למנוח
בר' וזהו זל סת' ע"פ מה שכתב הרמב"ם ז"ל שמונה אחר דה ויה' כ"י יום
שין נראה דבריו שאין בדרם בין דה לשמיט שח' שמנה ז' ואע"פ טעם

267

268

ואפילו בט' שח' (אפילו בט' שח')

הקל וזה אין קל מן הדבר תלוי בקל לא כל המפסיקים במזון ו' נזכר והלכתי
למעשה דה' ניה ברובת ספיך הקודם ממנו קודם דה' אפי' שעה אחת בטל
ממנו נזירת שבעה ונתן בנזירתו עד יום הספרים ונפלה ערבו יד' לא נפלה ערב
יה מותר לכתב אחד יה' וכן אם קבר מתו קודם יה' בטלה ממנו נזירתו ו' נעבד
סוכות נזירתו ל' ונפלה ערב סוכות והקודם מיתו מחדת דה' סוכות ערב יה' ערב
מלשון הדמיון ול' במגרת האדם והקודם
הקודם מן קודם דה' ויה' ימים

הקובר

ומותר לכתב ולספר בערב יט' או בערב י"ח שמוקצת היום כבול' ואינו
מותר אחריו כיום ואם על אביו ונע' אמו ו' ו' מותר לכתב הדל' ל' יום אינו מותר
עד שידל' פדיון עד שישלח בן חסדיו ואין הדל' מפקיח דבר זה והיה
מקובל ל' אדם אדם עברו ל' יום קודם הדל' הדל' מפקיח ואין צריך להמתין
עד שישלח בן חסדיו ל' אדם נשדו וכן נמי דעת הר"ם ו'

אבר

שחל ששי של בערב הדל' ואין צריך ל' א' או א' אינו מותר
ואינו בטלה ממנו לא נזירתו בלבד ואין מותר לכתוב ולספר ולא לעשות מלאכה
עד שיכנס יט' ויט' מפקיח שאר ה' ולאחר ה' ומטלים הל' יום מיום המיתה
ואסור בהם טל דברים האסורים בל' ו' של להיות בערב הדל'

הל'

וזהו דהא שבת בטלה ממנו נזירתו ל' ומותר לכתב במגרת המועד
שדרי אגוס הוא ואי אפשר לכתב בשבת וכן מותר אחר נזירתו או אחר דה' ויה
שדרי בטלה ממנו נזירתו ל' מל' טל ערב הקל ולא נפלה אפי' שאסור לכתב
במועד מותר לכתב אחרי המועד שדרי בטלה ממנו נזירתו ו' יושן ל' לילה בכל
עמ' שירצה ו' ח' של להיות בשבת ערב הקל מותר עד ד' טל
טל ל' טל

הל'

בשבת דהא אין קובצין בשבת ונזירין תפידו שזכרנו חיה ונזיראן מלבד נזיר
בשבת אי נמי בשבועות שמועדי בשבת אין צומצם הנזיר על' אינו שבעה ימים
שם להם סוף בשבת וכן נמי פד' טל הפדיון הלא בפרדיון

הקובר

מותר בל' ראשון או שש מהראשונים או בתוך הדל' לא חלה
עליו אבילות כל' ואין עקב אבילות עד אחר הדל' ואחר הדל'
מותר ל' ונתן ב' כל דבר אבילות ומונה ל' יום מיום הקבורה ונתן
בשאר הל' כל נזירתו ל' והלכתי למעשה דה'
חלה נזירות אבילות לא אחר הדל' ונעזי' ימי אבילות מית
אחריו ונתן דאין טעם בן אבילות ענין לו למית' ו' ולא נעזי' ביד הדל' לא שטח
ימים בערב דאם מת ב' אחריו והוא יום הקבורה נזיר בן אבילות ערב

ולא באשי חדשים אבל טהרן בהן נגד דר אבילת ומותר למכור בחמכה ופלי
לפניהם ולא חריהם: **הנשים** במועד מעלות ולא מטפחות ובהן

וכן בחמכה ופליים אבל אין מקוננות
לא בזה ולא בזה נקבר המת לא מעלת ולא מטפחות: **ותלמיד** חכמים
עונות באחת קנה טאחה אומרת נכסין עונות: **ותלמיד** חכמים
סופרין אותם במועד ואין נל בחמכה ופליים נדאשי

חדשים ואין סופרין תח' לא בפני נכסין חכמים בהספד ינוס שמוערת
אפילו דמקה בפניו הוא נסופרין אותו: **ותלמיד** חכמים

אין חופרין כוכין: **ורישלמי** מפרסם ונבטין בקהלנות לו כון שהם מונעים
מפרסם הוא המת ולכך נראה דמותר אפילו ביט' שט' כול אחא משבחא

דשירי למינ' ליה מסא במחור דאיכא חמכה דאיתא ינ' בענין אחר
דלכא לא איסורא דבט': **והראיה** כתב אין חופרין כוכין

לעקר חול שכן היו ר' פלי
פדק המוכר פירות משו' דקטיא ליה יט' שט' לבי מות: (נל) בידו שלמי עקר
אין דלא מיירי בכוסין לא באדון דין אחד לבס: ינ' אין חופרין כוכין בגין

נכס': **לא** תעורר אשה לנשייתה ע' מ' ט' ל' יוס' לפי הדג'
בא הח' וכן דיון שאין המות משתבח מן הלכ' מל' יוס'

בדא במת יוס' אבל מת תוך ל' לפי הח' מעוררת: **כתב** הב'
הלקות על אולת הבא בתוך י' חדש העשרה עולה

אבל לאחר י' חדש העשרה עולה ואינה יורדת: **רצה** להוכיח
בן המות ואפילו לאחר חדש העשרה בידיו

עד יוס' ל' יוס' מיטלם שנה: **ובמקום** שנק' לה בוד בבית
ולבועין הארונות לבית הקברות מספידין ואפ' לאחר

י' חדש' מל' אין מעתיקי' ס' למקום שהבביל קט' למות' מפ'
שמות דאיש מל' הדין וזכר לדבר ישנה אז ינ' ל' ונכס' מל' א' למר'

הרונות: **ואם** צוה לקבורו בביתו ושהענין לבית הקברות מצוה
לכיים דבריו שממנוך שממנות הלכ' אמ' כ' ואם יס' אונם

שחשטין למחשטין קברות כיון שמשום כבוד המתים הוא שיעשין כך מותר
שאר ל' בבביל יתר מן החטיטה כיצט' בדבר אין מולכין את המת מעבר

לעיר: (אם להקבר אצל אבותיו מותר שיעד' לו לאדם בשלש טהאן נק' בד'
אצל אבותיו שאם נשכבתי ע' אבותי מחוצה לארץ לבוטיכן לארץ מערתי

הנשים כדי שלא ישמשו מטותן ואין שומעין תבשילין מן הכלכלה כל א' יום

היה

במקום שיסוף למכור הבשר אשתו שלא נתן עליו מים טהור ימי
המשכה המטה דברא כשמת אביו של חתן ואמה של בלה שאלה
יפסידין הסעודה מן להם מי שיערה אבל מת אביה של בלה ואמו של חתן
או שאר קרוביהן עתה ימי האבל המטה וחרש וטבש למורה יתהו ימי

המלקט

עצמות והכשמים עצמות והמלקט עצמות
ממקום למקום פניו מן קטן ומן התפלה ומן התפילין
ומכל מעשר האמורות כמנהג ימים דלית להם חסד על עשרתו לא יחמיר וכתב

המלקט

המלקט וכל הלכותו בין בחול בין בשבת
קרובין אין אוסרין עליהם קטש ונהי וכל
כסא אדם עליהם דברי שבת של הבית וכל נדבדי כבשמים

והמלקט

עצמות אביו הדין מתאכל עליהם כל היום ולעבד אין
מתאכל עליהם אפילו ידועים לו כסדין ואין אוסרין עליהם קטש

כתב

הדמיון ול' מותר ללקט ואין מתאכל עליהם מפרט ששמות הדבר
עליו וזה דקדוק עצמות אביו ואמו לאו דוקא לא על כל הקרובים

בניו מתאכל על ליקוט עצמות בן בנים ככל הדברים האסורים באבל כסדין
המטה ובשמיטה הראשון קודם נשאר הדברים האסורים לאכל כל שקודשין
על בשעת מיתתו קודשין עליו בעת ליקוט עצמות וליקוט עצמות אינו אלא
יום אחד עובר ולקטן כל אנה היום והשבת מותרין ביום של אחריו אין

עומדין עליהם בשלה ואין אוסרין עליהם ברשת אבל אוסרין דמיון מיד
לשנשם ואין עליו עליהם במבד עד אכל מברין עליהם בתוך ביתו שבת

באבל

דברי אין מפרדין העצמות ואין מפרדין את הדין לא אכל
העצמות הדין משנעם והעצמות מעצמן כל העצמות אדם
מלקט חזק מעצמות אביו ואמו כדי שלא יהא בזיון בשעתו

המוליד

עצמות ממקום למקום לא יתעם בדיסקיאה ויניחם על
החמור וידעם עליהם מפני שנקבין מנהג בזיון ואם

היה מתיירא מן הליסטים או מפני העבים מותר נכדך שאמרו בעצמות
כך אמרו בשל ודורשילין לאחריו על גבי החמור מותר

ולדפשידין

הכי וכל דורשילין לאחריו מותר דיסקיאה מליאה ספדין או עצמות
מקום אס שדרו שלמה

והמפטר

מקום של מרת ממקום קיימות עומדים עליהם
טעורין ואוסרין עליהם ברשת אבלים ונחומי אפסין נוספדין אומר אלו

שהעבדו לאחר יב חדש ואם אין שדרו של סת קיימת אין מספידין אותו ואין חומר
על סבת אכלוס והנחמו אכלוס ואין שמדין עליו סבה :

אין כותב על המזל יותר מן ימים ואין מספידין יותר מן ימים יום
תלמודי חכמים מספידים כפי דרכי חסמולם עד יב חדש ואם באה שמועצת לאחר
יב חדש אין מספידין אותו ואין כותבין עבדו יותר מן יום : **ואל** יתקשה
אדם עם ממונו יותר מדאי ומתקשה יותר מדאי על מות

בזה כי הלא דהביא אדמלתא דהוא היה שבעה בני נשים חר מישהו ועבדן
לוא מלכא ויזירא שכל לה דב הווא אי לא מייתבא דעגור נשתק דבית
לוא זוזא לאחרינא לא שמינא ליה עבדא בן עד דטכיו כולה ויהא
עמיה עבא יתקשה אדם יותר מדי וזה מנהגו של עולם ומצדד עצמו על
מנהג בעולם הרי זה טפש לא כי ירד עשה ימים לבד : **ולספר** לא

למספרת ולספר דבדים מכאן ואילך אמר הקב"ה אין אתם מרחמין עליו יותר
ממנו : **וכל** שאינו מתאבל כמו שיליו חכמים הרי זה אפורי ילא
ידאן : **אמר** ויפחד ויפחד במעשיו ויתור בתשובה :

דלי כל ימי אב ידאן עצמו כאל חרב מונחת לו בן סט
כתפיו פי שכן היה זקוף ראשו היה דוקבן מאחזיו כפי שגור בסוד ראש
כל ימים הראשונים מן עדן כאל מונחת כנפיו בקרן וזית שיש לו להתפאר
ולא כל כך לא שיעמוד בספיפת הראש מוכיח ואמר כאל עוברת כנפיו
בשוק כלום מרחוק שיש לו להתפאר ממלאך המות שלא יכנס עוד לביתו
ואי יצרך לבוק את ראשו לא מעט : **ירושלמי** כל אותה השנה
הדין מתוח כנפיו כל אותה המספחה :

אמר דיוחן כל המרד שלפניה עד לא היה חפפה לאחר יב חודש
למה הדבר דומה לכפה של אבנס נעזעזה אחת נעזעזו כולם יעב

אל במסכת סבת אחר מן האהין שמת ידאן כל האהין כולן אחר
מב חבורה שמת תדאן כל החבורה אמרי לה דמית גדול הוא
ועלמה מזה בראש הבית ואמרי לה דמית קטן שבחילוב מתמי מן הקטן
אסיס הירושלמי אל לעד מלך ב באותה משפחה נעזעזת כל אותה המספחה :

ומצאה גדולה למחשד א המית ואלו מן דיו ל ולקט מן דיטשן
ישעננה מאן דיספר דיספרה מאן דיליה יילונה :

הרואה את המית חייב לעמוד מפט ולנחלו לו כבוד ואפילו מות ג
חייב ללוואו ד אמות ותימור כי בגדה כתי השוחט טבדי פי
ואוכל עמו אם מות אין הולכין אחר מטתו וטוב למד כל ג :

ירושלמי

אילן דקיימי קבו מירא קיימי מוקמיה שמו עמרין
מלכא המות

בתי

הקברות אין נאמרת בהן ואין
בהן אין שולחן בהן
עשין בהן מלאכה ואין קרין ושולן בהן אין מדרש בהן בהמה ואין מוליכין
בהן אמת המים ואין מלחטין בהם עשבים מרפס כבודן של מותים ואם חסון
שורפן במקום ולא יעשה בה קפד דראה קבר חדש נמודר נמכר ונחמין
וישן לא נמודר ולא נמכר ולא נחמין לא נמודר כמת אומע שיער למית
אחרים ולא נמכר משום פס כשפחה ולא לחמך בין היודשים לא תחברין
כולן שורות שולח לעצמן והכל מרפס כבוד של מתים
ילך אדם בדרך ד אמות של קבר ותפילין בדאשן וסע

ולא

בזרען ולא יתעבב שם וברחוק ד אמות מותר
שולן פסלם אדם בבית הקברות אסור שם מת
מת שולן בחמך ד אמות

ותב

אבל אין שם
אבל אין שם
מרת שולן בחמך ד אמות
קבר בטן אסור בהנאה
בהנאה עד שיכנס בו המות אבל הטל

עפר

הקבר מין אסור בהנאה אבל
קבר למת אין אסור
בן אפילו טל

והבונה

אסור בהנאה
והבונה קבר לאביו והלך וקברו בקבר אחד הרי זה לא
יחד בן עולמים וכן המוצב ימנע לאביו והלך וקברו במקום אחד הרי זה לא

וכתב

הלכות וכל משהבדא לן דאפילן כל קבר קרקע איכא כבוד אביו
ומאי לא יקבר בן עולמים בנ דחייב בכבודו אבל אם בא אחד לקבור
שם מותו אין ממחין בידו ורמזי הערפס וכל אומל קרקע עולם כיון שבשמיא

אנשים אפילן קבר שם המות אינו אסור לכא כבוד אביו דמירי עידיה דקרקע
עולם אינה נאסרת
והמת

והמת

אסור בהנאה חוץ משערו וכן אדונו וכל
בהנאה ואין התוספת אסרת אונת עד
שיגשג במטה הנקברת עמו וכן המעבר אסורה בהנאה למסור אונת

והשתמש בה אבל להנחתה על חבר אחד אס פגב אונת מעל הקבר כדי
להנח שם יפה ממה מותר וכן נמי סב הד שמה בא לל בתנזרה שמה
על סב לל בהנזרה שמה אחרת שמועד לישב על המעצות של קברים וכן

תהיו לישב עליהם והרי לו כמותן עליהם שלא יאסרו בשיבה כי אין עשין
אונת לא לקבור בשלה והביא דאונת הרבה לדבדיו
שולחין על המות ועל המטה הנקברת עמו אסורים
בהנאה אם היוען סבן
אסורים בעצבת הסנדל

וכלים

ירושלמי

הסרפס הטשאים המטה
שמה יפסיק סנדל של אחד

וכן נבציע ממשכן מן המצוה : **ירושלמי** : המות שמוע קלסו כמיתוך
 ולס : וכל שאומדין לפטו הוא : יודע עד שיסתם הנפל
 ישיב לשער : **ירושלמי** : כל המספר אחרי המות כלל מספר אחורי
 יא : מסע שאינו יודע : **ירושלמי** : לא
 טעם אדם לבית הקברות וישנה בסוף ירכיז : ואם
 פן עובר משום שולל : **ירושלמי** : במסכת שבועות : רבי תייר
 מורה להסמדין : ותנא : ארבע נקובות לארץ : משמע
 שישנה נקב לארץ מלמטה וטוב אין צריך להסיר הקדש : **כתוב**
 בספר הכבוד : אין לקבור טע ממים יחד נטבין שואים יד את
 זה בעלמס : כי אף בנותם לא יכין להם כמחנה יחד : **כל**
 ויסאד פתוח עד למחר לא יכין ימים מועשים : עד שימות אחד
 מן העיר על יס להקדיש לקבור אותו טע תקף שהטלמו אותו להצוב :
 ואם : ידס נוסק אחד מבטו שהוא מת לא יסאד כל מפסל אחד :
ובשקוברין : חשה שאוכלת ילדים בורקין את פיה : חס דואין
 פתוחה : כי בביאוד תעשה כן לאחר מיתת
 שנה אחת ויש להטות פיה עפר : ושוב לא תיך ער : **וכשמטהרין**
 המות יס להקדיש שלא יהפכו עליו הדף שטהרהו :
 עליו שמה ימות אחד מהם תוך ימים : **עיה** : ד לער לפא דע יעקב שיבדן
 שלא קרפין המות ידיו אחר מיתתו כי : סברה היא :
 כולו כי טלמוטואין המות מן הבית יס להקדיש שלא יצא : **ונמצא**
 אדם לפטו לעבור הפתח : **כאבל** : ידע פל להבדן : אין
 מסייעין מן הכל אבל מוסיפין : על השקר פל אס יס :
 מעשים בטביל נטמו מחסין עלו מעשה אבותי : **אין** : ואמרין שמענה
 והנדה בבית האם לא יושבין ודוין וכן אין אומדין : כסע מחד אלא
 דבדיוטלמות : **קוברין** : מתי געס ונמחמים אביליה :
 ומבקרין : חוליהם משום דרכי שלום :

טעם תקנת הקדוש

שאוס על אביו ועל אמו : סל הדמ נע מצוה לכו קדיש על אביו ועל אמו
 אבל אין לכו קדיש בטביל אמן במי אביו אם אביו מקפיד ואעפ שישנה
 לומר קדיש בטביל : מל כבוד האב קודם לכבוד האם : ותקנו על
 לומר קדיש על מה שצדקא בקבוצה פועם אחת פלג ל נקביא בבית אחד

כל
 ויבא ברי' ש
 סימן קטו

שהיה מקושר עשש ונשאר על כותפו אמר לו בעלמה לך אמר לו דבר מה משפט
כל הימים להביא באש של נהגם להיות נדון בדין ואם נמין מי שיכול להצילך מן
הצער הנבול הזה אל אין מי שיצילך אם לא שיוצא בך קדיש או יפטר בנביא
לכבוד השם בעבורי ואם יעשה כן ידעתי כי נכרתו תעמוד אל ויהי בעדי ויבא
ד' עקיבא ויגד זה לבן שלמה וישלם ככל אשר אמר לו לימים נלה ל' החכם הנאמר
פגע אחרת ויאמר לו תאמר דעתך שהנחת את דעתי ועל זה פגע המצור למה בן
שלמה קדיש בתרא כל יב חדש נוסף להפטר בנביא וישלם מתפלל ב
בסל מצאני טבת תפלת ערבית לפי שבאותה שנה חזרתי הדשש
ל'הם שטבתו בטבת ואיפשר שיגן עליהם אותה תפלה וכן יהי רצון ממך

נוסח מ' צדוק מ' הר"ן

העור המים פעלו כי כל דרכי משפט א' אמונה ואין גוף צדיק וישר
הוא ונפול הוא לבדו וך ויחיד במפעליו חסד ורחמים בדין
העור פעל מי יאמר לו מה תפעל והם למעלה פעל מוריד שאול ויעל

צדיק

י' צד כל מעשה וחסיד בכל אשר יעשה שלט בכל חסד עושה
ומי יאמר לו מה תעשה וישלם

צדיק וישר אין בדרשו של ואח' צדק
על כל מ' בדין ואח' הע' תמים חסד ואח' זו היא דרך כל העולם ואח' זו היא דרך לקטן ונבול ואח' זו היא דרך לשעירים ואח' אדם אם כן טעה יחיה
ואח' דין אמת וזהו דקוס וכל הפסוק וסמן שאומ' בבית ההצדקות
כלא טוס שיני' ומעלה מקומיט לאומדו כמו שמונה בארבעה ויהי

אמת טופט צדק ואמת בדרך דין באמת כי כל משפטי צדק ואמת
ובסוף קודמת האבליס אם לא קדמו בעצרת פטירה ואח' אומ' צדק ומשפט
כל דרכי חסד ואמת אדמותו משום פגע א' לפע' ושלטן יחמך רחמי כי כל
מעשה ידיו וישר אין בדרשו של כי היא הנקראת הצדקה

צדיק

פעלו צדק אדמותו און להסתיר מפת פגע כל
הוא דקוס יספר ען לו קצור תמים חסד מדרומים ונעשה ברחמים כאבות
על בנם מרחמים ונעזר רונן מעללי תמימים ומחזקו דמים הבט נא
במעשי שמים כי אלה מלא חסמים ולאבליס וכן נחמדים על אומר בבית
הקברות מוסים טפס כל ח' בדין צדק מלאה ימך דחם
ובבית על פטירתו ידך ואומר למלאך המשיחית הדף ידך

הר"ר
הר"ר

אדם

חס בן שנה יהיה: או של שנים אם חיה: מה יתרון לו סוף כבוד
כה יהיה: בדרך דין האמת ממית (במחיה):

ידענו

צדק מספיק: (אסונות עניי שפטי) מן המהדר: ומה
צדק אמת: יי ישר מספיק: **ז** הא דרך חסן וישר כי אין ספקו ממנו
פס: אשר: אדם רודף צדקה: **ז** כי צדקה מרוב ממנו: **ז** היא דרך
לעשירים ולרעים לטעם (לכבודם) ומהם ספרים ובלש כי הכל
ז הא דרך לטהר: כי אין דבר מה עשיר האסוף (עשן) חסד כלם: נשמתו
אין נשמתו שלמה לחי עלם: המות: ואחרי אסמיה קדש:

וקוברין

יתגדל

ישתבח שמויה:
עמד למדתא (לאמיתא מתנא) ולסכסכי: היבד בעמלן דכין
דידנשכס: ולמישקד פולחנא נמראה מאד עמא: ולמחבא פולחן דשמיא למתדיה
וכן (מחבר מלכותה) ויצחק פדקתה וידרב משיחיה נא עד ואמר אמר ואחרי יאמר
תתבסל חרבא ומותנא מתנא (מכסל ישרא) ואמר אמר יהא סכסכו דבד: וכן

דין ברכת אבלים וברכת המזון לאבלים

כתב

הנחין דבי שדיא לעבן ברכת המזון של אבלים: מאכלים מן המזון
וכו: סאלין ברכת אבלים בשערה: (אין אבלים מן המזון: פי' הנחין)
אל שול כמברכת אבלים שעשה בטורה ברחב: וכן נקרא שמה ברכת וחובב וכן
היו עושין בזמן שנתן אמר שבאן מקובלות המזון: עומד בטורה ברחב: כול
האבלים או הולכים לבית האב: ומתןן סוס טלן: וכן ברכין בסף: ואחרי: אמר:
באי אמה דין האמת: (דין החמים) ששט אסונות שדגן דייט אסתן כמסתוב
הצור המים פשלו: וכן דייק אמה: וכן באי מתנח אבלים: וברכה זו בשערה
ואין אבלים מן המזון: אבל ברכת המזון של אבלים האבלים מן המזון: וזוהא נשמתה
למחם אבלים שאכלו משה: בדרך מתנח אבלים שאכלו: וכן

נברך

(מברך ברכת הון) וברכת הארץ ורחם: (וכססניש כבעה יתעסס
אומ' נחם: את אבלי יצון ואת אבלי ירושלים) ואת האבלים המתאבלים באבלי
זהו נחמס מאובלס: ומחם מיוננס כאמר: כאמר: ונחמנו: כן אמר:
אנהמסן ובידנשכס נחמנו: באי מתנח אבלים ובעה ירושלים: הטוב (ממטיב) עד
הוא ייטב לנו: ואומ' ס אמת דין אמת: ששט צדק לוחק נפשות במשפט: וכתב:
המזון ולבס הן לוחק נפשות במשפט: לא למח דמא איתורב: ד אמי דאמי: מן
מיתב בלא חמא עב: נסליט בעמלנו: שונו בן סדיון: אנתח עמי ושב רצו נשכס
אמ חייבס למיתחלן וברכס: וידר פדקות הארץ: וידר הפדקה והאת מע:

בנהו הכור וקרת הכבור וזו השבייה שמלכא שרת טוון ממנה ובן חיים ודיקס
 לעולם ועלמא שלמים הוא הקרא נן להם שבו חסד שומדי סרנות והלכי נקבה
 סה העלמה ותגיה נטמן וכה נקרה ברוסמא מלכא ברוסמא מלכא מלכא מלכא
 באספרא מלכא המאידה שיהיה ללכדיקס ונקדים וחסדי' המלך מלכא מלכא מלכא
 בנני המים הוא הקרא צדק המים והגיה סס צדקה כדמס' (והיה נטמן אדנא
 צדקה בצדק המים דבון העלמים בעצדך לרן עמים לום הרין הרין אשד סס
 קטן ננול וסדן בדיא נספר חובו נאשמות ונענע מאדמות לון סדרתו ונענע
 סא עפרו ודיקבעו בנחל ולא בעצד תלסיהו לאדמס' יקין נענעו להי' שלם חסד
 להי' חסד הטובים העמים והמאדום סס יזה לרעת בנא יידיעה שלמה
 וממנה יתגלה להי' העל' שמקמון מקון במסמך דבון העלמים יקיעה להי' חסד
 עד כל המלכים להי' עם יסיד חסדו עם מטה נאחזי ועם שבע מות הצדק
 בנני יסיד חסדו נספן הימן יעמידו לרלן כדמס' נאחזי לך לרן נמאזי ונענע
 לרלן לרן הימן נעלס' ימיו מותר נעלס' יקמון חסדו נענע עולם עפר כי סס
 חסדו עפר נאחזי דפאס העל' נעל' כה נהיה לרלן המלך חסדו חסדו חסדו
 עפר נקיעות היא חסדו הוא מותר נמנו סס יאחזי ימיו בכל הנחמות ולא
 ומחמים נאחזי אמן כך יאחזי למה נחמד נאחזי אחר חסדו עד ברעית שמיא
 ומלך הכל עד דבון העלמים יקיעה להי' חסדו נעל' ערמל

ובזה שלמון הכבוד אבילות' ה' יצא ממלך ומפסע נדס' הוללות

הלכות חר טומאה

הכרן סטמאן לאבן ולחמו ולבן ולבשר ולאחיו ולאחותו אשר לא
 הינה להם אבא אס היא נשואה או אחי' דמס' אין מוטמאן
 לה נהנה מן האידוסין ונכרה מוכות ען מוטמאן להן וכן נמי פסח הרקח
 ול אבא אס חסדו נמסרה ונאחזי אס מוטמאן להן סה דרש'א ול אין מוטמאן
 לישד' משומד והבא דאחיו לרדיו בהשנה
כתב שאין סוף דשאי' טמא לרדיו הרין דאחיו לאבן
 טמא חסד (הרין חסדו לרלן חסדו בנחל דרסדו) וכש' אס חסד אבר
 בן ממים בין לחמ מיתלה וכה חסד אס דא מוקיד חסד חסד ככדי שינע
 מן חיו וימות ואין הכל מנדון לו סס חסדו של נגיד מוכחא דאחיו ענע
 כשערה נקרא חסד ומוטמאן הוא סמט מותר לכא ואין עמן אחר כלומר

שאין לו קובצין לא הוא כגון שפגע בסת מוסר בדרך והיה הכסן לבדו ואין עמו
 אחר ואפילו קרא שם בדרך ואין ענה נסת מצוה קנה את מקומו ד' אמות אפילו
 שדה מלאה בריכה מים שעב מנהל הנמיל יהושע לישלך בארץ ואם היה מוט
 על המערך מותר שגט לפתיתו סתרה בסת מקום שער שדה כולו וסדה נר קובצו
 בעדה כור: **ירושלמי** בגידות המוציא מות מצוה הכי זה מיטפל בו
 אימתי בזמן שמצאן חנין לעולם אצל אס מצאן
 לך המלחם הדי זה מביאו למקום בית הקברות וקוברו ונמשכת שמחות בתוך
 איהו מות מצוה כל שהוא נענה ואין בצד העדר שומעין לו אבל בצד העדר שומעין
 מות קולן חין זה מות מצוה על יאן כי לעולם הוא מות מצוה עד שיביא שם נטא
 המטה וקובריה אבל אם ידיו הם נטא המטה וקובריה אין זה מות מצוה
ואשר העשאה עשאהו ול כמות מצוה לפי שטא לא נמצא מי
 שמעשהו כד כיון שאין לה ידע לא הוא והאחים שמעשהו
 לכן בענין שידיו אחים מיה אבל אם הם אחים מאס בלבו אין מעשהו להם
 ואין מעשהו לקטן אם מ' שהיה לו יום דסת לבדו ולאמו מיה אבין ואמו בע
 קיימא חק בען ובען בני קיימא יראו נפלים אבל אם קים טיה סבלו לו חדש
 מעשהו לו אפילו בן ידיו: **ואינו** מעשהו לפני שאין מתיאבין ענין
 ולא על אשתו הפסולה כמו האסא ששמעה שמת בעלה ונפלא
 לאחר ואחז בא בעלה הראשון שהיא פסולה לשתים שיהיה אין מעשהו לה
 אבל מעשהו הוא לאמו ואפילו היא חללה וכן לבן ולבתו ולאמו ולאמו וכו'
 מאביו ואפילו ממתדים וכת הדמות ול לבן ולבתו וכן כסדים בין פסולין
 כדמין ובמ כל דבר חזן ממי שיש לו מן הספחה והעבדות ואמדיט למא
 העבתי לידיו ולא לטמא לו נן אחיו ואחותו ואמו כל דבר חזן ממי
 שיש לו מן הספחה והעבדות וכן נמשכר לו מן כהן שגא יורה ונכסה
 או חלני דלא מתיא לבהוד כשהיא מטה מטמא לה בעלה בדרך שטע
 שטמא לבשרות ע"ה הנאן ול: **הספקות** כגון שנתעבדו
 הולדות או ספק בן טראשון או בן או המעלה ספק ירדשין או בן פסול אינו מעשהו לכן ואינו
 מעשהו לאבד מן החי מאביו ולא לעבד מעשהו ואין המלחט נשמות אבן
 מעשהו לכן אע"פ שהשדה קיימא שאין מעשהו להם אם אין כולן שם
 שמתו מן שמעשהו לכן ירדשין שיהרגו לסוף בית הקברות
כהן שלא יטמאו מקברות אחרים שיהרגו מותו שאמר לטמא
 חפילו בעדה שמעשהו לקרובו ואין מעשהו לקרובו לא עד שיסתו הנה

שש

אכל אחד שיטתם הנהל הרי הוא כשאר כותים שאם ישגה להם לקרה וקודם
שיטתם הנהל מותר לבחן להתטמא לקדושי ואם לא דעה לטמא מטמאים אותם
בכל כרחו בדין בקדשים שהנהל עד הטומאה אבל התקנות הסתגלות אינן נקראות
על טומאות ואינן מקורות לטומא לקדושים אך הישרות בידן

כתוב

במסכת שמחות היה עשיר וקובר את מתו עד שהוא עשיר במת
הקבר מקבל ממתו וקבר פי' הרי זה לא ישאר ומכאן מוכח נהנה
מקומות שבהם נגעו אחר מתו בלית הקבורה לקוברו בין אחרים וכן תשע המנהג
במקום ובתוך וכן עשה מעשה החכם ר' אהרן הכהן בהר וכן נמי עשה מעשה החכם
ר' יצחק הכהן בגבולות כסמיהא אשה וכן נמי עשה מעשה הר' יוחנן הכהן
כשמתו במ' עשר על כג' נעמד לקוברו וכמה מעשים נעשו בארץ ופיתור

וכן נמי הורה הרמב"ם על נעמא שבילמנו בקבורות אחרים ויבא
וכן נמי הורה חכמי הדור אחד משא ומתן ששעו שסוקר וכן ה' חיים ב' יעקב
ו' יצחק ב' מתתיה ו' שלמה ב' אברהם ב' שמואל ב' שאול ב' יעקב ו' משה
ב' שלמה ו' דמיאס ו' ורמב"ם ו' נקמה חכמים אחרים חולקים בדבר וכן תשע

המנהג בכל ופילתו חטונאה ארזון וקשתי יראה שלא להכנס שם כל והכל הולך
אחד המנהג שסות הכל מטמאים לו ואומן עליו וכלי
שהכל חייב

ונשיא

ולפי שאין כבוד הנשיא מורש וקדושים לא בכל אדם שיתעסק בו הכל
קדושים ויטמאו לו ויהיט דאם בפקדן אלוהי עונות אונת חיים שמת לו בטלה
הכונה וישאו בדישגמי תגדיל אצל רבו אם מטמא לו משום כבוד ולא אישיות

וקפידך לא יטמא במקום קדושים עליו חטן קבולים מנוהרין
עליו שלא יטמאוהו אבל אם לא נטמא חל נשמו אין ב' מעטין

כהן

לכפרים ואם אביו יצחק לכהנים ולחטן ב' דיוטה
הנשן במת או המאויס או הנשיא את המת או שגבם
לואה טמא שגבסו בו טומאה אעפ' שהטומאה עצמה בבית אחד או שגבם

לבית הקברות לקרה ופוסק אינם מטמאים באהל וקבורתוהם טהורים
וסותר לכאן לרשם שם ולרדך שלום ואין אסור עד שיעז בטומאה עצמה
או ישאנה וה' מקור' אסור וכל יצחק לכאן לרשם מטמא בקבר וינס

וקצ' לא מוטעא בדבוק נכמשיא לכו' לא אפילו באהל מטמא דאין להכיר כל
שמעון לא סתם משנה דמדרשות ה' טמאים וכן נמי פסק הק' ולבס
דל' וטומאות אהל שהוא מנוהר עליה יצחק ליהר עליה שלא יאיריהל

קלפון אביו על המת או על אחד מאביו וכן לא יעז בדבר המטמא במשן ובמטה

והיינו כי שאל דעל
דב אהל קדושים
ועל דב מטמא
באהל ויפך

וְאֵין יֵשֶׁן בְּדַבֵּר הַמִּטְמָאן כְּמוֹנֶה נִסְמָא • חֲסוּדָה טוֹמָא מִתְּמַכְּבֵּר הַטּוֹמָא וְזוֹת
שֶׁאֵין לֹךְ טוֹמָא אֶהֱלֵךְ אֶהֱלֵךְ בְּבִרְיָה

ואלו

שֶׁבִּרְיָה מִפְּרִקְתָּן וְרוֹב בְּשֶׁר עֲבוּה
הַמֵּת וְזוֹת מִן הַמֵּת וְהַטֶּפֶל אֵלֶּךְ שֶׁלֹּא נִתְקַן אִיבִדוֹ בְּיָדִים מְשֻׁמָּה מֵאִס
נִדוֹל וְזוֹת נִעַל פִּי בְּשֶׁר נִמְנָח וְנִקְרַשׁ וְאֵם אֵין נִקְרַשׁ אֵין מְטָמָא בִּדְוֹעַ
שֶׁל בֶּא מִן הַבְּשָׂד • וְמִלֵּא תִלְוֹד רֶקֶב וְזֶה אֵין מִיֵּן בִּישָׁן שֶׁלֹּא יִכּוֹר
לְהַזִּית לֹא בְּתֵב שְׂדֵים בָּאֵן דְּשִׁישׁ וְהַשְּׂדֵה וְהַנִּלְלִית וְאֶבֶר מִן הַחַי • אֶבֶר
מִן הַמֵּת שִׁישׁ עֲלוֹה בְּשֶׁר לְדֹאֵי וְרוֹב בְּיָדִים פִּי רֹב בְּיָן כְּנִיבָה הָאֵרֶס
שֶׁנֶּה שִׁקִּין יוֹרֵךְ אֶחָד וְרוֹב מִיֵּינִי פִי קִבָּה אִיבִדִּים נִדוֹב עֲמֻלֹת מְרוֹב
הַמִּשָּׁן אִן מְרוֹב הַבְּיָן וְדִבְעִית דֵּס וְדִבְעִית דֵּס הַבְּסוֹס מִטָּמֵן מִדְּבָן • וְאֵין
זֶה דֵּס תְּבוּסָה עֲלוֹב שְׂדֵים שְׂדֵים וְעֲצָא תַחְתָּן דְּבִישָׁת דֵּס • נִסֵּל אִן מִטָּמֵן
בְּכֻנֶּה וְנִמְשָׁא מִן מִטָּמֵן תְּדִיֵּד דֶּקֶב שֶׁאֵין מְטָמָא בְּכֻנֶּה

ואלו

מִטְמָאִין כְּמוֹנֶה נִסְמָא וְאֵין מִטְמָאִין בְּאֶהֱלֵךְ עֲצֵם כְּשִׁשְׁדִּיה
וְאֵין הַנִּשְׁמֵם וְזוֹת הַתֶּרֶם וְאֶבֶר מִן הַמֵּת שֶׁאֵין עֲלֵן בְּשֶׁר כְּרֹאֵי
וְהַשְּׂדֵה וְהַנִּלְלִית שֶׁחֲסוּדָה נִסְמָא וְהַשְּׂדֵה כְּדִבְרֵי כֹה • חֲלֵלָא אִן וְנִבְלָלִית
כְּסֻלֵּב • הַנִּלְלִית מְטָמָא כְּמוֹנֶה נִסְמָא וְאֵין מְטָמָא בְּכֻנֶּה וְנִבְלָלִית כְּסֻלֵּב
הָאֵרֶן דְּרִפָּן זֶה שֶׁכְּנִיבָל שֶׁעֵן עֲבִי וְזֶה פִי הַמִּצְבָּה זֶה וְנִבְלָלִית וְהַבְּסוֹס שֶׁאֵין
שֶׁעֲלוֹת עֲלוֹהן דְּרִפָּן וְהַמִּצְבָּה • וְכֵן אֵין מוֹזֵה לֹא עֲלוֹה וְלֹא עֲבִי זֶה
לֹא עֲבִי מִתְּבוּסָה כְּמוֹנֶה נִסְמָא דְּרִפָּן כֹּל טוֹמָאִים שֶׁאֵין הַטִּיר מִן הָאֵין
שֶׁבִּרְיָה עֲלוֹה וְכֹל מְטָמֵן טוֹמָאִים •

והנוגע

טֶפֶח עַל טֶפֶח בְּרוֹס טֶפֶח הַטּוֹמָה
כְּשִׁינֵד הָאֵן טוֹמָה רֶק טֶפֶח הַטּוֹמָאִים שֶׁאֵין בּוֹקֶעֱת וְעֲלוֹה בּוֹקֶעֱת יוֹרֵד רִירִי
וְהִיכָא שֶׁאֵין פְּתֻחָה כִּי קִבֵּר שֶׁאֵין פְּתֻחָה וְכֵן בֵּית וְאֶבֶר שֶׁאֵין פְּתֻחָה יֵשׁ טֶס
חֲלֵל טֶפֶח מוֹזֵה לְכַסֵּם לְעִמּוּד עֲלוֹהִים אִן תְּמַלֵּם • פִּי כִּי מֵאִיד דְּחִלְתִּי חֲלֻטִּית
מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁה שֶׁמִּבְּאֵין טוֹמָאִים כֵּן בֵּית לְבִית • וְזוֹת בֵּית לְעִיָּה שֶׁהָאֵין עֲשֵׂן
לְזֶס דְּשִׁמִּישׁ וְיֵשׁ בֵּן טֶפֶח עַל טֶפֶח מְרוֹבֵעַ מִבְּאֵי טוֹמָאִים וְאֵם מְעֻשָׁן כֹּל שֶׁהָאֵין
אֵין מִבְּאֵי וְהֵאן שֶׁמִּשְׁעָן בְּדִבֵּר שֶׁאֵין מִקְבֵּל טוֹמָאִים וְנִבְלָלִית וְאֵם אֵין מְבִטֵּל עִירֵךְ
שִׁינֵד כֹּל מִחֲסוֹן וְאֵין חֲסוֹן •

והחלוק

שִׁינֵד כְּפִלְדִּין הַאֵין טֶפֶח
לְסוֹמְבוֹ וְלֹא כִּי פִי לְחִמְרוֹ אִם שֶׁחֲתִיד אֶעֱבֹשֶׁה עַל אֶעֱבֹשֶׁם בְּנִיבָה וְנִבְלָלִית
טוֹמָאִים פְּתוּחָה כֹּה דְּרִי זֶה כְּסֻלֵּב וְאֵין מִבְּאֵי טוֹמָאִים •
שֶׁעֲלוֹה שֶׁל עַל אֵין שִׁינֵדוֹ בְּמִלְלָא דְּרִי שֶׁל בֵּן בְּטִיחַ

פִּי מִיֵּד דְּרִי שִׁינֵדוֹ בְּטִיחַ
וְזוֹת וְהֵאן לְזֶס בְּנִיבָה בְּטִיחַ
לְזֶס שֶׁאֵין מִבְּאֵי בְּטִיחַ וְהֵאן לְזֶס
שֶׁעֲלוֹה שֶׁל עַל אֵין שִׁינֵדוֹ בְּמִלְלָא דְּרִי

וְזוֹת
ז

שִׁינֵד
ז

והוא יראש ויבול של כל אדם ויחלן העשוי לאייר למסור ונתן ופרדסים שיעורו כמלכא
 מקדח סמטת התם המות בבית וכל פתחים הדבר כלל טמאין פי' אם
 יש דבר בטל **תנן** טעם על בני הפתח טמא קטע סוף טומאה נזאת
 עתה אמר מהם הוא טמא וכולן עשאים טהורין השב סלודאן באחד מהם חן בחלון
 של ד' עבד העל כל הפתחים אפי' חשב מ' שמות המות לדברי בה' ואפי' **כתב**
 למפרע עבד וכו' **הב' המנהל** ול מעשה בא לפט כל טמא על

ב' בתים שהיו לפטס **ו' סז** ויהי חצר אחד בשנים ויהיה המדרג
 בפטמי' וישלן אם היה מותר סכן להיות בחיטוט ויהיה הרב דוקא לאסור מטעם
 דסוף טומאה נזאת בגד החיצוני הכי נמי אמרי' ב' יוני שפסע פתח הבית
 טמא טבילגדה י' י'ס טרין להקשות אם איך כהן יכול לעבור דרך פתח העד
 שיש מה בעד' וכן דרך פתח בית המדרגה דכמו כן איכא סוף טומאה נזאת
 אין זה חנשיא ד' שמו אין כוונתו דרך שם לא יקבעו בתוך העד' וה' מנח
 מחסר ולא אמרי' סוף טומאה נזאת לא באהל בסמוך לאהל המות בלא הפסקת
 אייר מ' הד' שמוט מאינא הראוי להקדן שאין סכן מותר על סוף טומאה נזאת
 ואפי' תחת הוויז' ועל איסקופת פתח יכול לעמוד וכבוד טמא ויהי שום חור
 פותח טרף להבוא הטומאה עבד' **כתב** הד' מקור' ואם נשיא

על גגו מקל שיש בהקדו' טח' **כתב** יסמור שלא יאביל צדו
 האחד על המות מדרבנ' **וכל** שבמת טמא חוץ מן הטיע' והשנים
 והדפרטט שלא בשער חבור הואיל וי' מחליק אבל שלא
 בשעת חבור הכל טמא **האשה** שמת עברה ונפתח החם עד
 שנאה דאש הנפר' כפצצות של מנוח הבית טמא

כן המפלות שליא הבית טמא **וישראל** שנחש בו קבר אסור לביטב
 לטנו ומדרות קני' ששהו שם מ' יום אסור לביטב לטנו מן

הדין אך יש ביטוי מ' ידים ולכך נה' להחזיק בטורה :

שמים של מכות אלהות קאמ' שגא' לו מביאים הטומאה **כפרק**

וחיטין מביאין ולא חוטין לא מביאין ולא חוטין **אלו** חוטין ומביאין

השדה והעברה והמקבל וטורת הקש וכוונת הקטע **ובד' וספירה**

לספירות שיש בהם טהורים מחליקים מ' סאה בלא שהם כורים ביבש והם

הקדאיים כל עין הבאים במדר' ופאש' כל עין ויריעות וסדן ופאש' ומחצלת
 שלן עשין אהלים וכן בהמות וזאת בין טמאות בין טהורות והעין שקיט בחלון
 והעשה מקום ל'ט' שביבולס פי' מוט ואוכלים שלא הוכשרו שאין מקבלי יד
 טומאה וירוק המחקימות בימות החמה ובמיתות השמים והסכנות והפרעות

שחן יבולין לקבל תורה בעתה ואין הם הסבכות אילו הססך על הארץ והפרעה
אילו היוצא מן הכתר: **ואל** מביאין ואין חוצצין כל פני שאינם בא במדרגה
ספק שהוא כבד הסלים ומטמאין והוא לאדם וידיעה ופשוטי כל עין
ספק נוסף ומחצלת שאינן עשויין אבנים לא מותרות כבד ואין להם שיפוע ואין להם
כבדים ובהמה וחיה שמתן והאובלים טמאים ומסוך עשבים דומים שליד פה שם
בבבל כל אבנים שאמרת למעלה שאינם חוצצין: **ואל** חוצצין ואין
מבואין מסכה פרוסה וחבלי המטה והמטפלות

שחפונות פה שאם יש חולין בין שני בנים והטומאה בבית אחד מהן והאחד מלן
יהא מהלך בחולין זה לבדו ואם שני בנים או יד חוצצת ולא יצטרפו קבין
הסריצות לפניהם טפח: **מסכת** פרוסה פה ביד קורס שיאריך והם
(המטפלות הם קופות) שמוציאין בהן זבל:

ואל מביאין ולא חוצצין הנדעם והידקנות שחפונות לקרית חולין ליד
ששטן ופחת הבדד והשטן והגיד והמלח והקופץ ממקום למקום
ושוף הפרדן נטלת המטפלות וספחה שהיא שטה על פני המים:

קשר את הספירה בדבר שהוא יכול להעמידה וכבש האבן על הטלית
מביאין את הטומאה ואם לאו אין מביאין ונהור:

וארובה שהיא באמצע הבית בין ישיבה פומה טפח בין אין ברה
טומאה כנגד ארובה הבית טהור טומאה בבית מה שבתוך

ארובה טהור עבד הדי מקורביל לו: **גרסין** במעלה פרוס ביד השני
ההיא כשתיא דרומא ונהור פתיחא ליה פתיחא לההיא

איתרדנא דהור בה מיתא בע כהן לביעב וצליי המה איתן אומדי ליה לרבא
אמ' לבי צליי כאלו רבובא ארובה אבא דהור ליה כל עין העשוי לגבות ואין

מקוב טומאה ומוציא טומאה אמדי ליה דבא לרבא והא וימטן דמטטלין
ליה כי תהי מנה ספרא עבד ונהור ליה כל המטטל מלא ודיקן אמ' להן אי

הכי אסור: **והיבא** דמיתת מת בביתא ופתיחא כותל מן ההיא
אחזינא דל הסמוכה ליה שאין אויר ביעהס

ביתא לביתא וכן עד כמה בתי ה' ה' ה' כן בכל חדר מושיהו טפח איתמדו להן הך
בול כולה למיעב הן ב' וי' וכן שליתא דעל ב' בורא אי איבא ארובה

בין ביתא לשליתא בפתח טפח ונהור מיתא בחד מושיהו איתמד ליה לפרדן
למיעב סתדווייהו ואי סדר ליה בעצם ובאבנים או בדבר שאין מקבל טומאה

ודעתו לטולן איפסיקא ליה טומאה ושרי לבהן למיעב בההיא ביתא
דלית ביה מיתא: **כתוב** בספר הידאוס חרב הדי היא סחלל ואיפסי

שמואל

הענין כפי שיהא סמיך לזכרון : וכל המטמא כהן במזיד לזכרה :
כהן טעמו נחמד ונעמו (והיה בן עבד כל פועל ופועל לזכרה עבד
 סל עבד **כתב** הדי מקדש כל זל פסקו הדי יאן ויהי
 סמוכה לזה לעמוד עבד הנפש עד שמתא נפשו אבל י
 לעבד ממין ונביל איורא הז אוקדיו : **כהן** טעמו כבוד ריבוי
 ומקור וכן כבודו באדם נפרע את המעניבה כבוד איבעא
 לו אי ידיו שיהיה למחנות ולא איפשיטא ויא דמלכות לביא כבודיה לית בה מעשה

מע'ם לטוב'את המ'ת :

כתב ה' המלמד זל עש ואם למה החמירה התורה בטומאות מזה
 שהטעם בנבילה או בשדך יטהר בזמן ובטו' במת' טמא שבעה
 ימים כן מן המ' דבר מיוחד הוא והלא מזה מצוה מעשה נבילה עד
 שהקבלה אמרה שמתמט'ה דמה שאר מצות' וזה עומה ודור' על שבע
 מצות' שכן סודות' זו אמר והלא מעשה מצוה נבילה וטומאות' ממור' זה
 כן בא להזהיר האדם שלא יע' במות' ונער' לזהבון בחבוב מצוה
 קבולת המות והלא אם יקבר העץ או לא יקבר הכל הו'ך ש מקום אחד :
 וטעם להשיב על שתי השאלות הקודמות : אמר' שהבוב קבולת המות
 לשע' עומדים האחד עב' דרך מזה טובה והיא שיטא אדם פט' למי ש
 שעה' ממנו כמו שבא בנזירה ללמד מזה טובה לא תתעב מציד כי
 נ' הית בארצו וכן דאוי שלא יתעב העץ אחד שהנפש נ' ב' : והלא
 דומה שאדם שחלב ביתו יחמול עליו ולבו יכאב אם יבזה למחראות
 וכן קשה לנפש ששחיה העץ מתב'ה ועב' דרך זה אמרו קשה דמה למות
 כמח' בנפש החי : והדמיון הזה דמיון במציאות הקושי לא בדמיון וכן בא
 עב' דרך זה חבוב קבולת העץ ושאר הסבור טעמה לו (הוא כחבוב
 תשמישי קדושה שט'נים : מצוה' שזה שקדו' המות מוציאם
 נחמה בכבוד והוא סמו' שבא בכל' לבא למד לו ולחמו' תחלה לזכר
 ולבסוף לנחם : והטעם הס' והוא החזק והצריך לאס' נחמה בתחית
 המות' שאלו : היו משליכין עץ המות כאחד העב' לית אום נמשט
 כבדמות נדמו וכן היו מקצבין אמונת העמיות סמו' שום מקבלים עב'
 קבולתו בדאותם כי יבט' לו בית וילביטוהו כל' בדאותם כי יקברו וכן
 אצל אבותיו ובע' משפחתו לביתם עתידים לעמוד יחד בע' המשתחרר

ולקיים האסורה ההרמית עתה כמורה מה שבא בקבורת האבות ובקפדנותם
מקום קבורתם ושכבתו עם אבותיו וזה לאחד זה לחם האבות תובען ומ
ומחבבן קבורת ארץ ישראל אף על פי איבא רבדים כגון אלהם לפעם יא לארצות
החיים נמצא שהכונה היא לאמורת התמייה ולחוק האסורה הזאת אמרו
עתידיים עדיקים שיעמדו בכל שיהם ולא על כל אדם אמרו לא על העדיקים
ועל הדרך הזה השמר היא הקפדה ברוב נפשות המתים ולפי שלא יתעב האדם
ברוב הסבור העצמה להתנשא על כל אדם המסון בארץ אחיה תורה
הנמשך בו יטמא שבעת ימים לחשון המונה ולרעות כי לא בשוקי תאיש ידעה כי
אין הרצון הראשון בנפח ביום בעש השוארת וענה מכפר הש באחרית ולפי
יעבר כל חמתו ללכות העש כל שבעת העונות היה קנה והוא נשא הנפח לשאר
תחתיו שהם הטמאות באמת כמו שאמרו הסבור כי תמאיו בכל אדם כי בכל אדם
טמאיו הנפח ולכן הטעם בו יטמא שבעת ימים להשת ולשכן שמועץ הורח
ככלי טמא ולפי אמונה זאת נקנו כלם שבעת הקבורה והוא רמז ודע והבין
כי לפעם בא וינסה כי שער המות רוח הורח ולא ישוב באדם ער עת התחייה
שיטבו השם בפרת כדרך שאר הנפלאות ועל
טעם אחר לזה
על ענין טומאת המות שהפליה תורה בענין
טומאתו ידוע כי ענין הטומאה בגוי והמאסת הדבר כגון להראות שכל מה
שנתקדש בעד נפשו בו לא נתקדש רק לכבודו אלא תשכון בקרבו ואך אחרי
הפירוד ממנו טמא ורשע וזהו טעם אחר אין חפץ בו

פרק ג' החיים

גדולים

מעשיו של הקדוש שאין להם חקר שאם ידעה אדם
לחשוב מדרותיו בכל יום משמים ומעדים ואינו יכול לחשוב
והיה רבדים קו ומה מדה אחת של רחוק אינו יכול לחשוב דקעין כולם על
אחת כמה וכמה וזוהי הלק מסוף השמים ועד סופו ונמצא מדרות כל הארצות
ועל המדרות כולם והלא רבדים קו ומה רבדים שברשותו אינו יכול לחשוב
שאין ברשותו על יחית כמה וכמה כך ענינם של נביאים דא חסדן
הדרות וקני כל החיות וסוף השמים הורח וסוף השמים הבא אצל מתן שסוף
של עדיקים לעולם הבא שאמרו עין לא ראתה אבות וזאת יעשה למחסה לו
מה דא נשמה של נביאים חרדי יען ועין החיים וסוף הן מדרג יען של עבדים

יש בנבנ' ועל השעדים בתים ועליות נאזרח הבתים פ' דבוא מילין וכסא נאחד
מזהבתי יש בו ששים הלכתי השדות וכוונות הבתים חופות על גבי חופות מסכת
של ודין ולכל צדיק וצדיק מקוממו מוסר ספתי וסלאתי חסד מרחיק ומזמין ל
לפניו ויפשיטין ל את כנדי ולכלי שין אותו בנדי משי וכסוד ומיגדן חלב (אפרסמון)
וין ושמין ודבס וכל מיני עדותין ונראש כל חופה נפן של דבס טענה אכנס טובות
וסרלות של בעדן ל להיס כל אמן יקרה מסוכתר ונ' והפסוק שבכל החופות
של דבס ואמן יקרה וכל אן התקין הקנה לצדיקים לעתיד לבא

מדת

עין חיים כמדת כל הישוב יש בנבנ' עין חיים כמד פירות כל
האילות מיום שנברא העולם עד יום שיחיו המתים פירות העולם הזה נאכל
ומסדין וטעם כל אחד ואחד בפני עצמו ואינם עומדים מטבע לחברתה וסוף כל
האנשים חוזרים ל העפר שם הכל הולך ל מקום אחד הכל הולך ל העפר והכל
שב ל העפר אבל פירות העולם הבא נאכלין ואין מסרחין וטעם כל מעדט עולם
בסד וקיימים הם מימי בראשית וכן משובחין והכלין ונותנים חיים לעושר
ולאונסם לעולם עולמים שם ועלה פ' יטל ידו נאכל וחי לעולם והלא דברים
קין וסוד מן טענה עליו מיתה אם אכל ממנו חי לעולם צדיקים שמקיימין
המצוות והמצוות מקיימין ויטעם על אמת כבוד וסוד אין לי לא לחיים ולסוד
לכבוד ולמאור פנים מין טעמו ויטעם ל' לחיים מן הארמה כל עין נעמד למדבר
ומין שבווא פ' שטעם שם באור פ' מסר ל' לחיים ודבס כעב מלח ויטעם
שוא עושה פירות מטה לחברתה וברין הוא נרדאו נהדא ונקראן מי
ונקראן עין חיים סוד נהדא ממשכן והכלים ואין פ' סוף ל' לחיים ומין
ד' מלך ישראל ויטעם כען שרלו על פלג מים ועל יובל יטל שרשין וכן
ישעיה אומ' ה' ארץ יצאט ספרים ואין הטולה בים יטרים ובכל ונמא ע'
פ' חיים מין שכל האילות עומדין לעלות לירושלם ונהדין ע' ע' ע' ע' ע'
תחת עין חיים ובנזין כל האילות שבעולם ומסם ויטעם נהדא נבול וכל האילות
עושים שם ועל הנחל יעלה על שפתו מנה ומה כל עין מאכל כל הנהרות
הכלו מעלים ופירות יטל ל בכל מקומות מושבותיהם והקנה עושה גם כן
עושה מחילות ומעשה אונס תחת הד חתום והנה עומד על הדר וההר
יבדק מזהבתי שם ונבקע הד חתום והקנה עומד על הדר
ובת קול משמע עולם מן טעם כנאות מן דאב סלח וין וידעלם תמורה
באותה שעה ואומרת מי ילד לי את זה והקנה משיבה הס בשך הס ב' ע'
נפתך שיטא מדך שם הדחיבו מקום אכלך אשריהם הצדיקים שלמים את
התורה שהיא משולה לעין חיים שם עין חיים היא למתותיהם כה סגוראיות

ועל אלה
ל

ינשבים תחת עין החיים ואבות העולם במה יצתם והוד והדר וקדש הוד לבושם
 (ויקרא) וברקיע יוצאים מפייהם וכל ישרש סביבותם וכולן לרעה אחת ומאמר
 אחד והלכה אחת ומשמע אחד ואין מחלוקת ביעהם שש וכל בניך מחייבין וכל
 באותה שעה רעבה הארץ והעולם מן רעב והיה מתפרד וחטמלי אש שהיו
 דומים לנרץ טעם מקיפים מסוף העולם ועד סופו וכל יצירות העולם באים
 וקאים בכבודן של ישראל שטאם והלכו ויגיו לאורך ימימי ימימי ימימי ימימי ימימי
 וזה לרמות המשיח שיבא ויגלה במהרה בימינו ויגיו עשטן ויסמך לבטן אמן וסדי

פרק ר"עחק בן פרנק מניהם

ר"עחק

אומם כל עונותיו של אדם חקוקים לו על עשבותיו שטאם
 והיה עונותם על עשבותם וכל ופיתות של אדם סובבים
 לו על ידי ימינו ר"ה ימינו אין מעדין בנביותו ובחזקתו של אדם סובבים
 פטירתו אפילו שיחת קלה שאין בה חטא מנהיג לו לאדם פטירתו כדכתיב
 תא כי ידע כי ידע כי ידע כי ידע כי ידע כי ידע כי ידע כי ידע כי ידע כי ידע כי ידע
 ספרו והאחר מזהב אפילו כבר הניח קצת אומם לא יעלה שם בידו כלל
 קצת מיד תעב המלאך הסופר ימיו ושמעו באותה שעה שיהיה אדם אדם
 ענין המלאך את המלאך המזל המזל המזל המזל המזל המזל המזל המזל המזל המזל המזל המזל
 אדם חסד העולם עד סופו וכולן חלי עשבות ורשע עד קדחת לבשו אש
 וכלומר אש ושמעו אש וכלי אש וכלי אש וכלי אש וכלי אש וכלי אש וכלי אש
 מזהב מזהב מזהב מזהב מזהב מזהב מזהב מזהב מזהב מזהב מזהב מזהב מזהב מזהב
 בעצמו שם ב"ה אדם האדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם
 עליו יכרע כל אדם בזה ונפשו לא חסד מיד מזהב אדם עשבות עשבות עשבות עשבות
 שעה והקדש בזה ונפשו חסד עם מה שהענין אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם
 לבניה ואם רשע מזהב הוא מקטור עשבות אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם
 מיתנו של רשע יסדו מתוך עשבות ר"ה ימינו אומם חסד שמקטור עשבות עשבות עשבות
 תוד כי עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות
 השדה ואומדן עליו הפקד חסד ישוב רשעם לאומם וכל בעצת פטירתו של
 אדם עשבות מזהב אומדן אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם
 אומדן וכל על בקו מזהב כהם ובעט שרעיק קטור מן העולם באין לו
 עליו נכמות של מלאך השדה כת אחת אומדן אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם אדם
 כת שם אומדן יא שטם עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות עשבות

ספר יצחק

4 מלאכים עומדים לו לאדם בשעת פטירתו

כיצד דין הקבר

והלך לפניו ויבן לו קבר ויחפר לו קבר ויחפר לו קבר

[illegible]

דף

מלכא חבשה שמדן על פתח יהושע ואמרי' הב הב איותי איתן
ולמה נקרא שמה יהושע ינא שכל מלחיה הולכים מסוף העולם ועד סופו ומה
נקרא שמה יהושע הפתח שכל המתפתח בידו נפתח לעולם ר' יוחנן פתח

עבדי בעמק הכבא מעין ישיבתו וס ברכות יענה מורה למה נקרא שמור
עמק הכבא שעתידה להשך נהרות מעין מביתן של דשעם וס ברכות
יענה מורה מלמד שהרשע שב וממורה כסס שבסערה מתורה ואם אב
פסל עבדתי עבירה פלגת כוס פלג במקום פלג פלג במעמד פלג ופלג

שלושה

שערי ים ביהם אחד במדבר ואחד בימים ואחד בים
בבדבר משן של נידו הם נכסאשר לפס חיים שאולה בים
משן של מבטן שאול שועת בישוב משן של יאשר אורלי בתיק נמנהר
בידוסלס מיט אש ים ביהם אש אנסלת שותה אש

חמשה

אנסלת אש אנסלת ואינה שותה אש אנסלת
אנסלת ואינה שותה אש אנסלת אש ים בה נמלס כהדים נוליס ונסכנות
נוליס כים הכול כאבטס נוליס כאבטס קטטס ים בה שמה נהרות של
אש ופת ונפית מושכן נדחמין נמחמס נר דיט של דשע מלאת חבלה
דוחמין אותו על פטו ומנרין ומקבלין אותו נדחמין אותו לאמרו יהי
רבים חשך ומחלקות ומלאך יא דודפס ומיר נפיש פוערת את פיה ופוערת

של לט החיבה שאול נפטר ופעהרה פיה לכלי חס כל זה למי שאין בידו אפול
מצוה אחת יתורה שתבדיע עפין לבק זכות אבל מי שיש בידו תורה ומצוה
וייסוין באין עליו הדי זה שכל מדינה של נהם של נס סלך בנצ תלמוד
לא יאיר דע כי אתה עבדי שפך משענתך המה יחמון שפך אן היסרין
ומשענתך זו תורה של סלך טוב נעמי לס תנחיל א תעלבו
תנח ונעל דשעיה הכלימה ונעס אבר מהם ותקוהם מפה

ר יוחנן

נפשי וקח שאים כלל נפשי שאינה יזארה ואש שאינה כבה עליה נאמ המכחיס
למות ואינא וימפרהו מיטמנטס יאושע בן לוי פנעס אחרס

א

הייתי מהלך בדרך ומצאת אליו
שאשמידך על שגרי נהם לדמות אמרתי לו הן העמידת (הדאט בט ארס
הנוליס בשערתותו ואם לו אן שהיו מרבין בלדויותו כדי להתנאות
עבדתי ואחרים נחלן בשעסם על שהיו הולכין אחרי נשחן בעבירה ולא שמו
לפס לנפס ואחרים נחלן בחוטמם על שהיו מתבשקין על הבטמים שיתפתן
לדבר עבדתי ואחרים נחלן כלשונם על שספרן כסון הרע ואחרים נתפין
בידיים על שהיו ננצין וננצין ונחשפין בידיהם ואחרים נחלן בעללסם על
שבאו על ניות ועל שזאזות ואחרים נתפין בדליהם על שדעין לרבר עבדתי
ונשים בדיקין על שהיו מראות דיוקן לאשים להתנאות כדי לתקייאם
וס הדאט בט ארס שהיו מאכילין אותם נחל דמגיס ואם לו אן הם שהיו מתנענעס

מדרבנא
פ

והסנה שם לחבירו והבא עב אשת איש
 בן שאלו נאכרין באר שאן נאכר שמה
 הנזכרת ונטי היין שאם מהלך שלש מאות שנה ארצה
 ארץ של נגמם מהלך ב' שלש שנה וק' שנה ארצה וכן כולן נמצא
 ארצה של נגמם מהלך ב' שלש שנה וק' שנה וכן כולן נמצא
 אותו למלאי חבלה וקופסין אונתו ומוליכין אותו לחצר מות חסד ואפלה של יד
 דרס חסד ומחלקות ולא עוד לא שדחפן אותו א' תוך ירבעם של ומלאך יד דוחה
כשמה אדם ומוטב במטה מלאכי השדת מובלגן לפא וצא אדם מהלכין
 אחרי יאס אומדים עליו בן אדם אסדי פלג זה היה טוב ונגע
 בחייו אומה ל מלאכי השדת כתוב והוא כותב וכן חותמין ולא עוד לא שט מלאכי
 השדת סלחין לו לאדם בשעת מיתתו ויודעין חס וצב הוא אם חס או עשק ולא
 עוד לא קרות ביתו של אדם ואבנם מעד דין לו שטמל ביאבן מחיד העשן ופסיק
 מען יענה וימי שגשג העובד מוליכין אותו לנג ואם מה בלא העובד מוליכין
 אותו לבינה ונסמלת אדם מוליכין אותו חסד אברהם ויחזק ואומה לו בן מה עשה
 בעולם שיצאת ממנו והוא חסד להם קטנת שדות וסדמים ועמלות בקן כלי אומה
 לו שטח לא למדת מרדוד המלך שאלו בלי האדן ומלאה מוציאין אותו ומכניסין
 אחד נשולש לו כסו כן והוא אומה קטנת כסף וזה והס אומה לו שטח לא למדת
 מביאיה הראשונה שמהר לי הספק ולי הנהגה נכס מכניסין אצלם תלמידים חכמים
 אומה להם בן מה עשיתם בעולם שבאתם ממנו ואומה בתורה עומט כל ימי חיית
 ואומה לו יבא שלום יאמן על משכבותם ואף הקב"ה מקבל במבר פנים יפות
חמישה מדי דתן קבועים בפיגס וכלן דאק ישעה נעם בבית ראשון
 ומצא שם ב' אנשים שאתים כדי מים על שממיהם וממלאים אותם
 ומוליכין אותם לתוך הבור והבור אינו מלא אמר ישעה נעם בבית ראשון
 דוא ולי דוא דוא השב לו דוא הקדש לו בן אדם שחומדים מחביריהם ולכך
 דע אותם לכך נכנס בבית שם ומצא שם שט בן אדם תבויס בעלזם ואמר
 להקדש ולי דוא ולי דוא דוא אמר לו בן אדם שרסל ולכך דע אותם בכך
 נכנס בבית שלישי ומצא שם בן אדם התבויס בעלזם אמר לו דוא ולי דוא
 דוא אמר לו בן אדם שטחין שעותין ומעט שם בעת ידל ולכך דע אותם בכך
 נכנס בבית רביעי ומצא שם ב' נשים שתכרות בדירות אל ולי דוא ולי דוא דוא
 אמר לו שם שפרצות את ראשן ופרצות את סתריהן ונשבות בשון ומשקות את
 בעלן נשון כדו להטות לבב בן אדם לכן ולהשיא אותם ולכך דע אותם בכך
 נכנס בבית חמישי ומצא שם הבית מלא שן ומצא שם הפחות והקטנים והנעדרים

שבעה

שמות סביבם וכן
 וחצר מות ובור

ופרעה הרשע יושב עליון ומסמור פתחו של ניהנס יאנוס לבס לא היה לבס לבמור
ממנו סהיייתי במעדים ועדיין יושב ומסמור כל פתחו ופתחו מניבנס
קרבול אנו בית ישראל כדמו של הקצה של כי כרס יצאות
בה ישראל ויהודה נעטו שעשושון הם נטעסם בהבה שטאמ

ר אליעזר

ישראל נטע ביי תמונת עולמים ואנו
ישראל אלה תגדורו בכבודו של תהנ
תעשו לאלה תגדורו מן העולם שטאמ קרש ישראל סלי דאטית תבואה כל אנו
יאשמו דעה תבא אליהם נאס יאין דעה לא ניהנס שטאמ אשדי מסכיל אל דל
בוס דעה ימלסון יא נסס הקצה דן את ישראל אינ דן לא בעמידה שטאמ אליהם
שב בעדתה נכמדן את האומות אינ דן אנוסם לא בישיבה של פי שם יושב
וכמן שדטן את הארס אין דטן אנוסם כפס שם בריה בעולם לא כפס אבין בלברו
אין נכסין לדין קדוק ענות וחולת מעש נוד שנות ויאן אן מי
שטן לא אשה דעה

שלשה

אד אליעזר קסה ענות לארס
יותר מדיה של ניהנס של הלי
במערך כבוד עני לפי שחור הקצה על כל מדה טובה לתת לבס לישראל ולא מצא
לא ענות שמותך ענות למתקין תורה ואין לבס חס לאכס ומתוך כך מתידיאין
מהקצה מנעמא הקצה חס לישראל לא יעני
הייסורין ונתנפחות ולא התדיאה ולפי

ורושלמי

נלות ולא נטעול ולא הנוחה ולא אדיבות ימים ולא אדיבות דוח ולא שליחה ולא
נאי ולא קללות ולא חרמות ולא נחמות ולא בוסה ולא א פחד ולא אימות העולם
הבא ולא אימת חסכון ולא אימת דין וניהנס ולא שמי הממלכ בניס על ידיכס
ומי שלא יעניו בו כל המעשים הלל מאבר וסנתן ומנע ממנו טובות דרבה
ונטנוס מתקדנות וקונה סס דע ונכרים כל עגות אבדו ונתפלגו נמאס
בעולם הור ובעולם הבא וכל מעשיו מפורסמים ונתן עליו דין וחשבון וכל
האור וכל שמחה שישמח בה יצור היא נעצת כל לא בולות וכן נעבש ממנו
בדינע משונס ונשה מרובה ומלאכס אכריס ובעולם ארוך לפר הור
אנוס ומה נעשו לוס פקודת ונוד ארס חוטא בענו ענו כבות חוטא
באנוס שומע חרפות חוטא כפון אין דכיו נשעס חוטא בעבד פריעסור
מתמנעות חוטא במחשבה וין פני דחק חוטא בלסון יסורין באן עליו
חוטא כדיו יורד מבסין חוטא בלסון מתבדאין חוטא בקרלי שטא
מתקדנות חוטא כדיו יצור מקטרק חוטא ומחטא קודר את אשדן ואת
כנו אותה בטנ חוטא בליענות עד דין נחוס ופי מה הווא יש כל לארס

חטאי וסופו לפרש בעולם לעולם מהיים לבנות מאורה לחשיבה משינה מתוקה
 לשינה דחוקה מאור מתוק לרמה ותלעבה מסתעבים מתוקים לעש עפר
 מחבוק נאים לבבוק עפר: יסוד עשירים מן העולם הזה יצאו מן העולם בלא שום
 חסדים היתה חסדותם עליהם לתקלה: כמה מן רבלי בטס יצאו מן העולם בלא שום
 ולא שמוחו בבעש: כמה נאים היו נאים עליהם לתקלה: כמה וקטס לא ד—ו
 כבוד: כמה בחורים נקטס מחופלה: וס' מה הטאה לארס ממאכל שהאן מנאן
 לריון מחובן: משמחה שמואב אורג לראונת הדבה ממלכש שהאן ורס לפענת
 מדובלת: מהדוד שהאן ורס למסאובש מרובים: משינה מתוקה שהאן ורס
 לסימנת מסוננת: מחטא שהאן מבטל ממנו וסנת הדבה: ואן ורס בן העולם
 הבא המרחק מן העבורה ומן הדבורים ומליתנות ומלשון הדב: מההעור
 ומן הדומה לבעור: ומהמקיים את המצות ויש בידו מצוה על אמתה ונאנה על
 אמתה ומתרחק מן החטא ומעין במפלגו ומתורה עם עומתו לפע הקבה
 ואוס אומס אנכי חטאתי וענית ופשעתי ודשעתי ומסנת וסלעבדו דרעאל עשיתי:
המתהבר
 לרשע טוור שצמו מן העולם הזה ומן העה (המסבי)
 פנש לרשע הדיו ממרנניס (המדרמה ברדסן מתאבל
 בנפשו) והמטה את חבריו מדרך טובה לדרך רעה מת בחי מין וממלגן על
 המצות אין מהמין עליו מן השמים: וממלגן על עמיתו של ענסיס סופו הוא
 ויש ואחרים אנסלס את ינעו: וכל המרגל לבאים פטחידו בדבס פקסס פתח
 בו ביום ואין לך קשה ממי שעוסק ברבדי טוד: אוי לו למי שהעולם טועה בו
 אוי לו למי שהעולם משחקת לו: אוי לו למי שהעולם שנופי קטעיר: אוי למי שיצו
 מטחן אוי למי שהפסד ענין קולג: אוי למי שחאבר עמלו: אוי למי שהתקלה
 באה על ידו: אוי למי שמחמלל שם שמים על ידו: **יש** פדענות מדיניס
 פדענות לאחר וכן: ויש אמת אחר אמת: ויש כולן
 סבאות על הארס והא עד: ויש מהן באות על הארס והא ישן: ויש מהן באור
 בדענו: ויש מהן באות שלא לרענו: ויש מהן באות בבחרותו: ויש מהן באות
 בוקענו: ויש מהן באות בסתר: ויש מהן באות בפני: ויש מהן באות בבירס
 ויש מהן באות באכסעא: וכל צדק וצדקה וקטאה ופדענה ונפשה ומתקלה
 וחסרון כס וחוסי מועשים מן החטא: ויש שעבור את השם את מוסר אהבה
 ויש מתוך דאבה שלא ותקפח פדענו: ויש מתוך בושא: ויש מתוך תבניות
 ויש מתוך יסודין של בער לטס יסודונט: כלאתר אחר גדון לפי מעשין וגדון
 מנען בין בחיים בין לאחר מיתה: **בשיע** שארס נפיר מן העולם

המלכות המלך על הדין עומד כבוד ואומן או על ההלך הזה שיטת מן העולם
הדיון מוכיח ומלא מענות ומביט ברכיו ואומן פסל מלכים שאל המלך בוסר
אני פסל לדין שנתעסק בדברי שקר: איז פסל מעשע שנתעב מן מלך: איז פסל
לשונע שאל דא באמונה: איז פסל לאונע שאל קבלו תוכחת: איז פסל שאל
עסק בתורה: איז פסל שאל יגיע בידא: איז פסל לידע שאל נטעב ליוריד שעת
לעמודי באניפה: איז פסל עמוד דין: והכר מעשה דרעמאין באהר ופסל מי אהר
עמד לזמן דין: איז אהר יכול להשיב השיב ומי יוכל להשיב ומי יוכל לפסול
עומדו שכן כאל לבד: תכרע לטורא תהן כלב: חבול לרלים: כחשך פשע
כחמה פלג: כטובה ליצר: כחשות לאונע: כעבירה לכל: כמחשבת
לרוח: מימים דעש פלג: כחיותו ללון: כרעב שקר: כענה מליה:
כעבירה לזר הדין: יש שמת בחי ימיו: יש שיטת מן העולם הזה בתמימות:

מעשה

[illegible]

הכל מלאך ל' יהושע ואמ' לו קד וכן שלח לך חבירך מיד הלך ד' יהושע ונחשט כל
 נקדן ומצא שם נכחות אלה יהושע ראיתי כחות בנג' ובמים בניים ובכל בירד
 וביתים רבוא מיל באורך וברוח רבוא מיל ולעשרה ק' רבוא מיל: **בבית**
 ראשון כנגד פתח ראשון שבנג' שבמים שם ננים שתי ידיו מאהבה והקדוה שברה
 וסוכות לבנה וקדוהו איתים נכסבאט למודרו עמודי סלחנים ונקשו לטודר
 מיד עמוד עמודי העבא ואמ' פהט אשדוהס שזוכים לרוד עם צדיק סמו זר
 מיד הנחובו למודרו: **והבית** הסט פתח שערה היא בגי' מסס
 וקודמו אדנים (השוכס)

והבית השלישי בגי' מסס נחב וכל טוב שמים וארץ שם נכס מאכס ומשט
 היה שם שורק והשוכס שם אברהם יצחק יעקב והיו שם מות
 מרדך נדור המרדך וכל טוב יעקב יב שבטים ומשה נאדרן על ציהס ואין שם
 רד ושלמה וכלא נעדרת חי וכל דור נדור חוץ מאבשלוס וקרח וראיתי שם
 אבטס טובות ומענות טחמות מנומט שם: מיד ענה רד ואמ' לו אן לבשכס
 מנומט ורדס בעלמס שבת ממט מיד חזרתו נשטו אותך ואמרתי לו וכלא
 כל ישרא בבאן הסי מיד תור ואמ' לי יעקב אבינ בט הס ואינם טחמות בעלמס
 ולא כבט אברהם ולא כבט נעז אחי לא כל טובה שגשין בעלמס שבת ממט
 נמלין להס שם בסוף יורדין ל' ירבע אכל טל כל דרע סוקה בחטא ונסוף יודע נע:
הבית הרביעי בגי' כנך אדס הראטון וקודמו מעצי גית והשוכס
 שם ישרא הס אותס שלחן בעלמס הוה ולא מדרו בעלול של הס

הבית

נלמה בגי' מעצי גית ספס טהיו מסויים בבחן סנות:
 חממי בגי' מאכט שוקס ומאכט מילאנים ומכס
 (מזה) (מפ) נהרות שמוטבת אפסחמן ומש יוצא נחון למעלה מכל ריה לבאן
 ומטות נהב וכסמים ונכלת נאנמן וטע תולעת מאורגס בה: (השוכס) בה
 משיח בן דוד ואלהיו חתשבי אפנין מעצי לבאן טעשה משה במרדך הוא
 חמסין ומעור כסך רפידתו וזה מרכבו ארמן וכתן אפדין משה בן דוד
 שהאן להבת ידו שם ואלהיו תפס ראש סלמטה ונתגה בחיקו ואמ' לו סבל
 דין מורך שחקן קרוב לבא וכל שג' חממי נשבת יט באין לין אבות ונדקיס
 ומשה נאדרן ושבטים ורד ושלמה וכל מלכ בית דוד ובסין עמו ומחיקיס
 איון ואמלי לו סבל דין מורך שחקן קרוב לבא אף קרד ושלמט ואבשין
 איון כל רבע ושלחן אותו עד מות קי הפלאות מתי תשוב תחייט (הוא ואמ')
 לס לבא א אלהים (שכן אותס מיד מתי ישים ואינם חלבים לסאול לבס ואף
 אט טבאטו אכל משיח אל ד' יהושע בט מזה הס עשים שם אמרתי לו בט יוס

מחכים אותך בערך אומות העולם : ואח"כ השבעתי אותם (אמרתי לו הדיאט) ויהיה
 שרצתי לראותם : ולא הנחתי לראותם : אמרתי לו ארונ' למה לא הנחתי לראות רבי
 ענה המשיח : ואמ' לי חו' אין הצדיקים רואין אותם לפי שאין הצדיקים רואין ביהם
 מיד שרצתי לראותך ששמו קפוד כדי למדוד ביהם מדאסו ועד סופו ולא היה
 יכול למדוד : מפני מה שבאו להם שעה המינה את ר' שמעון ואת רשב"ן
 ושניהם צדיקים עמוסים : ובהשגתו ללך ולא יוכלתי : ואח"כ באתי עם קפוד
 המלאך והסך עמי לפני האור עד שבאתי לפני שער : ויהי' עמי משיח
 וסידאו הדשעם שבתוך : ויהי' אודו של משיח שמחו : והיו אומרים : זה ישיאנו
 עבשין מזה האור : **באור** שעה הראש בתאחר בהנהגתם ונבגטו
 בו והלכתי : בו ומדדתי אותם : וז' שמות יש לנהגם
 שאוכל ביהם באר שחת רומה טיט היון עצמות ארץ תחתיה : שאוכל זיתוכה
 גמאות שנה : באר שחת הילוכה ר' מאות שנה וכן לכל אחד ואחד : ושלשה פתח
 לביהם יאמר במדבר שז' וידרו הם וכל אשר להם חיים שאוכלי : ואחר ביהם שנאמר
 מבין שאוכל שונתי שמעתי קולי : ואחר בידושם שז' טמ' אשר אור לו בזמן ותגד
 לו בירושלם : ואין תגד האמור כאן לא ינהגם : שז' כי הנה יוס בא בעוד כתלד :
ואריוחנן בן זכאי שנתו תימורות יש בן בן הגנים ועולה עשן מה
 מיבעיהם : וזו היא פתגמו של ינהגם : ושאן בדייתא שבע
 מקומות : למטה מו' : וכן ינהגם : ונשערי עצמות שיערי מות טיט בין בור שחת
 אברהן : שאוכל ולמטה מכון ארץ : ומלאכי חבלה מעמידין דשעם בארץאן תחת
 נהר אש שהוא יוצא מתחת כסא הכבוד : שנאמר הנה שערתי יל' חומה : וצאה
 ג' : ויורד לארץאן שוב איך עולה : וכן נדושים שם לרזי רדות : ונשם ששגו
 דשעם שבעה מלאכי חבלה שמונים עליהם מדור העשיון שאוכל תחתיה עומקו
 מהלך גמאות שנה וכן כל מדור ומדור ראש של שאוכל תחתיה חוק על אחר
 מה' משל אברהן של למטה ממנו : וכן כל מדור ומדור האש התחתון חוק מה'
 עם של למטה ממנו : וכן העשן השעי' בדייתא : והחזינו העשן במד' דש' תכסי
 ואמר בלתי נכת מל' תחת : ישלן מדור בפני ענבם בל' : ונשגבן : בתי רירור
 ל' : ששען ושבועלי צדיקים כל אחד ואחד לפי מעשיו בית דירתו : ונא' ב' ארדו
 אד' יהושע בן נוי סד מחנה ביתא קמא דבמדור : ויהי' אשכחיה בית מאה
 מילין בארץ : וחמשין מילין בפתגיה : ותגון שבין ג' : ואריוחנא קיימן : תמן
 וכו' : וכלן תמן : ונא' אכלין יתמן אריוחנא : וכתב כל אילין אישיתאר
 ודמיו יתרון בשל קרא דכל : ונמייא : ומש' חיה בומא תשאנן ואשכחיה ביה
 סקדמאה : ושאילתי בן ביתא קדמאה : ואמרתי בביתא קמא אית ביה עשר

אומין ועמבון אמשלוס ואמדין אומין לאומא חס אט סרחנא דלא קבילנא
 אדיתא אחרון מה חברון נאטן אמדין אטא כותלון חבא נאמדין לאבשלום
 אט אהלם קבילת אבהמר קבילן לבנה לחיית כרין אמלן חבון משה דלולית רת
 לאבא נקאים מלכא חר ומלי כל חר וחר בשוטי דמרי וכו' דמח יתרון קשיוס
 שמה ואוס דמח יתרון ודמח יתרון וסמורקין בטולא ומעילין דותן ומח יתרון
 ודמח יתרון לעלא וכן כל חר וחר עד דמסימין כל חייפא נבחר כן מעילין אבשלום
 למימרא נשקת ברית קלא ואמרת לא המחושב ולא מקדושה בן דבוא מבט
 דממא דאמרו בסין עשה נשמה ובגר דמסימין דשיעא למימרי ולמיקר
 נשקן מן טרא כל לא איתקדו תלמאח כרין דטן ית
 יתרון נאית ביה עשר אומין ועמבון קרח נכשלו

ובביתא

ובביתא

בן דבוא מבט ישרא דאמרו בסין עשה נשמה

דביעא כרין דטן יתרון נאית ביה עשר אומין ודכע

עמבון וכו' דמח יתרון נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

ובביתא

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

נאית ביה עשר אומין ודכע

מלאים מצות כדמיון על אחת כמה וכמה דל ומה מנחם של ודב שטענה ממנו
של פשוט ישראל כדסדל את מחותנות החתנים הלא כנפשותם וכן ואם בממונם
לא שלטו כנפשותם לכל עבדיות:

משפט

כתבם יב חרש משפט אינן יב חרש
יב חרש משפט וכן ומן לעתיד לבא יב חרש משפט כנפשותם יב חרש
שנאם (והיה מדי חרש בחרשו וכן) יא שכל כל העם והטא משפטו כנפשות
יב חרש והשם יצילנו מדינתו של ויהנם ויקדבא לימות המשיח אמן (כדי):

טעם למה חבבו האבות קבורת ארץ ישראל

דרשו הלא בשם רחלבו למה האבות מחבבין קבורת ארץ ישראל
לפי שמדי ארץ ישראל חיים תחלה לימות המשיח ואכלו

טעם המשיח ואר מי שמת בחוצה לארץ ונקבר שם בארץ מיתות
אם סימון אל הפסידו הצדיקים הנקברים בחוצה לארץ לא הקבה עשה להם
מחילות תחת הקרקע והולכים בהם כלל עשר נפשו וכיון שמועין לארץ נותן
בהן רוח חיים שואל נפשו נשמה לטעם עשר נפשו (רוח להולכים בה):

ומעשה

בר המעשה ור' יעקב טעם מחבבין חזן מטבדיא דאו ארון ש
מת שם מחוצה לארץ לקבר בארץ אלא ה' יעקב מר
הועיל ליה שמת בחוצה לארץ וכן לקבר בארץ את קורא עשו ונחלתו שמת
למעשה בחיים לא עתה (והטמא את ארץ במותו) אלא כיון שנקבר בארץ
הקבה מכפר לו ש' וכפר אדמתו עמו:

ואין

לפי שקולטתו לארץ מיתה ואעפ"כ
לש' יצא ולמד מעקב אצטו ויסקו הצדיק עזר אלה לעולם ידיר אדם בארץ
ישראל ויפיל בעיר שרובים נשים ואל יחר בחוצה לארץ אפילו בעיר שרובים ימים
וכל השוקן בארץ עמולו מחולין לו וזוכה לחי העולם הבא שנאם השם
היטב בה עמאשן ואר' חייא אר' יוחנן כל המהם יאמות בארץ

גדול

ישראל מוטב לו שיהא בן העולם הבא ש' ומה להולכים בה
החכמים היו מבקשין תחומי ארץ ישראל ומעקבן אבער
ומתו ב' של עשרה שנים כ' רצו עבדך את אבתי ואת עשרתי יחנן ואיורה
של ארץ ישראל מחכים וכלמי שיער מסנתו ויטתדל לעלות לארץ ישראל אסור
למועגו וזוכה נדולה הוא עשה אצל מי שיש בלבו ידית שמים הוא מסערו
משלים הפעו והאורו שסבר מצות מצוה: וכל המעבדו אינו זוכה ומקבל פני

שכנה אכל באמת חן ראוי לזרע לעלות לשכון בה לא בעל תורה וידא שמים
ומקורן בעצות וישכן ממו לעצות סחורה שירצה בה כמו שאמרו אסאן קמחאן
תורה וכל מי טאן לו עשר ויכלה ללך ומעריך עצמו על חן הסלח ויבנה עצמו לשם
על השתחש ויאמ שהוא עשה מנה חסידה חסידה לא סמוך עבירות הוא עשה
ויחלן וסוד סלח לא חובות הרבה ומעורב הבאוב בעבירות הקלה שואב שטאמ יתן
כך מי האכל אסורין וסוד לך אסורין בעלם נזה וסוד לך לעולם הבא

וכתב הרבובס ול אסור לטאות מאריך ישרל לחזקה אסורין לעולם אסור
למחור תורה ולטא אשה או לזכר לרבי מיד חן יאסור לארין
וכן האריותא הוא לסחורה אבל לסכון בחזקה אסורין אסור יסא אל חן סס הרעב
עד שנגשה שוה דא חטא בשע דיעל בלא בטהר המענה מענין והפירות
בזך אבל אסרן הפירות בן ולוי אסורין מענה ולא במה ששקב ואסורין

פחותה מן הכסף יצא מן שימאן בו רוח **ומותר** לעסן בכל השלם
כול חן מארין מניס ד מאונת פרסה **ומותר** לעסן בכל השלם
פרסה כגון ארין כסף וכסף המדבר בכל אסור למתיישב בה וכן מקומות
הבידור תורה שכל לטוב לארין מניס ואסורין דאיהא בכלל האסור ואין אסור
לא להשתדל סס אבל לסחורה מותר ואין לחן על ססו סס ששענה הכסף
מותר ואין חשבו להשתדל אין בו ממש **אזהר** כל הורא לחזקה
לארין כסא עובר על שט כל שטח חסס מחסותפח בעצמה

הלאמר לך עובר אהס אחרים וכפר ענות הוא אנה ול ארמנת ישרל לא יבא
וכסס שאסור לטאות מהאין לחזקה לארין כך אסור לטאות מהבכל שאר ארעות
שט בבבס יבאן וכל וישת וסכות וסכות לעשות אמרו במדרש וסכות

ארין ישרל שקלה כסוד כל המענה על **תשובה יאדה**
ל המענה וספאלת לבורך עקד

המענה הכסף לארין ישרל אט אלא כמו שמפורס בסוף מסכת כתובות
ואז מחלן לו על כל שנתנו הכי מפורס בסוף מסכת כתובות וכלל
שיביר פרש מהאן ואילך וסוד בכל מיטען וקיים כל המענה חנוכה
בארין שאסר חטא יענה יותר משיחא בחזקה לארין כי דרש אומה המענה
ועלן כל בה והשתדל המענה ואן דמהה מותר במלכות בפלגין למיד חן לפלגין
והוא ארין אומה וספאלת וספאלת וספאלת וספאלת וספאלת וספאלת וספאלת
רמזים ומסמך עליה ארבעס ואפול אומה העולם שבה אינן חסידים מפורס
ססס עובר עברה ועלן ססס עובר עברה ואין בה עיר אחת מוכפת קומה
כמו שאר ארעות וארין הכסף ססס וספאלת בה קלל ראש בפחולת לחזקה

שמה קורא את עליהם ותבא ותטמא את ארצו מי בשר זאת מידכם רמז חזק
 אכל מי שהולך להתעורר בברוש (בטהרה אין קץ לשכרו) נכלבד שיוכל להת
 להתפרגם בה כדאמר פה האיש מקדש את כל דסליק אדענא דמהדר הוא
ושישאלת חס פאוד שם מחבוט הקבר לא ידענו: נששלת למה
 לא הלכנו שם כלבאמוראים אשיכר דלא היה מותר לזה
 רחוק יצרכו להתבטל מלמחרם ולשנוט אמרי מונונעם: ואמר פה מי שהוציא
 דמוהר ללאת מארץ ישראל לחוצה לארץ ונס להתבטל מתבמודו ולשנוט אחר
 מונונעם: **ושישאלת** לפיכך הדר בחוצה לארץ כמי שאין לו
 אשיכר היינו משום דעיקר שכינה בארץ הוא
 (וכברו מארץ ישראל כסא מושבא: סמך ששם ועד שפט משרד טבט מלכות)

תשובות שאלות לדב' סעדיה גאון על תחיית המתים:

אמר דב' סעדיה גאון שאלו תלמידיו על ענין תחיית המתים עשר
 שאלות (ואלה):
הראשונה ודברי חכמים וסן הרעת מישראל שיסבו מימי העושה
אני וזוהי שכל צדיקי ישראל וכל בעדי
 תשובה יכין מן המחוויים
 (אם) שכל החוור בתשובה תקובל תשובתו מוספיקים הרבה אם תביה תע
 תשובתו בכל לב (אולי עבר אדם על מנהג עשה ועל מנהג לא העשה ועל
 כדירות ומינות בד' ומי שנתחלל שם שמים על ידו וכל שא העבירות אמור
 שאם יחורו בתשובה בכל לב תקובל מהן ועל זה נאמר הנה פתח את קבוצת
 מכאן שכל החוור בתשובה תקופר (אם אומר) כי מעט ימונה מישל כל
 תשובה יבא ברחמינו יספר לנו ירחש עלינו ויתוירן בתשובה וימחול לעונותינו
השנית ימונה אחר שיחיו אם לאו: אם אומר/ שלא ימונה אבר
 יסייעו מימות המשיח לעולם הבא בנג: וכן אהל מתים
השלישית שהקבה עתיד לחיות שוב איך חוזרין לעפר:
 יספיק לאותן שיחיו ויפרו וידב בהמיית המתים
 שיבין רבים באותה שעה שימחה הקבה בימים: אם אומר כי משעה שיצאו
 ישראל ממצרים ונתן התורה הנביאים ש כל ישראל לפי נמאיתם שנה שהיו
 כל דור וכל דור נולד היו ק' נס רבא אנשים ונשים ואם אמרנו שכולם יעשו
 תשובה ויסלן יחד אין סמלמים מן העולם כי אם חלק אחד מן קל חלק מן

השולם כדי שיגלה לכל אחד ואחד יותר ממאתים אמה לשכון שם הוא ובהמנו
 המה יורג כי כל אנשי הדורות יבין מאתים דבוא בשטח ושלמים עלהקדוה
 יהיו בכל ג' פסוקים דבוא והגלגל דבוא ונשתגל להם מן הארץ לכל אחד ד' פסוקים
 על ד' פסוקים אשר הם חלק מקל מן הארץ ונחשב לכל פסוק ימיו ולכל
 מיל ד' פסוקים אמה באמה כשיהא האמה מאתים חצי נשט ס מדרג
 האמות של זה הדור יתן לכל אחד ואחד רחוב מקום מאתים ונחשב וסמנה
 אמות והבין: **הרביעית** המעשים שיקראו בתחילת המעשים
 יהיו מסודרים זה את זה אל: את אומן שרדיו

מסודרים זה את זה וכל אחד מהם יתן לו שטח אלא יתקן הנביא ע"ה אלה
 שמות השבטים וכל אומן ענין ותקין השבטים אך יהיו בארץ כל אחד מהם
 במקום ידוע ותחילת המעשים יהיו קודם ענין בית המקדש כשהוא מפורט
 ע"ד דגל בעת ההיא יעמוד מיוסד נדבכים משיע ע"ה יקראו והמסודרים
 יזהירו סודם הדקדוקי: **החמישית** שיעמד הקדש לכהן וזה

יקראו במוסד אס לא: את אומר יקראו במוסד
 כמו עיר ופסח ואלס וטאר המוסדים כדי שידע אומן בעל מוס שיהיו
 בעצמו ואחר יקראו שיהיה האות השם וכן אצל עומדן בזמן וסמלפאין
 ולכל המסד אומן דאו ענה כי אם את הוא אין להם עמדי את אמיר
 ואחר מחינתו את ארץ: ובהן או תפחנה עט ערים ו

הששית יאכלו וישתו וישאו נשים או לא: את אומן שיהיה
 עסקם כאשר היה לבן ערפית הלמנה וכן השנמיר

השביעית לא חסר להם שום ענין (שמחה מדרג) בג האדם:
 אס יטל השום ויאס/ היאך יוליסו אותן לעולם הבא
 שאין כל אסלה ולא דבר מדרג בג אדם אס יבין שמה כמלאכי
 השרת כמו שהיה מדרג כל אסלה ושתיה ולא שום דבר מדרג בג
 אדם שן ואתה פל לפע יד כראשונה ארבעים יום וארבעים לילה וידוע
 כי שלשה עשרים עבר מטה ל הלבים וישב שם כל פעם ארבעים יום
 הראשונה כשהנריר הלחומות ושיה כשהתפלל על הענין נשליש יד
 כשהנריר לחות אחרונות: **השמינית** החיים בשער

האסלה יהיו יריקים אחר
 וינמינו שאלוהי בן: את אומן כי הקדש הוא יודע מה שעתיד להיות
 קודם היותו לא יתן ענין ליריקים שבאותה שעה לא מופט שהוא יודע
 שיהיו הולכים בדלת השם ולא יהיו חוטאים כך את אומן כי הירד מה

שעמד לבית אינו מנחיל בן ערן לנדיקים. לא מפת שהוא יורע שבימורה
המשיח יחיו הנדיקים ניראי השם. **התשיעית** יהיה להם שם
באותה הייתה אשר בימות המשיח. אמר אב
שהנדיקים בעולם הבא יהיה להם שם טוב על ידיהם שיהיה להם בעולם
הבא המשיח נקפצת על ידיהם ועל נדקתם הדאטורה:

העשירית

אם ישל שש הנמנעים בימי הנאולה שיהיה
חיים מה יהיה להם. והנמנעים בימי הישועה:

אומר אב כי הנבאיים לא אמרו שום ענין בזה הענין. והענין מתחלקת
בזה הדבר לשלושה חלקים. יא שלא ימותו בעולם ותלפין דבר זה מן הכ
הפסוקים שנאמר/ בלע המות לנפח: ויא ימותו יחיו מיד כדי שישלחו
כל בני אדם שנקודה עליהם מיתה: ויא יחיו חיים ארוכים וימותו ולא
יחיו עד העולם הבא. ואע"כ נטה ש זה הענין השלישית לפי של
מציאתי תמיית המצוה בענין הישועה לא לפני שיהיה נפשות כדי שיראו
הישועה הטובה והעבדות אצל ה' יים והנמנעים בענין הישועה כבר הענין
לחפצם ודענום אבל חיהם חיים ארוכים כמו שלף שנה או חמש שנים ומי
שימות בן ק שנה נקרא נער. ומי שיחטא לחבירו והוא בן מאה שנה יהיה
נחשב להם נער. שנאמר/ והחוטא בן מאה שנה יקולל. ויהיו חיהם באותו
זמן נחשבים לנערים חזקים הבאים בסדר נבאיים. ובענין הטובים
שנאמר/ לא יבטן ואחר ישוב לא יפגע ואחר יאכל כי בימי העשירי עמי. (נאמר)
וית דשא יפה פרי תואר קרא יי שמך. לכן דעת אהרן לידעו יהיה אור
מזהיר והלך בעבודתו. דבור בתולדות יאיר אורו כשמש ורשעים במשך
ידמו: ונחשבתם לנערים בעמלות העבודות של הדעותים בכל ישרא (כ)
וכתובים להיות להם אמונה אומן מפת שיתורו ישרא למוטב באורם
ומן בעבוד שבעה דברים: **האחר** שיהיה תמיית המצוה
עם דבור נאות מן פלא מאתה השם יתנפלאותו וס
וכאותם הנם ה' ויספן להאמין ב' ודבריו:

השני

שיתקבצו ישרא כל הנבאיים שיתבאן להם שמהאונים
ענה לראות אפילו אחד מהם כש כולן: **השלישית** כל המלכ
הסודיים וכל הכסמים הנדיקים—

יהיו מציים באותו זמן שנקפצו ענה לראות אחת מהן:
הרביעי שיתחברו באותו זמן כל הקדושים שמהם לכל אר
(המאכל עיניהם וידא האב לבן והבן לאביו ולבן לאחיו):

החמישי

שיספרו החיים במחית המותם קורות מותם שבערן
עליוס לאונס הדור וביאר היתה מותם וענינם
שרפשות דואנות עליהם: **השישי**
נרצבות כאשר קדמתי: לונכס ניהו כסן ככמר
נרצוהו נרצו נרצו נרצו נרצו נרצו נרצו נרצו
סבת ההשובה ומעשים טובים באותו הזמן
לחיי העולם הבא שיאמרו כמו שנתקיימה הנחמה והאמת כר יתקיים כל

דברי הנחמה ונרצבות כסן כמו שאנן בנחמן נמיחלסן כמו שרצו ואמר
בוס ההוא הנרצבות קניסן לו נישענן נילס נשחמה ביטועהו נאנס
יחיינן מינמיס כסל/ יחיינן מינ מינ מלסיות מאדוס נישמעל נבוס
השלישי הוא היום שאנן מיחלסן ומתאנס נבס פיס ינס המשיח החביב
לישר טאמ שחמה יחוס על דס נאבון נוקר דמס בעטנן שיאמר בעל
הדחמיס לרס עליוס נכסידר חמטנן מעליס נידאח בערנותנן נעקודתנן
וחמטנן נעבטנן נבס הנס בימני נחיה מתנן כאשר הבטיח יחיו
מתנן נעלני יקמונן יחיו מתנן יא מתנן ישר המותס כל איס בביתנן
נעלני יקמונן יא והדיונס על ייחוד הטס יל לפסך אנו נעלני יקמונן
נעשו נלסן נעלס על י הקיס נרנן שוטנן עפר ללחטנן שיקמונן ברנבות
נעבחות להקבס לפי שנקברו בבס נכמספר נבקלות יקמונן בשריות
שטאמ בעבד ילן בבי נלכר דרע בעבד קר יוס המות נלכר זר
תמית המותס כי טל אמות טלך פ אורות עשבים נאול כי טל טא
שהקבס עתיד להחיות בו מתס בשעת מתן תורה נכמעמד הד סיס נאנן
דפאס תפיל יא והדיונס על ייחוד השליס ממקום יקרבטן לחיי העב אנס

תשובת שאלה להרמב"ם ז"ל

דנ"ז

שהטב לחכמי מונסופטילר על פני ציחת חכמת הסוככים אם חסמה
אמתות היא אם לאן: **מי זאת**
כלבנן ברה חכמה איומה כנרצבות: **השקפה** כמו שחזר פכר
לי שטת אלוסין ומידענן החכמיס המבטס ידע ידע ידע ידע ידע ידע ידע
במוסופטילר יגן הש בערס ובגדינן נקדיל תורה וידבה חכמתס נייא
הא אנש אתה הברכה באסמיותס נכסל משח ידיות כרצן אחיהס נדעשה
המתפלל בערס השמח בשלותס משה בל מיימון זל הספרדי והוא העשרה

על טוהר נפש וצד דעת וטהר דרביס אחרי הקבורה ומחפשים בחדרי
ההטעות ורבים לעולה במעלות הדיעות למדן אלס דברי חפץ ובה
יחד ולרבוץ הדבר הקפד זה ידא לעמוד ופנאנו להם כל סתם וישיב
הענין אמר: רבנו את הדין הזה ואנש טעמו מרוב כל השיריו
אמר אחד הוא עקרו ואם כל דברי הדין החיונים במקום הדבר
ידע שלא הניח אלסם החיבור שבתם במשפטי התורה שקראתי אודתו
משם תורה שאילו הניח אלסם מיד הייתי יודעש דענו בכל אותו הדבר
ששטחש שירי ביאת כל זה הענין בהכלותו ונחוקות הניש ונמדדו
ש ישיגע אלסם קודם תשובה: שם טבד פטש באקדריסם כמו שפטי
במדבר במעגל (ומנען) ועל כל פנים יצדק את כלל דלס:

האחד דבר שמהיה עליו דאיה ברוה מדעתו של אדם סוף
חכמה חסד שכן ונמצא דאיות והתקופות והשם דבר שישיג האדם באחד
מחכמות הר ששה כגון שיער בוראי שנה אדם וזה שמור וכיוצא בזה
דאיות שנתן לו שטעם זה מר זה מתוק או שימשות טעוהס וזה קוד
או שימשו שנה קול דבול וזה קול הבריה או שידיו שנה דיה ערב וזה
דיח באוש וכיוצא באלו והשלישי דבר שיקבס אותו האדם מה הנביאים
(הנרדקים וצריך) כס בעל יגיעה לחלק בדעתו ובמחשבתו כל הדברים
שבוה ממין כסד ויחל שנה האמנה בן מרע הקבלה וזה מרע הכדוש
זה מרע הדעה וכן כמי שיאמן בדרך אחד שאין ממשלה המעט חסד
עליו ומה אלה יאמן לכל דבר וזה ענין שכל ליעט שכלו וזה
הטעם כי אף ספרים בזה בהבן דיוק וכן מה אנושים ומהם בטעם
ולא בחכמה וזהו כלי מיהם בלמידת אותן ספרים ודמן שאנו
ההבילת חכמות ועלם על כלם שהם חכמה מרע שיער החכמה
שגורט טעוהס בן דוב העולם או הכל כל אנשים יחידים השירים
אשר יקרא הא דבר שם אמר מרע כלם ופוא בחול ודורס וזה
הנבולה שכל או הדברים שימצא אדם מתוכים ספרים יעלה אותם
לבן במחלה שהם אמות וכן אם היו הספרים קדמונים ואם יתעור
אנשים שבו באותן הספרים ושאן ונבט בהם מיד קצת דעתם של
נאמר שכן דברי חכמה ויחל בבן וכן לעקר שנה על ספרים
רבים שאן ונאמן כל שנה הדברים וכו' ויא שגורה מלכותיה ופחדיה
היכלית והיעתה עד כלום שבוותן חטא ואינם לפי שמיאן ספרים

דבס בל הדברים של דברי הראים בסוכבס שדברים אן הם עקור על כמון
שבאדנ בהלכות על טען ונחן אחריהם ודמון מהם חמלות מפראדות יוש
בה העולם ודל ולא נתעסקו במלכות ממלחה ולא בבבוס אדנות אלא
דמון סאומס הדברים יושלן כהם ולפיכך קראו אותם הנבואים סכלים
אנשים וראי סכלים היו נאחרי התורה לא יושלן הלכא

דע

דבנות שאנן חפשות בדברים אן הדבר נתמלה מה שלדנות
היא חכמה סקורין אותה וייתת הכוכבים כלל שידע האדם מה עתיד
לחיות בעולם אן במדינה אן מה יאדע לאיש זה כל ימיו ונחן קראנו בעשית
על כדמות ל שלא שאר חבור בעולם כלשון ערבי שהעתיקו אותו מאר
לשונות עד שקראנו אותן והבטנו עשית וידדתי עד סוף דעתן ומאותן
ספרים נהבדר לי טעם כל המצות שיעלה על כל אדם שאינם דברים שיש
להם טעם לא וייתת הסכל ונבד יס לי חבור דלם בעשן זה כלשון ערבי בדאיות
בדורות על כל מנה ומנה סכר הנרכסן עתה נאחן חזר ללשון שאלתם
דע טכל אותן הדברים טכל של וייתת הכוכבים שהם אנשים

דע

יאה כן ולא יאדעל כל אותן הדברים אין דברי חכמה כלל וטפשות
ויהיה לן סך ולא יאדעל כל אותן הדברים אין דברי חכמה כלל וטפשות
הן ודאיות בדורות שאין להם דפי יס לי לבטל כל עקדי אותן הדברי ופעולם
לא נתעסק בעשן זה ולא חבור בן אחר מחמין ין שהם חכמים ודאי ולא חבור
אותן במבוליס כלן ועשן אותן הטעות שקראו אותה חכמה בעברה אלא
חכמי טדריס וסכריים וסכריים וסכריים וסכריים וסכריים וסכריים וסכריים
באותן המס אבר חכמי ין וסכריים וסכריים וסכריים וסכריים וסכריים וסכריים
ונתעסקו בל מיט סכריים מהמסכריים וסכריים וסכריים וסכריים וסכריים וסכריים

הד אנמות שאמדת לכת ונחכמים דאיות בדורות לבטל דבדיהם שודס
ועשן ונחן חכמי פדס הכיר והבטן שכל אותן חכמות של דאיות שודס
נכס ונחן הדמון שאותן הדברים אין שום דאיה להם ולפיכך לא נאמין להם
לא דאיות בדורות אין להם דפי יס לבטל כל אותן הדברים ולא ידבק ל
באותן הדברים לא פתי יאמין כל דבר אן מי שידע לדמות אדמים

ודע

דורות הנבוליס ומטיטס ומדמס ודרך הלכס ומן סביבה כל
אחר ואחר ונאמיתם לטפון ולדודס וסביבתם לסודח ולמערב ומסלול כל
כוכב וכוכב היקר הוא בכללן וסביבתן בזה חבור חכמי ין ופדס והאורן
חיבורים ופיא חכמה מפראיה לז הדברה וממנה יורע ללית המאור וד

ומתי ילקו בכל מקום וממנה יודע מאי זה עלה יראה הידח כקשת וחומר
 ומתגלה עד שישלם ויחזור ויחזור מעט מעט וממנה יודע מתי תי אהר
 בלבנה או לא תי אהר נמתי זה טעם יהיה יום אחד ויום קצר נמתי זה טעם
 יעל הכוכבים כאחד נמתי וישקע כאחד נמתי זה טעם יום אחד ובמקום זה יהיה
 שעות ובמקום אחד ין שעות או טו או כ' והוא יום אחד ובמקום זה יהיה
 היום והלילה שנים לעולם ובמקום אחד יהיה היום כמו מרדש או שתי
 מרדשים או ג' עד שתמצא מקום שיהיה כל השנה מרדשים יום' מרדשים
 לילה וכמה עשרות מהמקדש יודעו מאונתה חכמה והכל אמת בלי ספק
 וזה משכן תקופות שמתקל שביא חכמה ובינה לעשר העמים אבל לא דברים
 של חכמה שמים הטפשים אינם כלום ונהגו מבאר לך מהם דאשי פרקים
 מזה הדברים שהם כבשמן של עולם:

דעו

השכל והמדרגה הסמוכה
 העולם והם הפולסופים הגדולים בעלי
 כלם שיש לעולם מנהיג (והוא מושב הכולל) ויום מלוי סובב משין ויש להם
 ספרים רבים להביא ראיה בדורה על זה ופיה לא נחלקו בעלי המדרג' ויש
 בטהם מחלוקת גדול בזה העולם כולו שהוא הכולל ומה שבתוכו רובם אמרי
 שאין הווה נפסד לא קר עומד היה ויהיה לעולם נלעלמי עולמים נהדי הוא
 כמו הקב"ה שהוא מושב אמתו מעולם כך היה זה סובב וזה מושב ושההס
 ביתר לא נבטאה בלא זה יום מהם מי שאומ' שזה הכולל היה ויפסד
 והכל באו אבליש שם דבר אחד מציגי עם הנבואה כמו החומר ביד היוצר
 מאותו הדבר המציגי אצלן הוא עשה כל מה שירצה פנמים יעשה מקצת
 אותו החומר שמים ומקצתו ארץ ופנמים יקח אותו מקצת שיעשה ממנו
 שמים ויעשה ממנו דבר אחד אבל להניחא יש מאין אי אפשר
 ויש מהפולסופים מי שאומ' כמו שאמרו כל הנבאים שהקב"ה ברא כל
 הנבאים יש מאין ושאין אצל הנבואה דבר אחד לא הנבואה שהמציג
 ובהו הדבר הוא המחלוקת הגדולה וזהו הדבר שהכירו אברהם אבינו
 ונבר עתה בדבר זה אלה ספרים בראיות שיעדו כל אחד ואחד
 שיתחזק דבריו ונעקר התורה הוא שהכל בלדו ראשון והוא ברא הכל מאין
 וכל מי שלא יודה זה ספר בעקר וקיצ' בנטיעות ונבד חבדתי אע חיבור
 גדול בלשון ערב בעשית לא וביארתי דאיות הדורות על מציאות
 הנבואה שהוא אחד ואין לך ונבד חבדתי כל אותם הדאיות שאומרים
 הפולסופים שמביאין ראיות שהעולם אינו נבדא ונפ' פירקתי ב
 הפקטיות שהקטיו אליה על שאנו אומרים שהכל ברא כל יש מאין:

וכל אן השלשה מלות של חכמי אומות העולם מקודש ועד עתה בין אן שאמרו שאין
 הנקלה נברא לא כך היה ויהיה משעל בין אן שאמרו מאותו החומר המצוי אצל המין
 בין אן שאמרו הכל כמו שאמרו כל העבאיים שאין שם דבר נעמד עמו הם לא הא
 לבדו וכסדרה הוציא זה העולם כדענו מאין כל אן ממת מסכימין שכל
 מה שיהיה בזה העולם התחיל מזהו כל נפש חיה וכל אופן וכל מין עשב וכל
 מחצית ממיני מחצבות הכל הם עשוי ונבחר שבא מן הנפלים והכוכבים וסמן
 הנפלים והכוכבים יצאם ויתפשט בזה העולם ויהיה כל מי שיהיה וסמן שהחבר
 עשה אותה ומפיהם על המלאכים כך אן הפילוסופים אמרו שכל זה הרבדים
 העשויים בטבעו של עולם תמיד על הנפלים והמקבים בעלי נפש וסדעין וכל זה
 הרבדים אמת הן ופסד ביארתי את בראיות שכל זה הרבדים שאין בהן הפסד
 ברת ולא עוד אלא שהבנתי בדברי החכמים מכל המדרשות שהדי אומרי כמו
 שאמרו הפילוסופים ואין כוח חכמי ישרא בא הרבדים מחלוקת כלל כמו שביארת
 באותן הפרקים וכל אן השלשה מלות של פילוסופים שאמרו שהכל על
 הנפלים והכוכבים וכל יעשה יאמרו שזה שיארג לכל אחד ואחד מבני אדם
 מן המאונעות הוא קרי ואין להם סבה ולא עשה ממלעלה ולא יעשה לן מזה
 ולא טבע ולא טעם אצלם זה האיש שטרף אדי כשפגעו אן זה עשור שטרף
 חתול אן זה השוב שטרף העכביש ולא שני זה שפגע עבוי הן והרע אן
 אכן שטרפה מן הבר ונפגע על האלן ונשבר או עב אכן אחרת ונשברה
 עב הכל יאמרו אקראי בעלל וסמנן בט אדם הנלחמים זה עשור עב מלכות
 ניוכה כמו ערת כלבים שטחמים על נבילה ואין לזה סבה מן הכוכבים וס
 היות הרש וזה עשיר זה בעל בטע וזה עקר יאמרו כל הפילוסופים שהן
 קרי כלל של דבר יאמרו מאונע כל אחד ואחד בין מן אדם בין מן בהמה בין
 מן אילנות והמחצבות הכל קרי אכל היות המעט כולם ורבידים הכסופים בכל
 העולם שאין בו מעשה נפש חיה הכל מזה הנפלים שעימון מעט הקבה
 ופנה הוא המחלוקת טבעית דת האמת וביא דת מרע לא יאמרו שמאונעות
 קרי לא כמשפט כמו שאמרה תורה כי כל דרכי משפט ופי הביא את
 עשר פקחות עב כל דרכי בט אדם ועבד דירה תוהירה המורה והעיר ד
 יאמרה לישרא אס לא תשמע לי וביא להם פירענות אס תאמרו שאונות
 פירענות אינה יסודין על חטאיים לא קרי ומאונע משאר המאונעות שאונות
 בקרי אס אסוף מאונות קרי זה הסתן אס תכלס עמי בקרי וכלממי אן אס נשנס
 בהמה קרי וזה עקר דת מרע שכל המאונעות שיארג בט אדם דין
 ומספיק אס מן מיתר כלל חטא ואין יסודין בלי עין של הפסד החוטאת היא

ודעו

הביות שישקד משקדי דה מדרגה וגם הפילוסופים בולם
כי כל מעשה בע אדם מסוד להם ואין שם סופר ולא
מושק לא אם ידעה אדם יעבוד את ה' ויהיה חכם ויטב בבית המדרש ויעשה
ואם ידעה לילך בעצת רשעים ולרד עם הנזבים ולעפון עם הנאפים יעשה
ואין שם טבע ולא מחלד ימשוך אותו לאחר מלא הדרכים כלל לכה נעמוד
ונאמ/ לו עשה כך ולא תעשה כך וכמה דברים ביארו בעשינות לו בדור
חיבורים שיש להם כלשון ערב בפי המשנות ובסאמר החיבורים:

וכן

יש להם דאיות עם דעת שאין מאורעות בע אדם כמאורעות הבהמה
כמו שאמר הפילוסוף נמצא בדברים אלו מחלוקות כיצד הנה נעמד שדאוב
זה בורסקי ונע וזכרנו בע בחייו ושמעון בןם נעשיר והרי בען לפני יאמר
הפילוסוף נמצא בדברים אלו מחלוקות שזה קדי ואיפשר שיהיה זה דאוב
בשם ניעשיר ויהיו לו בנים ואיפשר שיעל שמועין ויחזיר בורסקי וימותו בען
כל זה קדי בעולם ולא כח מכנסב שנים לזה האיש שיהיה כך או לא יהיה כך
אל דברי הפילוסופים: **והכר** השט דברי בעלי נזירת המוכבים
שחשבתם דבריהם

שאי אפשר שישתנה דבר זה לשלם ולעולם לא יהיה דאוב לא בורסקי
ועב ואין לו סקר נתן לו כח הנלכל בעת לידתו וגם שמועין אי אפשר שיהיה
לא בשם נעשיר ויחיו בעו כמו שנתן לו הנלכל בעת לידתו ואלו דברים
שקדיים אינטיג דברי האינטנטים שקר מפני הדעת שכל אותן הסכלים
שאמרו כבר בטלה אותם הדעת הנבונה בדאיות בדורותי וגם שקר הם
אינטיג מפני קבלת הדת שאין היה הדבר כן מה הנשלה המורה והמניחה
והבמורה זה האיש נכן כל איש אין בידו כח לעשות כלום מדיעתו והרי
דבר אחד מוסך אותו על כרחו לעשות כך ושלא לעשות כך ומה יושל העוין
או הלימוד נמצא לו הטפשים מצטלים עיקרי דת מדעיה יחד על שהדעת
דבריהם בכל אותן דאיות שאומרי הפילוסופים
לבעל דברי הכסדיים והכריים (חביריהם) וגם דברי הפילוסופים שאומרי
שדברים אלו קדי שקר הם אינטיג מפני קבלת הדעת ודבר האומרים שעשה
אנן סומכים וכו' הולכים היא שאנן אמרים שזה דאובן (שמעון) אין שם דבר
שמוקד זה להיות בשם נעשיר וזה להיות בורסקי ונע ואיפשר שישתנה
הדבר ויהיה הפך כמו שאומרים הפילוסופים שאומרי שזה קדי ואנן אמרי
שאין קדי אבל דבר זה תלוי בידן מי שאמר ויהיה העולם נכונה דין
וכשפט ואין את יושן סוף חכמתו של הבה ולידע באיזה דין ומשפט עב

עבדו להיות כן ונעלה להיות כן כי לא כדרכו דרכו ולא כמחשבותיו מחשבותיו
אכל חייבים אתן לקטעו על דעתו שאם יחטא שמעון ילקח וינעם וימחה בנפשו
בו ואם שב לאבן ונתן דרכו ויחטא במעשיו והלך בדרך ישרה יעשר ויכבד
בכל דרך ויראה ודע ויאריך ימים וזו היא עיקר הדת וזו יאמר אדם והלא דברים
עשו כן ולא חצוהו אין זה להיות כמס' עין ה' וזו היא עיקר הדת וזו יאמר אדם בעולם הזה
טוב מזה כלל של דבר אין דעתו מן שנת דעת ה' כמס' אדם בעולם הזה
וכעולם הבא ויראיתו עלה משקדא היא שכל דברי החושים כמס' אדם בעולם הזה
אכל כל עולם מזה ואני יודע שאין פחד שמתפזר ותמצאו דברי יחידים מן
החכמים בתלמוד ובמדרשות שרביהם מדאמיט שבגת תולדות של אדם
ינצו לו הכנסים כך וכן וזו יקשה זה בעתם שאין ישיח אדם הלכה למעשה
ויסדר אפדו ויחטא לכן אין דאן אדם להחזיר דברים של דעת שכתב
נבאמות הדאיות וינעם ספן מהם וימלא בדברי יחיד מן החכמים שאין פחד
שמתעבב ממנו דבר או שיש באותן הדברים דמיון או אמרו לפי שעה וימחה
שהיה כפצס' הלא תדעו שהיה עמך פסוקים מן המורה הקדושה אינך
כפצס' ולפי שלא נדע דאיות של דעת שאין אפדו כפצס' ותנצמו המורה
שהדעת סובלתו לעולם ל' יסוף אדם דעתו אחרי שהענינים ה
לפניו ולא לאחר וכבר הודעת לך את כל לב בדבר הזה

יער

שקרי המשיח שהגיעו לידי דברים משמי לא כך היה המעשה
ולא במורה היה ולא במס' פירושיו לא במס' עמוד אדם לרבוה
כמו כל ששם ואם כן הלא מיישר דרך לפע המשיח ואם כן שם משיח
שם בארץ תימן ונתקבצו אליו אנשים הרבה יהודים וערבים והיה מסבב
בדברים וכתב לו אחיני שבתמימן כתב ידו וידעו של משפטו וירדו ויחזקו
סחידים להם בתפלות מהו אמן ואם כן כדבר באו מתפלותיו כך וכך וסאן
ל' עבדו והבגתו מכל הדברים שאותו האיש עבד הסדר דעת וירא שמיה
אכל אין מן חכמה כלל וסמך מה שאם שגשגה או נכרחה על ידי
וכן ופחדו עבד היקונים ששם ופחדו להם כמו קונטרס בעל המשיח
וסימניו וסימניו הומן שיהיה מן והפחדו אתם שיהיה אותם האיש שמה
יאבד ויאבד קבולות כלל של דבר לאחד טעה נקטס וכדון כל ה
הנלוים לו ויאמר לו מלך מן הערבים שנתפשו מה זה שעשית
אם לו אמת עשית ובדבר זה עשית אמן לו ומה המופת שלך אל תתחנן
את ראשי ואת אחיה מיד אל המלך אין לך אמת ובלמטה ויראי את וכך
העולם אומן ואדע כי שקר נחל אבותינו מיד הדון לאותו העש' תרא

[illegible]

כתב בנח בןל בל במדרי שנת אתקל לטורות בארץ מצרים
 יקרה אן יאסמטס בדוות על קורר הדברים תאכבתם מכיר
 שכתבתם לטענת ונא טרוד הדיב ומוזב עמך תאומות ונקצר
 ידע ארל הדי פרנחם שר טח טח ופצצר ביד שר ולא נז מופע דא שר
 מרבות לא היית מטיב ענה לר טחן ל פא ופצבור וז הדימט לכח וזמט
 ושל ארמי חיש ודמתי ידע וירר
 מוסר ארן חכמ ארן הדיפת שר
 הוסיף דברן היסר יר

מעשה אלה תורה

על ידי דבש הקדוש אורה כי יהיה חיים לבי ואיני
בדבר חסדך תמיד אומה לפני חסדך נא משכן עורתי
חזיתי רש ועשתי אהבתך נהני חסדך
אמס עמדי נכון לפניך עמסתי יצור ויהיה באומה
טוב ואמס לעמתי נכון לפניך ביהוה וסר מן רשע ושמתי

תורה כהן סוד (שם) יסד המלך בבר שמואל לבד (במלך) לך קולר
 יי מעשה (שם) יסד המלך בבר שמואל לבד (במלך) לך קולר
 יסד המלך בבר שמואל לבד (במלך) לך קולר
 לעולם
 לעולם

יקדים אדם לפרנסתו כד' שימנה מעשרה שאל
 ראשונה לעולם ולבית אדם שאל
 אדם שאל אדם שאל אדם שאל
 אדם שאל אדם שאל אדם שאל

לעולם

אדם אפטרופא בתוך ביתו שמא ירעל וסתו לדבר עבירה:
יהא אדם ירא שמים ביותר ומורה על האמות ורובר אמות בלבבו:

לעולם

יהא אדם יודע חסד מי שמד ואצל מי יושב ואצל מי יסיים ויגע
מי מסיח ואצל מי חותם השטר ואצל מי קורא

לעולם

ימנור אדם קורות ביתו ויקנה כנעלים לרצונו: הקץ רס ואין
לו מה יאכל ימנור מעצמו יסתפק כוהן זרע: סעודה ר' פלס אום: בשר ור'

לעולם

פלט אום: יין סוקרא חלק סוקרא:
תבואה בתוך ביתו יטאין מריבה בתוך

לעולם

עסקי תבואה: שנה השם נכרך טלס חלב חטים ישיבין:
דאמדי אינשא: כמיטלס שער מברא נקט ואמי תנא:

לעולם

יהא אדם וביד בתבואה בתוך ביתו שלא נקראו ישרא
רסן לא על עסקי תבואה: שטאן: והיה אם ידע ישרא: ותיב ישרא מאד:

לעולם

יהא אדם וביד בבבד אשתו שאין ברסה מצינה בתוך ביתו טל
אדם לא בשביל אשתו שטאן: ולא ברס הטיב טבבורה: אום: לבדו

שלשה

רבא לבט מחזאן אוקיריו עשיין כי תיכי דעת עתרו:
הכדון יויןא בכל זמן אום: טחלו לאדם שלא נבדא

שלשה

שעבדא יפאפס בביעשין:
בכל עת כשינא לעצמו

שלשה

רס אום: ראה טבשד ורס אתה: וכשיראה המת אום: כזה ראה אחדיתך
רס אום: ראה טבשד ורס אתה: וכשיראה המת אום: כזה ראה אחדיתך

שלשה

הקבה אורה אונת: מי שאינ סעם: ומי שאינ משהבד:
ומי שמעביר על מדותיו:

שלשה

בהם: על מי שטעור בלילה ואינ עוסק בתורה:
שעוסק בה ואינ מקיימה: ועל מי שעוסק בה מקיימה שלא לשמה:

שלשה

הקבה עתה להם חן: חן תורה על עשירה: חן אשה על
בעלה: חן מקח על מקחו: יא אף חן מקום על יושבו:

שלשה

נחליס העולם הזה: העולם הבא: ביד בארץ ישרא: והם
(המקדל בטל לתבמוד תורה: והמבדיל על היין במוציא סבת

בשלשה

והוא דמשי"ד מקדשא לאבדלתא:
בביסו בכוסו: וכעגלו יא אף

שלשה

דריס תל עכר בתלמי: וכמלבושן וברבורו:
בה יעלעג שיש לו נפות הדוח: ועל אדם שאין

שלשה

ועל מי שטעור בלילה ואינ עוסק בתורה:
הס אויבס העלן והכבר

[illegible]

שלמה

מחייב סיניס
ממיתת : יצא

חוטמים צטחול: **ימלומה**

מקבים התחננום; והפיהו נאמנה

וְעִנְיַת הַחֹטֵאִים: **שְׁלֹשָׁה** הֵם בְּ

שלמה

שלמה

שלשה

שלמה

לכבוד רחמי"ה י"א י"ב

וְעַל הַלֵּוִיִּם מִן הַלֵּוִיִּם מִן הַלֵּוִיִּם

מלולין בהם בהכרח

צפה: ימלומד

מאורות

ושובנו ושל הפרנסה:

מזלול בעליה ידים ומי

ה'תש"ח

בדבר לה: ובחזקתו לא

זכר יצחק

ממלכות

ד'ס פאנעם:

סולתן חבירו - (שאתה מו

א מי שאין לו לא חסוק אהרן

ד'תתקנ"ב' ואני הד"ר

שלמה

יצא את מל מצות את ה

שהן נטלן נטלן בעצמם

עין העולם הבא שינה

הוא אכן קצת נהנה מהן

יְעֹלָם יִדְבֹק אֶת-

ובחציתו

נחמן מברסלב

שליש מביא את האדם לידיוקנה יין חייחוסין ויהיך דרכי
 שדה פלוג **שליש** הקבה מדין עשיתם בכל יום בהפלות פלגות
 דברים אין הקבה נפרע מן האדם לא מממנו ולא מנבסין
 לא מנפשו הכובע שבר והגדר נאנן משלם ומי שיש לו להלכות חבדו
 נאנן מלפניו **שליש** מביטם בכל אופן אדיה פיל נחש
 משמשים פטם פטם אדם דין נחש נכסיהם
 מותם **שליש** מסמיים כיד **שליש** מצטט ארס
 האדם מן התורה אסור שיחה תענוק
 דברים הם האוכל טוס נשימם מטעו הויין לו בטס יפס
 ואים כרכוס הויין לו בטס וזוטטס פל בעברין והגדר אמרין הויין לו בטס
 בעלי דין טוב **שליש** קלות עיבות על בע אדם קול תורה קול
 נשמים קול **שליש** פתחים לנפשים אחד
 בים ואחד בצדבר ואחד בירושלם
 טובות נתן הקבה לטדל מה שאם בכל האומות מדת
 נפישות חסדים וטבת פטס **שליש** אין נכסין לנפח נהגה
 מהם דמיה וסיכס ותשמיש **שליש** העונה אונתם
 ידיו בראשין וקירוב כליותיה ויתר מחייס יס
 נעמד שימם מטעו נעמד **שליש** אמרו חכמים אכל אדם כל מאכל
 ולא אכל מלח שנה כל משקה ולא שתה חים אכילת דס
 וזו היא חולי מעש אכל ושתה ולא הקד אמרת אכילתו מדקבת וזו תחלת דוח
 רעה אכל והוצרך לנקבו דומה לתגד שהוסק על אפרו וזו היא תחלת דוח
 הפה **שליש** מדבין טובל וכפפין את הקוכה וממנעשים אור
 הענט **שליש** פת קיבר פל שאין נחיה נשכר חדש נירק
 דברים ממנעשים את הטבל וזו פין הקומה ומאידים הענט
 פת נחיה וין יס ונכר טמן **שליש** מחנירין אותה בטס וין
 הפף האוכל כשהוא צומד נשומה כשהוא עמר ומשמש
 כשהוא עומד **שליש** מדחבים את העפש אשה טאה וזירה נאה
 וכלים נאים **שליש** מחנירין אותה בטס בשד וין
 מרחין מאבדן **שליש** את המנעט קול צמקה סערה
 צמקים ואים ענן המלוח וזו בלא עדים והמחלן
 נססו לפגן בחיין והקנה ארון לעצמו ויא אף מי שיש לו אשה דעה וזין

[illegible]

שכני לבן אשתו בפרהסיא: דברים מוקינים את האדם בדרך
בעליה: (ומצוהו לרבות) פס' בתוך ביתו והמדרב נאמן נשמע:

שלישה דברים מעבירים אדם על כבוד קונו: ועל כבוד דעתו מלכות
(ויער הדע' ורח' רעה): דברים אמרו חכמי

יש טעם אשה לשם נטות: ולשם כחן: ולשם שמים:

הטעם אשה לשם שמים יצא כחן כח משיש את ישראל: ולשם כחן לומר
יעוצק לבדיות: ולשם נטות יוצא לו בן סודר (מוחזק):

דברים מכהן עשן של אדם המסתבב בקשת: ובפס'
הכחשם יניא אף המסתבב בפס' נשיא נשואין: שלישה דברים

מקטרים ימז של אדם: כלמי שעתהן לו סת' וניא קורא' (וכס' של ברכה לבד) ואין מבדק' (והענין נבואה עליו)

והאין קורא' (וכס' של ברכה לבד) ואין מבדק' (והענין נבואה עליו) שלישה דברים מאדכין
יניא אף מי שדואה סת' (ואין ענש' בלשון): ימין של אדם המאריך בשולחן: ובתפלתו

שלישה ענין הן ישראל באומות: וכלב מזיות: והרע' כל בעפות:
יניא אף ענ' בבחמה דקה: יניא אף דקב באיטות: פס' י

ול איני יודע מאי עזותיה: וימ' ענ' דעק' אינביא: ולכך שורין העפר: בין
קפריסין סיועא מן העפר: כמ' (ובס' המוספת זל פ' דהייט עזותו שטען

ימ' פירות בשנה: תמורות אבות: והקפריסין: תמורות הן לולבי: עק'
פס' פ' דקב ואוכלן אותם טהור דסין: אבות: הן הפס' עצמן: קפריסין

הן שומר הפס' (והוא הנן של אבות: כמו נין של דמון): שלישה
אין להם מחילה: נר שחור להלקח: (ובדוע' אשתו נרה:

והמוסר תרומה לשם חולין): שלישה אין לשם קבורה: הנהגה
מאידון של נשים: (והאכל' במקום אחר: ומתבבד בקלון חבור:

אחר: שלישה ענין של מסמך המלך: אמן לו: שלישה כשאתה נכנס לחומר
לוי זה עד אלה יושב: אל למראשותי: וא' תשב לפס' שאט יושב לפס':

וכשהדבר בעד: הולך באמצע העיר: שלישה טפות אעמשים
הן חורב: מהאחת מלך: (מהאחד: פס' מוריות)

ומהאחת מלכים: שלישה מפתחות: של חיה: ושל שמים:
ושל המית המעט: (וכן ביד הבד' ולא נמסרו ביד

שליש: שלישה דברים אמרו חכמים: לעולם יאכל אדם וישתה
ממה שישלן: וילבש ויתבסד כמה שישלן: ויכבד

כמו ובעבורו יותר מקדו שיש לו שהם תלויים בו והוא תלוי במה שאמר
והיה העולם: **שלשה** שותפין באדם הקדוה ואביו ואמו אביו

מזדעק לבן שממנו יצא ונשמות ונפשות ולכן שבעין
ומאה טבראש אשה מדרגת אדם שממנו עיר נבשר דס וטיעיר ושמור

שבעין והקדוה מטיב בו דוח ונשמה וקלמדר פנים ורעות ובעה והשכר
וקדוה ונשמה ושמיעה האנוש ודיבור שפנים והילוך דגלים תמצא

הן מן האב והן מן האם ונשמה מאת הקדוה ית' שמו: **שלשה**
ספרים הם הדואה ספר ידמיו בחלש ידא מן הפדעגות

דאיה קפד מלכים יצפה לברכה דאיה ספר ישועה יצפה לישועה:
שלשה ספרי כתובים הן הדואה ספר איוב בחלש ידא מן

הפקעגות ספר תלמי יצפה לברכה ספר משלי יצפה
לחכמה:

בשלשה דברים יורע הכסיל במהירות המעשה
הרבה טוב ומאמין בכל אדם טמא פתי

יאמין לכל דבר: **בשלשה** מדות יתגבר האדם בהתנהגות
בטוב אדם ובעתק דרו במחיתו ובהתנהגות לכל

בע אדם: **שלשה** צדיקין להחליק לבן לשון ואין מלך נדון
מסוף יולד קטן:

שלשה כבשו את יצרים יוסף הצדיק ונאמן ופליט
שמשו בתיבה וכן לקח ונאמן הערב והכלב וחס לקח

בעדו: **שלשה** מלכים מלכו מסוף העולם ועד
סוף ואין אחאב מלך ישראל נבוכד נער מלך בבל

ואחשדורס: **בשלשה** דברים נבטן ישראל במיילת ונטיילת וקדקן:
שלשה עתידים להביות על איהו זל ואהן עתגות

המן וצלו חית של שמן המשתה ומקלו של אברה אהרן אבאן
שקדוה ופדחיה: **ארבעה** דברים יצא ד יאורה בן ברתיה את

תלמידיו מוארו בסבור חביריהם שהוא כבוד כס
והורו בוקן ששכח תלמודו מחמת אונסן טלחות נשברי לוחות מונחורו

בארץ ומנעו בעט מן הדין והשיבוט בין דברי החכמים והורו בבג
עשין ובבג עמי הארץ שמהן תצא תורה: **ארבעה** דברים עיר

אדם להחיותו בן תורה ומצות תפלה: **ארבעה** דברים ברא
הקדוה לארבעה ברא שכולם לבתרת פ' מוסיא

ארבעה בראובן לרעבה ברא שממית לעקד ברא נחש לחץ שית

ארבעה פדיונות אין כהן ברכה ש"כר כהנבים וממור נמסר ומשנת יחזקאל
ומשנת הכהונה למדינת הים ויא אף המעשה לשכר אשתי ודיווס

ונמסר אשה לשם סתירה **ארבעה** דברים נאוי לתל המהלך אדיר האשה
והנץ היא אשה ויהימסר עם אשה כסוף ואף אמו ואחיה והמעשה

עצמו מבית המדרש והמחבר עם עם הארץ **ארבעה** דברים נפדשו
ממנו כעולם הזה וכעולם הבא על ונעלי עדות

מתו כט ד' סנה מדינה ויהלל הין ורבו יוחנן בן זכאי ור' עקיבא
ארבעה דברים אמרו חכמים אי כיבש אדם שר וימלך

בכסילים נאם ישלח חמור בסולם תמלא דעת
בכסילים נאם ידורב עם נמר תדור כלב עם חמוה נאם המצא

עדב כולו לכן תמצא כסירה נאם **ארבעה** סיבות הם סימן
לעו נאם סימן לנפול הדיו ירקון סימן לנפול הדיו

ענות סימן לנפול הדיו **ארבעה** דברים דעם לאדם ישיחה
בטילה נשיחת ילדים נענת ילדים ודון נכונה

ארבעה דברים יפס לאדם מלאכה ותורה נענת זקנים ודון
נכונה **ארבעה** דברים קשינה מלך מכת

מנעם קשה ממסות ככל **ארבעה** דברים קשה ממסות
אשר דעה קשה משדות וחסרון ביש קשה מכסוף

חשובים כמות וארץ עני ומצורע ומי שאין לו בנים וסומא **ארבעה**
דברים קשים לכספים המלנה בחרם בבית הכסא

והאכל ירח מאנדה קשורה והטובל בטהר או במעון **ארבעה**
איתן טוטה את רבץ והחולץ כנס עם נצי כרעי המטה

דברים נצי אדם להתחנך בהם ותורה ומצות תפלה **ארבעה**
ודרך ארץ הקבה שער עליהם בעצמו בכל יום

על דיוק הדר נכרך ולא טעם טעם חטא מומיו ועל **ארבעה**
איתן טוטה את רבץ והחולץ כנס עם נצי כרעי המטה

דברים נצי אדם להתחנך בהם ותורה ומצות תפלה **ארבעה**
ודרך ארץ הקבה שער עליהם בעצמו בכל יום

על דיוק הדר נכרך ולא טעם טעם חטא מומיו ועל **ארבעה**
איתן טוטה את רבץ והחולץ כנס עם נצי כרעי המטה

דברים נצי אדם להתחנך בהם ותורה ומצות תפלה **ארבעה**
ודרך ארץ הקבה שער עליהם בעצמו בכל יום

על דיוק הדר נכרך ולא טעם טעם חטא מומיו ועל **ארבעה**
איתן טוטה את רבץ והחולץ כנס עם נצי כרעי המטה

דברים נצי אדם להתחנך בהם ותורה ומצות תפלה **ארבעה**
ודרך ארץ הקבה שער עליהם בעצמו בכל יום

על דיוק הדר נכרך ולא טעם טעם חטא מומיו ועל **ארבעה**
איתן טוטה את רבץ והחולץ כנס עם נצי כרעי המטה

דברים נצי אדם להתחנך בהם ותורה ומצות תפלה **ארבעה**
ודרך ארץ הקבה שער עליהם בעצמו בכל יום

על דיוק הדר נכרך ולא טעם טעם חטא מומיו ועל **ארבעה**
איתן טוטה את רבץ והחולץ כנס עם נצי כרעי המטה

דברים נצי אדם להתחנך בהם ותורה ומצות תפלה **ארבעה**
ודרך ארץ הקבה שער עליהם בעצמו בכל יום

למכסות על מלוא בדבית ועל מאמר שטרות פרוגות ועל פסוקי צדקה

מפני

בדבית ואינם פדונו ועל מי שבידו למחות ואינו מוחה

אדבעה דברים במאורות לוקין על כותבי פלסתר פי כתב

זיוף ועל מעשרי עדות שקר ועל מנהג בדיק דק ועל קנינת אילנות טובות

מפני אדבעה דברים חמה לוקה על אב גב שחור ולא נספר כהנכה

ועל נערה המאורסה שצנקה בעיר ואין מנשע לה ועל משכב

זכור ועל שואמים ששפך דמם כאחד

מפני נבסס בעלי בתים יודין לטמון על כובשי

שמדחהו בלך וטוב ועל עושק שכר שכיר ועל מקורקין על סמאריהם

ונותנן לחביריהם ועל פיות הדוח טגד סוף פדס טמון שמתמנע מ

מתוך ידיס וזה העדוך פי לזכור המסורה על איצ המזק

ארבעה כמות אינם מקבלות פט שבינה כמ שקרנט דכתי דובר

שקדים לא כן לטב עט כת מפס דכתי כי לא לפט

חם יבא סת לטס דמס ובמוטב לטס לא יטב כת דמאוס דכתי לא יטח

ארבעה לא יטב בקרב בית עשה דמיה

צדקה דכתי וצדקה תניל ממנה

לא יצא בשר להס שיני השס דכתי לך לך מארצך לא תקרא שמה שדי כי

שדה שמה וכרסתי אנה שיני מקום דכתי לך לך מארצך וכו' ואשר

ארבעה לך נחל דברים העושה אותם דמו בראשו הינשב

בצלן שלמות והשמר עדום כפף דגד והמכבה דגד

כפיו דדי הוא נכפה ומשמש מטתו כפף דגד הוין לו כעס נכפס כפופס

ארבעה כערים חרשים משיח בן דוד ומשיח בן יוסף נאיה

זל וכהן זרק זה שס בנח שנקרא מרט בן יחזק מרט את צדקה זה מלכ

פי אלמנט לבטן בית המקדש וזה מרט אכן טבעה מנבח כדר הכרמל

וכן זרק זה שס בנח שנקרא מרט בן יחזק מרט את צדקה זה מלכ

זרק וקראו מרט על שס צדק טבעה המיבה טבעה עם אביו

חמשה אין הדעת סובל דל נאיה וכן מנאך עשיר ועל מקואה

על העבור חם והמקדש אטלו ב פנשים וכן פנמי

דברים אין אדם דטא להמה לך נחמיה

חמשה וקמרה ועליו ועליו

דברים האוכל אותם דמו בראשו שס קלוק וביצה

קלוקה וביצקלוק והשומה משקים מלעין ומשקין מזון שער עליון

העלוב

חמשה

דברים הנעשה אותם דמו כדאשן. הן בבית הקברות והיוצא
 יחיד כליל. והנעשה בבית הכבוד או לבית פלאוס. והסוף דם
 נמשמש מטהו. והנקה עם אשתו ואינו מאפס. **חמשה** דברים אין
 אדם רשאי להנהיג בהן ששם הולכין ודקל בטיח. והיוצא מזה
 דקל יחיד. והנקה בין דקל לביתו. והנקה מים דברים נעשה עליהן.
 והשורה מים מונחין. **חמשה** דברים נאמרו בשם משבע משאן
 מנהיג פנים. והן שרצים שבבט מעשה. ומדבריהם היוצא
 יא אף מדבריהם אהבה נמציא לאוהב. דברים נאמרו בדואה
 שוד בחלום. בדואה שוד בחלום אם דוכב עליו ימנע. נ
 והאכל מנעלו ישיב. בעשו דרך רחוקה לפניו עקו ים רין באין עליו.
 נקחו יבולו בעם מנחמים במורה. דברים ישל אחר חלק
 מששים מחמשה דברים אחרים. אש אחד מששים של
 גיהנם. דבש אחד מששים כמין שבת. אחר מששים של און בעולם הבא.
 שינה אחד מששים במיתה. חלם אחד מששים בנבואה.

חמשה

דברים מותרים הקצו על טבראס. על מלכות כסדים. ועל
 מלכות שמועשים. ועל יצר הרע. ועל עו. ועל שוין. שרש טמא. ועתה
 מה לי פה נאשי כי לוקח עמי חנם. דברים חסר מקדש
 שם ממקדש ראשון. אש העבירה. נשינה. וארון.
 אימים ולומים. נרוח הקדש. אימות הן. של חלש על יבול.
 אימות מפניע על ארץ. יתוש על פסל. אימות שממית
 על עקרב. אימות סמכות על גשר. אימות כלבית על ליתן. ארץ יוחס מאי
 קראה במסכת שר של עו. דברים מעמידן החסוד.
 האכל פתאפיה כל ערסה. והאכל ביצה מן שלש בשר.

חמשה

מלח. והשורה מים מזריהם. והטובל במלח ואוכל. והדבר בשמן וית.
 נדמו לאדם הראשון ולקחן שממון בכרו וקרה שטאם. ויש
 בכחו. ושאול בצואלו וקרה. שם נפול על חרבו נימת.
 אבשלם בשערו וקרה. שם יותוך ראשו באלה. אסא ברקען שם לבש וקנהו
 חלה את קליו. נדקיה בעיטו. שם נשיב נדקיה שר.
 דברים צור דבין הקדוש אתבט כשבא לפחד מן העולם. **ששה**
 לא תדור עם אדם דע לפי שאומדן או לרשע נשטי. וא תשב במטה
 אדמית משום מעשה שהיה. וא תשב בעיר שראשה תה. וא תעמוד
 לפי הטור בשעולה מן היאור לפי שהשטן מדרקל בן קרטו. וא תעבור

חמשה

את המסע שנתה מאבד את כלו וְאֵל תַּעֲזֹב לְדָרֶךְ בַּעֲרֹב שִׁבְתָּ וַיִּמָּיֵם טוֹכִים
וְכִלְיֵי רֵיזִיוֹת וּבְמוֹצָאֵי הַחַלְלֵי שֶׁאֵינְדֹּת בֵּית מַחֲלֵה יִצְאָה בֵּית רַבּוּרָה
מֵלֵאכִי הַחֲבֵה וַיִּמְשֹׁם לְעִקְבָא אִמְרוּ לֵכֵן אֶחָד יֵשׁ לָךְ שְׁנוֹת לַחֲבֵל
ששה דְּבִידִים עָנָה לְעִקְבָא אֵת לְשִׁמְעוֹן בֶּן יִנְחָאִי טַהֲרִיהַ חֲבוּשָׁה
בְּבֵית הָאֶסְרוּרִים אִמְרוּ לוֹ לְמַדְעַת מַלְכָּה אֵל אִישׁ מִלְּמַדְךָ וְאִם
אֵשׁ מִלְּמַדְךָ סוּף אֶתָּה נְמוּסָר לְמַלְכוּת אִמְרוּ לוֹ יִמְנָר מִמָּה שֶׁהֵעֵל רִיעִירָה
לְעֵץ הַפֶּרֶד דִּוְעָה לְבִטָּן אֵל וְאִם בֶּסֶסְנָה אֵל הַעֲלֵךְ מִיֵּד פִּתְחָה וְכִמְרוּ
אֵל אִם בִּקְשָׁתָה לִחְנֹק תִּתֶּנָּה כִּי לֵן יִצְוֹל וְאִם בִּקְשָׁתָה לְמַמּוֹר לְבָרֶךְ תִּתֶּנָּה
לְסִדְהוֹ מִסְפֵּר מוֹנֵה וְאִם תִּבְשֹׁל בְּקִדְרִיהַ שְׂבִישֵׁל בֶּה חֲבִירָךְ וְאִם רַב פֶּפֶא
בְּרִי וְשֶׁהַ חֲחִי בַעֲלָה וְאִם מֵד וְנִשְׁטָא שְׁטָא וְכִמְרוּ לְדִעוֹת בְּמִטָּה וְאִי בִשְׁת
כִּלְמָה לִפְּטָאן כֹּל הָאֵצְבָּעוֹת שְׁנוֹת וְאִם תִּבְשֹׁל לְעֵד פִּתְאֹס וְלֹא לְבִיתָךְ
וְכֵן לְבֵית חֲבִירָךְ וְאִם בֵּתָךְ בְּרָה שְׁמִיר עֲבֹדָה וְהִנֵּה לָן

ששה דְּבִידִים עָנָה לְעִקְבָא אֵת וַיִּהְיֶה בֵּן אֵל עֲשֵׂה שִׁבְתָּךְ
חֹל וְאֵל תַּעֲזֹדֶךְ לְבִדְיוֹת וְאִם תִּשָּׁב בְּיַדְהָה שְׁלֵשִׁיר וְתִתֶּנָּה
וְאִם תִּבְרִיחַ פִּתְמִיךְ יִתֵּר עַל פִּתְמָה שֶׁל חֲבִירָךְ וְאִם תִּעֲבֹד בְּפֶגַע בֵּית הַכְּסֵת
כִּשֶׁה עֲבֹד מִתְפַּלְּלִים וְאִם תִּמְנַע מִתְפַּלְּלִים מִדְּבָרֶךְ לֹא בִימֹת הַחֲמָה וְלֹא
בִימֹת הַנְּשִׁמִּים וְהִיוּ מִשְׁכִּים לֵאמֹל בַּחֲמָה מִפְּגַע הַחֲמָה וְכִמְרוּךְ מִפְּגַע
הַיִּצְרָה דְּבִידִים מֵאִרִּיכֵין יִמִּין שֶׁל אִרִּס בְּעוֹלֵם הָהָר וְהַחֲרָק
לֹא לְעוֹלֵם הַבַּיִת הַשְּׁמֵמָה לְבֵית הַכְּסֵת וְכִינֹן תִּתֶּנָּה
קִיִּי מִתֵּן וְכִינֹן מִלֵּשׁ וְכִינֹן מִלֵּשׁ אֲוֹרָחִים וְהָדֵן חֲבִירֵי לֶכֶךְ וְסִנֵּת שְׁלֹא בִּפְגַע וְהַמִּקְדָּשׁ עַל
הַיִּי בְּשֵׁשׁ דְּבִידִים וְכִינֹן לְחֹלֶה וְכִינֹן שִׁטוּשׁ שִׁינֵּה קִדִּי הַ
בִּיטוֹר מִנֵּשׁ וְכִינֹן דְּבִידִים נִאֲמָרוּ בְּאִדָּם שִׁלְשָׁה

ששה כְּמִלְאֵי הַשְּׁרֵת וְשִׁלְשָׁה כְּבִהֲמָה
דֵּשׁ כְּבִהֲמָה וְאִוְכֵל וְשִׁוְתֵן כְּבִהֲמָה וְשִׁלְשָׁה כְּמִלְאֵי הַשְּׁרֵת מִהֲלָכִים
בְּקוֹמָה וְקוֹפָה וְנִמְדִּידִים בְּשִׁין הַקִּדָּשׁ וְיֵשׁ כֹּהֵן בִּינָה
דְּבִידִים נִאֲמָרוּ בְּשִׁדִּים שִׁלְשָׁה כְּמִלְאֵי שִׁלְשָׁה כְּבִהֲמָה וְכִינֹן אִדָּם

ששה אֲוֹכֵלִים וְשִׁוְתֵנִים פְּדִים וְכִינֹן וְשִׁוְתֵנִים כְּבִהֲמָה אִדָּם וְשִׁלְשָׁה כְּמִלְאֵי הַשְּׁרֵת יֵשׁ
לֵהֵם טִפְסִים וְשִׁוְתֵנִים מִסּוּף הַעֲלָם וְשִׁדָּה סוּפִי וְיִצְרָעִים מִהֲ שִׁוְתֵנִים וְיִצְרָעִים
וְשִׁדָּה טִפְסִים וְכִינֹן וְכִינֹן אִתָּךְ מִהֲפִסִּים פְּדִים כְּמִלְאֵי הַשְּׁרֵת וְכִינֹן וְכִינֹן
וְאִין טִפְסִים וְכִינֹן וְכִינֹן אִתָּךְ מִהֲפִסִּים פְּדִים כְּמִלְאֵי הַשְּׁרֵת וְכִינֹן וְכִינֹן
הַשְּׁרֵת מִהֲפִסִּים פְּדִים כְּמִלְאֵי הַשְּׁרֵת וְכִינֹן וְכִינֹן אִתָּךְ מִהֲפִסִּים פְּדִים
מִשְׁחִיתָ עַל הַקִּטְעִים אִתָּךְ עַל הַמִּיִּים וְכִינֹן וְכִינֹן אִתָּךְ מִהֲפִסִּים פְּדִים
דְּבִידִים הֵם לְעוֹלָם יִהְיֶה אִדָּם יִדְעֵה אִתָּךְ מִי יִשָּׁב
הַבְּהֵמָה

והנה מי עומד ואצל סי' ואצל סי' מסיח ואצל מי חותם השטר ואצל מי
 קורא דברים צנה דמי הקדוש את בן שלמה לראות
 שמים ושלה לדרך ארץ שלמה לידא שמים בן אל
 ותאכל לחם בסבת עד שנתפזר הפירמה ואל תלש על מטהר עד שתלך קדש
 ותעפול ואל תהגם באחד ועד לבית המדרש ושלמה לדרך ארץ כשתגיע
 לגור וכן מעשים בדרך ואפילו יש לך כמה עבדים ונפחות אתה בעצמך
 תצו מטהר ואל תשח אחר הכותב מפני שאמרו אונס לקיר ונפ לבית הכסא
 ולבד אחר **ששה** דברים מרפאים את החולה מחלי ורפוא ארץ
 רפואה ותרדיו ומי סיסין יבשה פלי פלי וקיצה
 והרר המים של אשה או של תרנגולת ויהיה הכבד ויא אף דגש קטנים ולא
 עוד לא טרדש קטנים מפרץ וסבדן כל ונש של אדם **ששה** שמור
 יש לחוש נחש טרף תנן יפגעו אפעה שבשוב
 שמות יש לאריה אריה סכר לבאי ליש שחל שחץ **ששה** קהל
 שמות נקרא שלמה שלמה ידידיה אבן בן קא
 למוס **ששה** טל שלט בהם מלאך המות **ששה** דברים צוה כגון את
 משה ואהרן ומרים **ששה** זמרה ואהבו שירה
 כגון אהבו זה את זה ואהבו כל ואהבו
 ונאמו ארונכם ואל תדברו אמר
 שלמה לטובה ושלמה לרעה **ששה** שלמה
 יפה לבד יפה לחול שלמה לרעה רע לראש רע למעש רע לחמשתו
 רמעות הן שלמה לטובה ושלמה לרעה שלמה לטובה אל
 סבי ושל שחוק ושל פירות שלמה לרעה של עשן ושל
 בית הכסא ושל כסיה ושל כאב קשה מכולן **ששה** זוג
 ששמותיהם שנים כאחד ואל הן דבקה וקלה
 יוסף ויהושע שמול ושלמה משה וכלל הון ורבן וחסן בן זכאי ור שר
 דברים נאמרו בעם הארץ אין מוסרין לו עדות אין לו חתין
 ממנו עדות אין מתבלין עמו בדרך אין סלף לו את הסוף
 אין מסרין על עבודתו אין עשין אותו אפרופאי על היסמים ולא על חוסר
 של דרכו ויא שמכרין **ששה** מנות טעוה ארס היא ששן
 שן ויכיל אביס על הארס **ששה** ד לו אוס צוה על מצוה
 ויכיל עבודה זרה כדא כי האיל הכר אחרי צו על ברפת המס כדא
 ועקם מסא אהיס אל הדיס כדא אהיס לא תחלל על הארס ון שפיות

אברות
 f

רמיה בדאמרדי שווקרס פארס בארס דמי ישרי לאמר ונלי שדיות כדאמר
לאמר תן יסלח איס את אשתו (ולכבד) ופירש לויס אתה מכל עניני גורו

ששה דברים הם לעולם ירחק אדם מן הפרענות וירחק
ומן רועה מן וירחק מן וירחק מן וירחק מן וירחק מן

מן הפקדון ששמו פקדון וסוף מדינה ויחזק מן פסות הדוח ששבעה דברים

שבעה ימים נאמרו בנסי הרוח כלמי שיש
עבד פן ומתורתו משהבחרת מוכנת ושל

שכ"נה מסתפקת ממנו ויסודין באין עליו ותקלות באות על ידו ונמסר ביד
בשר ודם (סוף) נשם באסת מיש: ימרוזר: ידעיה ואחריה

מכאן ענה וזכה לחי העולם הבא

שבעה טבריו מהולין ארסן ושת זנח ויעקב

שבעה רבנים נבדאו קודם בריאות
של משיח ונמצא חבוב

שבעה רביעית חמש ושלשה

שמואל ואלה שמות דרומה מיט היין יצאם
שמואל ואלה שמות דרומה מיט היין יצאם

מִן הַיָּם וְהָיָה לְכָל הָעָם לְמִשְׁכָּן וְלְכָל הָעָם לְמִשְׁכָּן
מִן הַיָּם וְהָיָה לְכָל הָעָם לְמִשְׁכָּן וְלְכָל הָעָם לְמִשְׁכָּן

שמות נחמדו ענין עב איביו דל מר רמי ובעדו תבואה

שבעה

וַיִּשְׁקֹב רֹאשׁוֹ אֶת עַמּוּדָא וַיִּשְׁמְרֵם וַיִּשְׁמְרֵם וַיִּשְׁמְרֵם

מתעסקין בצרכי צבור הפרנסים והדיינים ומלמדו

לענוקות והחזקת והשמשים והסופרים ונפאי תרקה
בזה האמ' והמסכילס יאדיו כוהר ברכיע ומבריתם ברכים ברכים

שבעה יודין לבלע המיטל (במשומרים) (המ)

מלכין בע חבירה מרבים והבא על אשת איש

[illegible]

מעלה עשיוהו לא יאמר
 עבד ובהפך נב חבור לא היה נך לחופים
 וזמן אובי דע מאד יאמן יכולת להנהל סמך וק אס יאמר: **הזמן אורב**
 וזמן מדיש ספשו: **הנחון** על הזמן מוקש ולבטוח עליו סכלות:
הדבר הקשה מסל דבר הכמות: **המאד האבד** הזמן מי שהדמן
 כן יאבדך: וכאשר הנה מי שהדמן **כן יאבדך** **הדבר הכמות**
 והאדע יותר מסל דבר הקץ: **הדבר** על דבר שטון: **הלב**
 וזהו ובהאנן חסד ופטיבא חסד על האור ופטיבא
הריכות תובי הלבבות האיה: **ה** כד עלא וסלה ברוי וסלה אב
 חסדן לסתר יגרעו סבה אובדו **ספ** א וזהו כיל: במה שתרעו:
לא נכון להטריד האידס לבן במה טאבד ממנו אבד **דבר** סמור מזה
 שטאד לו: **הש** היא עולה פועל יתרון עולה היפות והכחיס
 היא עולה היפות: והמליאה היא עולה המשלמת: **ה** היפות האלסון
 וזהו כמו מנהו בשלן הקדש כי מנהו פדשו חכמי המחקר דבר שאין לו
 דמות יורה ומזמן להכלכל דמות וכל יורה ועל זה קראו **פועל**
לא יכבשו הופסת הלבבות כי אס במעשה החסד והיושר **הימים**
 יאבדו כל דבר וימחו העדות יאבדו הזכרון: **שיעל**
 המושל יאמן עזרו: וכאשר ידל יאמן אובי: **שעל**
 מנה לא שלם דעו: **הדעת** והשלן שופטים על כל דבר
הדאנה מתוך הלב והמשלן שופטים: **לול** העו לא יתקיים העולם:
כי טוב השליח תשחת העצה: **ה** שליח אס מעדו קדסלו או
 תלן או יטה או יקב יבד: בעליו: **המית הארץ מבין מעשה**
 ואדאי תביה שכליה: **הסות** לא חדרתי טין: **ולא** הכהילט בעבור כי
 ידעתי כטדס כן: ולכן לי מדיד ביין בעבור כי ידעת כי אס מן
המית: **ה** תלאה תביה **עולה** מאשימה **ותלך** הלקר ומסוד: **כל**
הטבאים תמת הפיה: והפסד נאסד נחלה סוף והאידס אחרי
 המצאן אובד נחלה: ולסודו אסד היה ממנו שד: **כל** תמיצא דבר
 אבד: והכל ממנו לאבדן: **שעל** עליו מן הפסד: **הנפע** מאתר
 שמע כתב: **והתבונע** והחזיק: **הכל** תבונמיס: **אין** מרין
 אשר לא הדעה מתנגד ומלוד אסד לא תדע לפסד: **ופר**
 אשר לא יפד פקדונו: **מך** שבעה בוכה לחסון מה שיחסד קניס

שפירד ממנו: **ה**נוד דין במיתה נהפך בדין מנפץ ומטפט המות הולך
 סכלי כאשר יוליכו הטופט בה: **ש**לום ערך חי ומות כי
 מכבד החיים היית ומכבד המותים אלה זה היום עננו בו
 החדות נחשף בו מסתיר המלכות ובה: **ה**רע ופגה הטוב הענין אלטנוד
 בכח העד טפחין בשתקו און ואנו עביר אף נמשכר ייתאר ש העולם
 יצאת מן העולם יצאת לו ערש ועביר כל חפץ ויצאת ממנו שכלל מכל
 טובה ודיקס מכל חפץ: **ה**דוע לא תקון נפשו במקום צר ואנחנו לא מסלן
 אומר מרחבי ארצות: **ה**מות דרך אשד אין נכרח ממנה נכוס אשר
 אין מסתור מנוס: **א**ל יתעב אדם במיתת ההמון אך יבכה על דאגת
 הנבדלים: **ב**א שלטון המות וקר שלטון החיים סוף כלל למות
 ולחיות: **א**תמול הוד שמעך איוס ומשולך עלינו: **נ**ענה שמעך
 עבדך ואר: **ה**עלך קרר: **ה**בטו ל זה וכוסרו בו אשר אתמול בשחק
 ועבד מתחת לזרין: **ה**מלכות העולם נהרסה לא יוכלך אף יוכלך ה
 אמות: **ה**בטו ל מי טובי אמרו שופט: **ה**יום שפט: **ה**שנה במור
 בין הנכבד והנשכב במשכב העפר: **מ**י שהיו נמקם לו
 המאכלים: **נ**ענה מאכל לעפר ומוי שהיו עזון במיטב המאכלים
 הוא מן לזין: **ה**אנן בעלם סכלים יושבין בו מתרשלים ונפרדמן ממנו
 מוכרחים: **ה**עשמות תננות במעשים אס יזיו טובים יעביו: ואס
 יזיו רעם יענו: **ה**מחר כל הנשק בעת הבלאות הסבל כי הבורח
 במה שעתיד להיות: **ה**וא מסובב בתוך יד המבקש: **ה**חולי מאסר
 הנשק והראוי מאסר הנפש: **ה**שן האדם סוף לז: **ה**ששים דבר
 בפני ישרו: **ה**הבת הדבר ישר עתך יתוסס אונך: **א**ין הטוב מי של
 שימנע מעשות רע: אבל הטוב מי שיעשה הטוב: **א**ין היו
 עתק כמו הסבל ואין חוסר כמו הסכלות: **א**ל תבקש עוד הכבד
 כי ידיר לך הדחוק: **ה**בקש דבר בלא רעת לא ישיג: **ה**כלית
 דעה רוב הבטם וחסרון הממוין: **א**בוד השאה טוב מכל קשנה
 למי שאינו דאי: **ה**היה שופק: **ה**הבור: **ה**מרבד בדבר יתחב:
ההוד מן הנאמן: **ה**כעב הכנה: **ה**התפדות בבט
 אדם טבעי: **ה**ל תאמר לך הוא סבה ל הטוב: **א**ל תבטח במי
 שחוק לפניך: **ה**צא לחיות מי שהדיך: **ל**פט האריות:
אין המחילה ל א במי שיש לו יכולת: **ה**עלה הנכבד נרוב
 כפי מעלתו: **ל**א ירא מן הנדון למי שתקל עליו נפשו:

הזריות לבצע המצוות: **ה**זכות לא
 שכן אחרת: **ה**עשר
 בעד שיעור: **ה**מקדש
 דעת שמורה על הדעת
 בחכמה שלא ידא אדם:
 בחכמה ובמסור: **ה**מקנה
 המדברת:
 כמנהג:
אל תהי חכם בדברים: אך ה' יהי חכם במעשה:
 החכמה הנכבד בעדוה' חכם
האדם חכם בעדוה' חכם:
 סכל: **ה**חכם דענו בחכמה:
 תעפרו: חכמה נקמה טובה חכמה תעפרו מעשה:
 בתורה ובחכמה לא יתכן שיהיה צדקו עשה ונפשו שמן:
 כל אדם ספי מזה שהוא ידע: מעשה הסכל בעת חטאו שטאשים
 בני אדם: **א**ין שפתי חלקות
 ב' שטוב: **א**ין חכמים יהיה דענו לשמוע יתד מורד:
 המאמין צדק שיהיה אפילו בדי בל פדים: **ה**זריות שטע
 מה שצונו לעשותו ונתענו מה שלא צונו עשו: **ה**כל חכמה שלא ידבר
 ב' סטמון שאין מוצאין קומן: **א**ל האמר במה שלא תדע פן
 תחטא במה שתדע: **א**ל תבט
 ואפילו מאד פחות: **מ**ה שאין דבריו דומין למעשהו הוא מביש את
 נפשו: **ב**קשה החכמה
 הדבור: כמה שלא יספיק אונתו והמחלוקת במה שלא תדע המצוות
 חטא: **ה**חכמים ידעו מזהב העשה והעשירים לא ידעו מעלת החכמה:
המון יסין על לבו אדם על כל פנים: מעלת שכל הלב בן חכמה
 ה' מות: **ה**האנה אכזר הלב (השגב חטא הלב): **ה**הלב
 כעידו עליו הדאגת: **י**מס ויתרה: **ה**עו דופא הדבור: **ה**ה
 שיפחורו הדבור וסכלו השתחב:
 החכמה אילן ופריה הטוב: **ה**הלב
 כקץ: **ה**חזרת הסתעלות
 מן המתן: **ו**ב תבא במסורת הקץ: **ה**כל
 לב חזק: **ל**א יתקבצו המהשבות
 על דבר נסתר שלא יבארו:

החכם עליו עשה
 בחכמתו ופחותו
 טופל על הלכות
 כאשר צוה ה' עש
 המבטח
 המוכר חכמה לתי
 עליו יורה מעלתו
 כחשך פנים
 לבן החזקים

כל מה שתקרב לקצוה הוסף והקון מעשר **אין** לכל דבר חוץ תשעה
 ולא כל דבר אומר מן העולם מועד **יש** כל מוסר כאין בלא
 פרי ויטעל עם מוסר כעין עשה פרי **ח** רפת העבירה ימדר מועדו
ה מות ימנעו מקנאין וידבו המפזים עבד **ה** עולם יספיל למה שיכבדוהו
 ואירץ אובלת למי שהאכילנו **אין** נבזר **כ** כמו נקי ואין קד לבב כמו
 מוטא **כל** המבקש עצה עמיר **א** בעת ההצנחה **א** הכסף במלון
 ואין המושל במפעליו **ת** טענת האנהביס חיי **ה** האהבה
פ נשתתף ונשיתף יצחק שמחת הצבאות **ר** נת העצב נאה לראינו **ה** קסה
 מכל דבר וחקן המענות **ו** מה המסר לכל **א** העשה דבר
 בסתר אשר תתבייש ממנו בן **ר** סן הסכל **ט** סין עם טוב הדעת
 וטוב המוסר ומעלה נאמרה **אין** הדבר מועיל בקיום העובד כמו
 שמדתו נלחמית בה הן אמה **מ** שידבק בידו בכל בחשוד כיו
 הוא ראוי לנפש **מ** איוביו **מ** ששכחוהו קרוביו יזדמן לו
 הבואה הדחוקים **ה** עובד **ש** שאת המכמה יטבע בים הסכלות **מ**
 שישים דאנלו **א** חת יסודו שאר דאנלו **ה** מעט מן הרע
 מהרה ידל **א** איסור לנסע שלא ינעל **מ** חסד חפצו **מ** מאד
 מסוס מושב **ה** חסד בנה האריות הרעב **מ** שירבה **מ** לחשוב
 יתבטל **מ** שפסקי אצל סכל סודו אכדו **אין** המושל מן המלך
 בעשלו **אין** רפואת השטות כי אם לרחוק **ה** ממנו **ה** הלב
 רואה מה **א** שלא העין **א** יכנת המושלים טובב מאהבת
 הכסל העושה ענה וסוחרה **ה** שחוק יחליא הלב ויערר האימה
כל המתקרב בדעלא ימלט ממנו **ה** ענה תודע בשעת הכעס
ה ענה היא הכסכמה **ק** המושל הענה וקרן הכסל
 הענות **ו** עקב כל העננה **ק** שטס **א** שומע הדבר בדע
 ולא אסתר עניו **מ** מפני שאני ירא שאשמע **א** חרית
 כל קטנה חרטה יאחרית כל ענה שלום **ה** שתיקה לכסל **ה** היא
 תשובתו **מ** שיהיה עניו יהיה אדון **ו** מי שיתבטן יסוף חכמה
מ שאני **מ** מושל כעסו אין שכלו שלם **מ** מי שאינה הענה טובב
 שהיא עזרת לו מכל אנשים **ת** תודה בענין **ו** בקש המחילה
 כי ספרית העני שני לו עונות **מ** שדבק המהירות אינו בטוח
 מן המכשול **ו** יש ממתיין ומנע **ל** חפצו וממהר שיכסל
ה צורך **ו** והנחלת הביאנו **ה** חזרה מבלי תחלו

נקמת האויבים: **ג**דר הבטחון הוא האמונה: **י**ש תיית קם המות טוב **מ**
 הראיה: **כ**פי הלכות יהיה הדין: **כ**פי הכבדות יהיה הדין: **כ**פי
 הנדסה תהיה סיבות העפלה: **ק**פי שאינן מטעם האב
 סכל יאמר יונת: **ה** סכל טוב שבמעשים והענה טוב שבדברים:
ה סכל שכל והם היות חרטה: **מ**י שיובד הסכל בעצת ירכין יע
א חפצן מרוב לבבו: **מ**י ששם הסכל תכליתו יענהו הסכל:
חפצו: **ה** סכל מר ומעבד מבטליו הנק: **ה** תאוה אויב הסכל:
ה חסד מן העבדים חסדן באמונת המאמין: **א**יז חזק בפני
 התאוה בעצמות השנים: **ה** עושר העוול עניבות: **ה** חסדה:
ה בוסת מורה על פני הנדיב: **ה** גדול שבחסידים השם הטוב: **מ**י
 שנמשך אחר טעמו ישיגהו: **ו**יהו: **מ**י שנתה אחר
 תאוותו למעלה ותאבדהו: **ה** תאוה: **א**יז שותפות העוון:
 עצה עם הקולות ולא הסכמה עם המחלוקת ולא מנחה עם
 התחלת: **ה** שומעם תאוותו סופר ביטרו: **ו**כל ענין דבר חרטתו ונפול
 ענינו: **ה** עצה יטען והתאוה ערה ועם מעמדת התאוה העצה:
ה דעתן מדבר הדברים נמצאם: **ה** תכלית המעשה: **ר**איו
 למחיל שיהיה מוכר את זמנו ושומר את לשונן ומעטק
 בעיניו: **א**יז אוהב להפסד ולא אמונה לנגד ולא מעמדה לחסדן
 ולא סלול לטוב ולא חסד לסעף: **ה** חסד בשיונות המן
 מוסר ובהפלות הימים הנסחות: **ה** נסיונות: **א**ין להם תכלית
 והענין מוסר בקדושה: **מ**י שאינן מקבל מוסר אבד ונעבד:
ה שוטה אינו מרשע: **ה** חסד מראשי המושבות: **כ**י הוא מושב
 הנשיעה: **א**ל תאכיל מא ספר למי שאינן מתאווה: **מ**י
 שידבר: **ש**חוקות ימעט מוראן: **ט**וב סבול שוטה
 מחזיק שוטה: **א**ל תדרוש חסדים: **מ**י מכל אמונה ולא
 העולם הבא: **מ**י מכל מעשה: **מ**י ששוקל הדברים יבין הסתרים:
ה הנקב טובה שבמדות מועת: **ב**עליה אהמעות הדמיון
 ובמעשים הטובים: **א**יז להם תקנה לבלום כי אם בהכנה:
 ובנין: **א**הבת השוטה: **ה** חסד דרע מבקש התאנן
 ואין מקבל ממנו: **ה** מסית אחי: **ה** חסדן ושמעיה אחות
 הרצון: **א**ל ימעט בעיניו: **ש**וטה אחד: **ו**ס ידבו בשערך אם אוהבים:
אדס: **מ**י חסדן ששם מכל ימין: **כ** שיגמול מות לאחד

מאובבי נופל אבר אחד מאיברי: **ח**בירו של אדם שכל יאויבו שפלותו:
החברה הטובה מועלת מן הדעות: **א**זן תוסחת בני אדם מועילה לאיש
 שאין לו משכלו: **מ**ך שדעתו
 טובה ואברהם: **א**ין נקב המוח צד לשני אנוכיס
 ואין רוחב העולם ל מכל לשני אנוכיס: **מ**ך שאין עשאו עין ומקור
 המטפלות של תבואת חבירו: **ה**בנה האשה הרעבה כמו הזאב שמחלף
 שער ואין מחלף טבעו: **ה**תאווה והעקשות והעגלה והמדידות
 מאבדים את האדם: **ה**סובל רחב: **ס**ודר אסידר ואם תלכו תביה אסידר
 שכלו צד: **ל**שונו רחב: **ס**ודר אסידר ואם תלכו תביה אסידר
סודר השלטה אישג נסכה: **ר**שיבחר במה שאין בר דאן וס תשמח
מך שגורח מכל החטאים: **נ**על מכל הסומים: **ט**וב לחן ואמן
 מקובל מרמה: **ה**אובב טכר בעת הצורך אליו: **ט**וב חדר
 הדעש מביאה לחשוב דע על הטובים: **א**ם תצירה אמת חרי: **נ**ורת
 שקר: **מ**ך שיחיה נפשו בענין יקטן העולם בענין: **ה**עולם
 דבו: **ב**ן צנט' ומה שיהיה בו משיון הוא ריוח: **ח**שוב לעלמך
 כל תחיה לעולם ולחרייתך כל המוות למחרת: **כ**אשר יבדן
 הנעבב את העולם ימצאנו אויב לבוש כסות אובב: **כ**מו הער שיהאור
 סן השכל אור הנפש: **נ**כאשר השמט אור העולם: **כ**ן הנפש אור הנפש
אילו היית ראית קצבם וכלכותו ידיתם מואסים הממון ותהפכותו:
אין דע בעולם יותר ממי שאינו שמח בחלקו ולא תשבע עין:
טעבות מרירות כל הרביש ולא מציאות מר ממות: **מ**ך ששום
 יותר מדרסו ועדו הוא כדי הוא שימאג ממנו: **ה**כילות גרעות
 והרעות הפסד והמבדות טעות: **מ**ך ששם טעם מילי הוא יותר
 פחות ממנו: **מ**ך שגמארה אדם הכיל תמננה בהמותו ואין
 ערץ להפנותו: **ה**כילות אינו סר מבצעו עד שיורישנו הקלן:
המבקש מן הכלי בקשה כמבקש לצוד הרגס במדבר: **א**ם
 תשקול השטח עם המנהג תבדיל השטח כל המנהג:
מפחיתות הנפש שתקטן באובב על טובתו: **א**ין חומס נפשו כמקטן
 ואבסו מתמיד ונפשו דואבת ונסכל חסר ולבו הומה:
המקטן אשם בבור שטונא מה שהבורא חפץ ומתקן על מה שטן
כל שטאה יש תקוה לרפואתה חן משגלת מי שישטא
 מקטא: **ה**מקטא ימיו מעטים מפני שדאן למה שלא ייקרו

ל
 חיד

ל
 ימצאנו

ולא יושעלו וימותו בנין **אל** תקנא באחר על אשר לו כי הוא ינעם בו
 וזהו משפט דא **אל** ונדדס **אל** היה טאמן לא היה מנע
מ שיאמין הרסלים לא ישאר לו אוהב **אל** תענוג האוהב בעבור רכילות הרסל **מ** שמנע הנדדס
 הוא **המנע** נדד הנדב המעלה מהרה ונדד הכילי האחר
 והעלה **ה** מעלות הוא שיתבייש אדם מעצמו **ה** מעלות הוא שלא
 העצוב בסתר מה שמלת בייש ממנו **כ** פלי **מה** כי לרבר דבר
 שאם יסופר עני תיקע ואם לא יסופר עני לא יעלעל **ע** עזלת הש
 השתקה טובה מעצלת הדבור **אם** תתגרט על השתקה **פ**עם
 אחת תתגרט על הדבור כמה פעמים **כ** רוב השתקה יביה המורא
ה שתקה לאדם טובה מהדבור בלא עתו **א** עוד לשון כאשר
 תאמר ממור **כ** פי שימעטו דברי האדם ימעטו טעגותיו
י מות האדם **כ** בששון לשון נא ימות בעשון דלש **מ**
 שהמלך תובעו תער עניו **כ** אשר יהיה המלך ידבר
 המעט דבריו כי אלה מנוח **ע**דק המלך יועל לב הארץ
 יותר משוב וקמן **כ** תנחת החסדים במציא האמות ומנוחת
 הכסילים במציא **ה**שקר **מ** שהתגרד יביה ארון ומי שהוא סלי
 יהיה נקלה **ה** יחס הנדל **נ**מילות החסד לב אדם **כ** יקור
 לעתים **ר** חוקות תוסק אוהב **מ** שמעט ביקור **א**והב
 שוא נפשו **ה** חסמה בלימוד **ו**הלימוד **כ** בבנה **ו**ההמור
והחדירות **ה** המוסר דאש השכל **ו**השתקה מכללת החסמה **ה** חשק
 מתעב השכל **ה** צרת הדשם מפסדת האמונה **ו**חברת **ה** טיבס
 מוסר השכל **ו**מחיה הלבבות **ו**מכסת הדעת **ו**מאידה את הפעם
כדות הנדבים אהבת בנ אדם **ו**המעט סומיח **ו**עזבת העזיה
 לחוטא **אל** השמח בעפול אויב כי לא תעש מה תבאך
ה להים **י** ער השפלים להבזים **ו**הנבזים להשפילם **א**ין
 עשר סבראות ולא נעמיות כל טוב **כ** פירת הטובה
 נבזה **ו**חברת הכסיל דעב חולה **מ** שסב היקן שכן ודיטא
 הצורא ביתו **מ** שורע השאה **י**קנע החרטה **ה** ויהי
 משנאת האדם **ה**קלה כי פעמים יחנך האדם הנדל **כ**בוב
מ שמך על עצמו טעב **ו**מי שבעט בשכלו נכשיל **ו**מי שהתנאק על
 בנ אדם טפל **ה** נאזה שטות שאין בעלה יכול להטחה

חמור
 ז

מי שמאריך בשיתות יקוצו כל אדם בדבריו: ראשון ידע הכבוד שהוא כבוד
 איטו כבוד: ארץ תתקשר עם הכנסן כי תכנסתו ותאסר שבו
 אדם רע לא תשחרו עד שהיה רע ממנו: מי שדרכו המהירות
 מהלכו יתה נחל ומי שמרבה בדבר עד צבון: מי שדרכו המהירות
 אינו כטוח מן הכספים: יקפת אמות פרי הצטנות (החריצות) מותר
 האוהה: קמתון מנעל: על (המהירות) מביאה להחטא: ראש כל מוסר
 השוהה: וראש השכל השפלות: וט העולם הזה קרושין לעולם הבא
 קסדרה פסא אות נאמן על הנדבות: כמו הנשגא אות אמת על הפרי:

תמן מוסרי פילוסופים: מרת אורף העולם:

ארכו של עולם תקב טעם: קטן טעם וד' חדשים יישוב: וכן מדבר וכן ימים:
 ארץ קטנה יא טעם עכס אמה ונקטס אמה ופר' מיתקס אמה
 ועטס מלחיה עם העלפות: ארץ ונניס כל טעם: ונעטס ארץ: (הס)
 אכסל בנ ארץ: ארץ כוש: מהלך: טעם: ארץ מרדס מזהל
 מיוס: (והא) אחד מא כבון: אשכנז: כצט טעם ויא' חדשים
 טעם וחדש: ריפת ד' טעם: תור: כצט טעם ויא' חדשים
 אדום: טעם: קדר ל' טעם: אר' יוחסין אין
 הו בנ עדביא מן בנ: איטאן מניאן איטאן
 מן טדיא ואין הון מן טדיא סניאן איטאן מן בנ איטאן: יטמיעאל
 טעם ויא' חדשים: כשדחים ד' טעם ויא' חדשים:
 פרס טעם וב: חדשים ויון ב' טעם: ונן ומנוגה טעם
 (ששה חדשים וכל המדינות שהלן) בנ נח: קד' וכלאיי
 היס צט: וכל הלשונות עם: וכל הכתבים ין: ריפת
 ל' לשונות כס' וכתבים ה' ואל' הן הכתובים: יבוס' (וחמי) וקין
 וקופטקין וטות ומדינת: לחס מדינות לר' נאייס ל' ולשונות כו' וכתבים
 ואל' מן הכתבים פרסי אונ' אפרמקי: פופל' אונ' ל' מדינות ל' ונאייס
 ל' ולשונות כו' וכתבים: ואל' מן מדינת אלכסנדי: אשורי עברי מדינת ונאייס
 טס נול כתב אחד יתר על אחין הוא העברי שקבלו בנ מדינת סין: תר
 בדיס פסח טעם מרדס היב ל' פרסה עלת פרסה והוא אחת מס'
 במוס' ופס אחד מס' בעולם: נעולם אחד מס' בן: ונן אחד מס' בעדן:

אחר מן הנהגות נמצא כל העולם כולו כניסו הקדירה לנהגתם פי דבר משג
הוא סגור הקדירה ויא עקראין לו שיער אף נהגת אף לו שיער תם

זהו שיעור דרבנן
דרך מדה שמדדו תול מחירו בעין ביתם דמיה סור יל לראוי
העולם כולו תן טעם השליש ישוב והשליש מדבר והשליש ים הסלס
קסו טעם והטעם שזה ימים ודרך ים פדסאות וכל פרסה ר' מילין וכל מל
ומחצה דים וכל דים לקטם והקטן אמות ודרת והאמה בסדרת ותרד
ב סטיס והסטי דאצבעות וד אצבעות טפח והאצבע עובין חוט בכנסת
טו במחט וכן המחט כהטעם ביצי כטס בפך דמחמת תד תרנוולת
לכא יום וכתבה באילן לון ככל לזיוס וכתבו באילן תאנה חתול לנג
יום וכתבו באילן הות תוד למיס וכתבו באילן תפוח שועל וכל מינ
שרצים לששה חדשים וכתבו באילן מבואה במדה דקה טהורה לז מדה
וכתבו באילן פן ונסה טהורה לז חדשים וכתבו באילן וית במדה טמאה
לז חדש וכתבו באילן דקל האב (בארי) ונדב והמדר והבדלס והפיר
והקוף והקיפוף לז שנים וכתבו באילן בעת שוח אפעה לע טנה וכתבו
באילן חרוב חרוב זה משעת נטייתו עד שעת נפר פחתיו ע טנה
וימי עבודו לטנים נחש לז טנה וכתבו לאוהו דשע לא מצינ חסר

אותות מלך המשיח ונקרא ספר מלחמות יל

ית שמו של מלכיא שגן עשרת הדברות לעדנה מחב חייב רבן
וכתבו מעלות לצדיקים כל אחד ואחד נדולה מחברת
וזו נדמת לון ואלו הן מעלות וזירות ודיוות פרישות נקיוות טהרה
קדושה ענה יראתא חסידות דוח הקדש וזירות מביאה לדי ודיוות
אם הוא זכור אחד מביאה לדי ודיוות מביאה לדי ודיוות
שכרו לבו מרחב הקבה שט דרך מצינו אמן ואם הוא זכור אחד
מביאה מביאה לדי פרישות מן החטא ומה שכר כבוד עשה אותו סולסלו
שט אבדיל אתכם מן העמים לבית לו סעודה ואם הוא פרוש מביאה לדי
נקיוות ומה שכרו הקבא מביאה לזי העולם הבא ומשמחו במפלת אויביו
שטאו יראו עמים ושמחו ונקי ילעו לז ואם הוא נקי מביאה לדי טהרה
ומה שכרו נקרא אוהבו של מקום שט אוהב טהור לב חן טפחו דעבו מלך
אם הוא טהור מביאה לדי ענה ומה שכרו הקבא מדבר לין בעיאות שט

מביאה
ז

רוח אלהים עלי ואם הוא עשו כדכתיב ליד יראת חטא ומה שספר הקדמה מנבא בל
הנרות שנים סוף לידאיו ואם הוא ידאחטא מבוא ליד חסידות ומה שספר
הקדמה עשה אותו נבין שט אל דברת כדון לסיפך רוח הקדש ורוח מכוסס
וכנך עשרה מדות הלל עשרת דברות וכן עשרת מדות שבדקוקים עשר
להבא עשרה אותות שלטנביות הנאולה שינאל אותה כדכרוב ביועז אמן
עשר הקדמה להעמיד שלטת מלכים מדאוס לעולם
האות הראשון שהם עובדים ואינם עובדים ומאש את הבריות

ופשע ישראל המתאשים מן הנאולה סכפרו במקום ונעובים את יראתו ער
אורו הדור נאמי ותיב האמת בעדרת שבעי אמונת נאפסם עדרים עדרים
ומתחבין במחלות ואורו היום שיקצו אין נשיא אין מלך ואין ראשי ישיבה
העקב ולא חושם נאומם ולא חסידים לבקל אשמה נעבים שהקים ונעבדים
שערי פרטסה וכלכלה וזו היא שבע שני דבר בא הדור הולך ושלך מחט וידידות
קטנות ומבוללות שנויין מלכות הלל וכללות אדום הרשעה מולכית תחרת
הספר וחרשים ומפילים מסע עלי ישראל וכלמי שאין לו חותבן את ראשו וכל
נזירה קטח כלל חרשים ויציאו בט ארם מסוף העולם מכונעים במתד וכל מי
שדאב אותם מתפתחים וכל אחד אחד יש לו ב דקדוקים וב עשם וחלקות
כאש וקלס בהלכותם כדכתיב ונאווה שעה ייענקו בט ישראל ונעבים
קטנים מישראל וכן יתבאן כל אחד ואחד דברת כנפי ידיו ואמו ואמוזין וזו

ויאבי ואמי ואביו ואמו מיביין להם כזה נכס לעשות הלל סימני ואולת של ישראל
האות השני הקדש מביא חוס לעולם מחמתה של חמה משחפת
ומחרחה ושאר חללים על האומות נמותם אף אפים
בכל יום ואף רשע ישראל שלא יראו הנאולה מתים עד שיכנס אומות העולם
ויאמרו מה עשה ומופך כל אחד ואחד את קברו בחיים כי שולש נפשם למות
ומתחבאים בשמים ובמערות ובסודות ובחומים כדי לטון את עצמם ובאיים
במערות והקדש עשה מאותו חוס קפוא לירדקים שז וזרחת לכל ידאי שמי
שמש נזרחת ומרפא במערה ועבאוק ידמות נבא כלעם ואם אני מייחיה
משומנו אל ומתנוצצין ווי לחיביא
האות השלישית הקדש מוריד טל שרש וידאחטא לאומות
העולם כולל האין וישהו וימותו ואף רשע ישראל ישמו וימותו וימותים
ישמו ויתלו וירדקים המתוירים באמונתו שלמקום נאמי בהם ומחמסילים
יומרו כנאור הקדש וכל אותן שלטת ימים כל העולם בעצב שומרו
ונתנו מופתים בשמים ובארץ דם ואש ומבדורות עשן

מלכות

☆

האות הרביעי

הקב"ה מודיע טל של רפואה לרפואת הבוטנים
ששמן מן הדג ויגדלם מן חללים שנאמר אהיה

האות החמישי

כטל לשידאם יפרח כשזשנה ויך שדשין ככטן
הקב"ה הופך השמש לחשך שטנים יוס שנאמר
השמש יפך לחשך וירח לדרס לפני כן יוס יי' הנדל והערא יאמרי כן מ
מחירו סקלמותו ונפרדיו אמות העולם ומתביישין שידען שמפני שרש
כל המופתים האלו ורבים מעמי הארץ מוזהרים בסתר שטאם משומריס
הכלי שוא חסדים יענוב נאע בקול מודה אונחה לך: **האות השישי**
ימלך אדום חדשנה בכפה ט חדשים כמו שיהיה

ויקם מלך חדש בחב כחו ויחריב הרבה מדינות ויחזור בארץ על ישראל ויטלך
עליהם מס גדול וישרא יהיו באותה שנה בצרה גדולה מרוב המבומות והצרות
שמתחדשות בכל יום ומתמנעין כלים ואין עזר להם ועל אותה שנה עבאר
ישנה העביא עה וירא כן ואין איש וישתומם ואין מפניע לסוף ט חדשים יגלה
משיח כן יקום ויטמו נחמיה כן חושיל עם שפט אפדיס ומטשה ובעמן וקצת
כח נד וסגורשן ישראל שפסל המדינות מתקבצים בכל מדינה ומדינה טל
שוכו כטם שוכבים טוס יי' כי אבי בעלת אתלם ולקחתי אתלם אחד מיעיר
ושטם ממספחה והבאתי אתלם טון ויבא משיח בן יוסף ויתגלה מלחמה
עם מלך אדום ויעצו ויסדו מהם תלי תלים ויהי מלך אדום ויחריב מדינות
רומי ויוניא קצת מכל בית המקדש הקטנים בבית אליאס קיסר ליהושע
וישמעו יטול ויתקבצו לו ומלך ישראל עמו ויחריב דמשק ואשקלון וכל המ
המדינות סביבות ירושלם ויפיל על כל העמים אימה ויראת גדול:

האות השביעי

הקב"ה ית בעל נפלאות יעשה מופתים בעולם
עמויני בארץ שיש בדומי אכן דמות אטה יפרח
הואר שברא הקב"ה בעלמו ובנברתו ובאין רשע אמות העולם בן כל גל
ומחממן אותה וסוכבן עליה ומרדשן עליה ובהקב"ה משמר אותה הטיפה
אורא ביה צרה ומתבדלת ויציא ממנה דמות אדום ושמן ויגדלם הרשע
השטן ויהיה ארכו יב אמות ורחבו כן שתי כתפיו ועשו עמוקות ואדומות
שני ראשו כקרב צלע פגמיו ופ' קדקדן ישל ויציא אדום חדשנה לפניו
ויאמר להם חשמיחכם אע להם מיד מאמינים וממליכים אותם עליהם
ומתקבצים כט עשו והולכים אצלם והולך וסוכב כל המדינות ואומד לבן
עשו לנדות אשר נחת להם היכן הוא וכלל אומה ואומה ויביאו לו ספרי
פסיכוס (ונו) להם זאת התורה אשר נחת להם אמת ואומ' להם האמינו כי

י' תחת

קח

אע"כ כפי כחות שנה שלח להחיות בן ישראל (אז) להם הביאו מורחב
 והענין כי אם לא להיכנס יחד ישראל ומצרים ומהפחדן באומה שנה יקום
 נחמיה בן חושיל ול לפים נבחרים כמעט אפרים ויעבד לפעם סוף וקוראים לפעם
 אנכי ילד אלהיך ולא יהיה לך להיכנס אחרים וא"ל להם אין מורחבם כלום
 אך כיון והענין כי שנה אלה כדרך שנה כל האומות מיד יצא אפי' סוף
 נחמיה בן חושיל עליו ויאמר לו אין אלה אלה לא ששן מיד יאמר לעבד
 הפשוט ואין יקרא נחמיה לכל הנבחרים ויחלם עמו ויברוך מוכן אם אין חרה
 אפי' על ארמילך שנה ויקבץ כל חיל האומות לעמך החרף ויחלם עם
 ישראל ויברך שנה ארמילך ויחלם עם ישראל ויברך שנה ארמילך
 משיח יי' ויאמר מאפי' השרת ופולטים אותו אצל אבות העולם ומוטעים אותו
 לשם ומיד ימס לבבם של ישראל ותשש כוחם וארמילך לא ידע כי משיח
 הוא שנה ידע לא ישייר משונאיהם של ישראל שדרך פלטי ארץ באין אומה
 העולם ויחלם ישראל א המרבות ולא יעמוד לעמוד לא במרבות (אז) דא
 אומה שפלה שמרה עליו ותכליתו מלך עליהם ותהי צרה נבולה של
 נבולה כמות כפי ישראל עד אותו הזמן באומה שנה יעמוד לבדד דרשנה
 מישראל שנה בעת ההיא יעמוד מיכא השר הנבון העמוד על סף עמך ויחלם
 צרה נבולה אשר ממונה לא נביתה מיד יברחו כל ישראל א המרבות וכל מי
 שלבו נחפץ חודר על אומות העולם ואמר זה הנבולה שנה מקיים הלא משיח
 בן דוד מלך באומה שנה בוחן בקרב את ישראל ומישראל כסוף (וכן) הוב
 שנה (ובבית) את השליטים באש ונפרטים כנרדף הכסף ובחנותם כבחון
 הנה: ואמר וברוחי מהם הפושעים והמורדים (וכן) העברו ויחלם
 וינצח דמים ומרשעים ששנים ויהי ישראל הקדושים והטהורים מיד שנה
 במדבר ובהם מתקיימים הפסוק הכתוב לכן הנה מפתוח את פתחם
 (ובלכותה במדבר ובהר) על לבב (וכן) ונעת הסוד תמיד ולמה שחון
 משומם (וכן) בתריה אשרי המחכה ויבט לזמים אף ומואנים ותשע
 נביתא בן אן לאו מה ששם באומה שנה ימותה שש ישראל שאינם
 דאונים לנבולה ויבא ארמילך ויחלם במצרים וילבדו שש ארץ מצרים
 לא תהיה לפליטה ויחלם פתח ליהושע להחיות שנה שנה שנה וינע
 אהלי אפרם בן ימים לבד עבי קדש נבא נבא עב קדש (אין ענין לו)
האות השמיני יעמוד מיכא ויתקע בשופר גדול וחזק ג'
 תקיעות שש נביה בוס ההוא יתקע בשופר
 גדול בתקיעה ראשונה וכל משיח בן דוד ואמר ואתם קדושים שש

[illegible]

מגלה והוינא הדברים של מצות מפתאן הדי זה בנדיא דשנא ופיקודוס ואם
יעמוד מלך סביר דיר הוה בעמדה ועמק שמות סדור אבין כפי תורה שבכתב
ותורה שבעל פה ויטור כל ישרא לפר בה ולחזק בדרך וילתם מלחמות
הדי והא בחזקת שיהא משיח אס עשה והרעיהו ונעל כל האומות שם ביבין
ובנה בית המדרש במקומן וקבץ נרתי ישרא דרבי משיח בן דוד בנדיא
ואם לא עבד כה או נהרץ בדורש שאין זה שהבטיחה עשו העמדה והר
הוא ככל מלכי בית דוד הסדרים הראשונים שמתו ולא העמידו הקב"ה לא
למטה בו רבים שטן ומן המשיחיים יכטלו לזרועם בן וכלבן וכל
שדמה שיהיה משיח ונהרץ בדר כבד נתגבא בו דעס שטמר ובה
פרייט עמר יעסא לה עמיר חזון ונכטלן ואין מסטול וכל מנה שסס
הנביאים נתגבאו שהמשיח וכל ישרא ומשיעם ומחוקס ומקבס ומחוק
במצוותם וזה הרשע נרס לאבד ולעבוד אלה מבטלדי"ה אכל מחטבות
בזרא עולם אין כח בארס להשיגם כי לא דרכין דרכין ולא מחטבות
מחטבותו וכל הדברים האל של זה שעבוד אמרין אין לא לשר דרך
למלך המשיח ולתקן את העולם מל לעבוד אתי ביתר טמא פ"א
אפשר אל עמים שפד בידה וכל כיצור כבד נתמלא כל העולם מדברי
המשיח ומדבר המצות והתורה ופשוט הדברים האלה באיים רחוקים
ועמים רבים עד לב ודס נטאין ומגמן דברים אן במצות התורה
אומ"ן אמת היו וכבר בטל בומן הזה ולא היו נהגין בדורה וכל אנשים
דברים נהגות יש בן ואין ספוטן וכבר בא המשיח וכל מחטבות דיהם
וכשיעמוד המלך המשיח באמת ויעלה יהוס ושא מיד כן הן חזרין
וידעם שחקר נחל אבותיהם שטביאיהם ואבותיהם העולם
אל יעלה על כל אים שבימות המשיח יבטל דבר ממצותו של
עולם אן יורה שום חדש במעשה בראשית לא עולם
סמקל הלק ומהלך שטא בישעיה ונרזאב עם כבשי משיח
ויהיה הין ענין הדבר שהיו יושבים בטח עש רשע אומות העולם
שנמסל קנאב ונמר שטאב עבדות ישרדס נמר שוקר על עריהם
ויתרו כלס לרת האמת ולא יעל ולא יחיהו אלא יאכלו דבר המותר
בנותן הישרא שט וארז כסדר יאכל תבין וכל כיוצא בהן באן
הדברים המנוגדים בענין המשיח משלים הם ובמות המלך המשיח
יורע לכל איה דבר היה משל ומדעני דמוז בן אמרו חכמים אין
בן העולם וזה לימות המשיח לא שעבוד מלכות כלבד

מפסחון שם. והבאים שמהם לרמי המשיח והיה מלחמה

עליו ונקודת מלחמה נקרא. יעבור נביא בשרא לשר ישראל
לכסן לבס שם הנה אנכי שולח לבס את אלה הנביא לפעם בא יום יי הכהן
והנביא יאמר בא לא לעמא הטוב ואלא לטוב את הטמא ולא לפסא אנשים
שם בחוקת טהרה ולא להכשיר מי שהחוקק פסלים לא לשום טלום
בעולם שאלו והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם
מן הכהנים שאומרים שחורם באת מלך המשיח יבא אליהם

וכל לא דברדים וכו' לא לבס לא ידעאדם האך ידיו עד שיהיו שברברים
סהמים הם אתם הבאים ופ הכהנים אין לבס קבלה בדברים לו ונעם
אין סוד הונית דברים לו ולא דקרו קרס עקר בדת ולעולם לא יתעסק אדם
בדבר קצות ולא אריך בדבר מלך שנת האומרים בעצמם לו וכלא
כן ולא שימש עקר שאין מביאין לאלי אהבה ולא לדי ידאב וכן לא
יחשוב הקיצים: **אמר** חכמים וטפה רוחם של מחשבי קיצים אלא
יחבה ויאמן בכל הדבר כמו שבארנו

במי מלך המשיח כשיתיישב מלכותו ויתקבצו לו כל ישראל יתחנסו לבס
על פיו ברוח הקדש שנגמח עליו שם יושב מלך ומטהר ונבט לו מטהר
תמלך ואם לא מיוחס כן וזה מיוחס לו ויתחבה את שאין מיוחסים
לישראל שאם יואמר התרשטא לבס ונך עד עתה כן לאורים ותמים:

הנה למדת שברוח הקדש מתייחסים המוחזקים ומוריש המיוחסים
המוחזקים ומורישם המיוחסים שאין מוחזקים ואין מייחסם
ישראל לא לשבטים שמוריש עזוב משבט פלג וזה משבט פלג אבל אין
אומדן על שבט בחוקת טהרה וזה מטהר וזה עבר שפדון הוא משפחה
שטמא על שטמא: **לא** נטאו החכמים והנביאים לימות המשיח
לא כדי שישלחו על כל העולם ולא כדי שירדו בונים ולא כדי

שישאו אותם העמים ולא לאכל ולא לשמח ולשמח לא כדי שיבין פגים
לטהר וחסמח ולא יהיה לבס ענין ומעט כדי שישלחו כל העולם הבא
כמו שבארנו בהלכות תשובה וכו' ואותו הקץ לא יהיה שם לא דעה ולא
מלחמה ולא קנאה ולא תחרות שטובה להיות משופעת בדבר וכל
המערבט מלינון כעפר ולא יהיה עמך כל ישראל לא לדעת אתי בבד
ולפיקר היז חכמים וכלם וירש דברים הטומאים והעמזמים וישלחו דעה
בזרעם כפי כח האדם שכל מלאכה בארץ דעה אתי כמים לים מכסים וכל
תם ונשלים. תכלה כל עולם:

אלו דברים שבין בני ארץ ישראל לבבל
אלו דברים שבין בני ארץ ישראל לבבל

- בני ארץ ישראל עומדין בקרית שמונה בעבלי וסבין כח עשבת בבית
בני ארץ ישראל אין מתאכלין על חמץ עד שיבא בן שלשים
בני כבב מתאכלין אפי' עשר יום אחד ויאכל נאמאות אויפס
לפי שהוא פתוח שכל לאבין ולאבין מן דא תעוקת בת יום אחד מטמאה
בנה (בת עשרה ימים מטמאה ביהב) בני ארץ ישראל אין משיין
את המעקה עד שמה בנה או עד שתמון בני חרש בבב משיין
תוך כד חרש בני ארץ ישראל אין פורין הבצור כי אם בממש שקלים
שחם שנים שבב כספים ושלש: בני בבב פורין אותן בבב
כספים וחצי: בני ארץ ישראל אין פטורין את האב לפי הדין עד
שיבא לו ימים: בני בבב פטורין אותו אפילו בשעה אחת:
בני ארץ ישראל מתירין את הבטל לחות מיד מפני שהוא מניחא ארץ
הבבליש ביעד: בני בבב אשרין אותה כל שבב קפץ שבעשית
נדה מחמת הבטלה: בני ארץ ישראל כחובה שלחן כה כספים: בני
בבב אומרי כל הפנות לבבול ממואטם ולא למנה ממוא
בעלותן בעלות גנות: בני ארץ ישראל אומרי פסח שהוא קרבן
ואין מחללין עביו את השבת: בני בבב מתירין את המתוך מהטעם
הזה משלשין את הפסח לתאגר עם חשיכה: בני ארץ ישראל רוחצין
משמיש המטה ומקדי אפילו ביום הפורים: בני דורשין בבב
קדיין דורשין בצינעה בשבת וביום הפורים בדרבן: בני ארץ ישראל
לא מקדי ולא מתשמיש המטה שהן דורשין את בארץ הממא: בני
ארץ ישראל אומרין בביעת הנשים ויש נאמא אחרת את החמא
מפני שלשה דברים: מפני חלב שחלבן נין ואין ישראל דואהו (משום נעלי ויש
משום חלב בדימה) ומימא שמימא שמימא: בני בבב מתירין אותה ואומרין
שיאין מקבט טומאה: בני ארץ ישראל נדה אינה נאצת בדרבן כל
ולא בבב שביית ומדוחק המירו לבטח את בנה: בני בבב
מטמאת כל יצרי הבית חוץ מהרחיצת פניו דין ורובין ומוניות הבבוס
ודענת המטה: בני ארץ ישראל טועין בהם ואין טוענין בלב ביום
דאשון שלחן שחם: כליות בשבת: בני בבב אין טוענין בהם ואלב:
באין מפרין לפי המנהג במועד: בני בבב אין סופרין ויש נאמא אור
דבבלי אופס: בני ארץ ישראל קורעין בני בבב אין קורעין:

*Levi 15
De purgatione
de leproso di 15
De alio*

אִי מִתֵּי הַדְּרוֹתֵי בְּמִקְוֵי שֶׁאֵין דְּבַר בְּאֵזֶל וְעֵשֶׂה יוֹט אִין זְמַן טוֹ אֶל כֵּן
 כְּלוֹם הַתִּירְוֹתָיו בְּרִי קִיּוֹם נִפְטוּן כִּלְכִּיל בְּשֶׁבַע אֲוִסְרֵין פֶּתַח יִשְׂרָאֵל
 וְיִמְלִיךְ פֶּתַח וְכִלְכִּיל שִׁיבֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם בְּהַמֶּלֶךְ
 אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲפֻרֵין לִישְׁבְּתָא דְּכִסְפִּים בְּשֶׁבַע כִּסְפֵי הַמִּלִּיכֹת
 עֲשִׂיתָ בְּהָרֵי בָבֶל טוֹעֵן כִּסְפִּים בְּשֶׁבַע כִּסְפֵי מִקְוֵי
 אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲוִמְרֵין מִקְדָּשׁ הַלֵּל יִשְׂרָאֵל וְאֵת יוֹם הַשַּׁבָּת
 בֵּעָבֶר אֲוִמְרֵין מִקְדָּשׁ הַשַּׁבָּת בְּנֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִנֵּה שֶׁבַע כִּסְפֵי
 דְּבֹן וְאִם לֹא שְׁלוֹם וְיִבְרָךְ רַבִּי בֵּעָבֶר בָּבֶל אֵין שׁוֹל בְּשִׁלְכִין
 אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל פִּטְוֵרֵין אֵת הַיָּבֵמָה אֲפֻרֵין הַפִּילֹה וְהַנִּכְרֵר נִכְרֵא אֶסְדֵּר
 אִם לֹא בֵּעָבֶר שִׁיבָא פֶּתַח שְׁלֹכֵר אֵינָה עֲרִיכָה לֹא חֲסִידָה וְלֹא יִבְרָא
 דְּאֵינֵן דְּרִישֵׁין שִׁבְעָה וְהֵיא פִּטְוֵרֵין בֵּעָבֶר בָּבֶל וְכֵן
 בְּנֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲפִי יֵצֵא רֹאשׁוֹ וְרֹבֵץ כְּסִיִּים שְׁעָה אַחֶת הֵרִיזוּ פִּטְוֵרֵין
 בֵּעָבֶר אֵינָה פִּטְוֵרֵין אִם מֵת הַכֹּהֵן לֹךְ שְׁלִשִׁים יוֹם
 אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יִבְשֶׁלֶת בְּאַרְבַּע שָׁנִים בָּבֶל טוֹעֵן בְּאַמְרֵה
 כִּדְרֵךְ שְׁנֵבֵרֵין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּמִתָּה שְׁנֵי אֲוִיבֵי חֲלִידָה וְכֵן בְּאַמְרֵה
 מִמְדִּינַת הַיָּם אֲפִילָּא יֵשׁ לֹה בָּבֶל הַנֶּאֱמָר מִקְדָּשׁ הַנֶּאֱמָר וְהַנֶּאֱמָר
 עֲמִי בְּאִיסוֹרֵי בֵּעָבֶר כּוֹפֵין בְּמִתָּה שִׁלְכִין לֹה בְּשִׁבְרֵי הַבֵּסֶם מִתְקַיֵּימָת עַם בְּשֶׁבַע

סִלִּיק הַמַּחְלֹקֶת שֶׁל בְּנֵי אִישׁל בְּנֵי בָבֶל
 תִּיקוֹן שְׁטָרוֹת
 נִסְחָ שְׁטָר כְּתוּבָה

בְּכָךְ וְכֵן בְּשֶׁבַע בִּכּוֹר וְכֵן יָמִים לְחֹדֶשׁ שְׁפֹלֵת שְׁעַת פְּלוֹנֵס לְבַרְכָּךְ
 שְׁלֹס לִמְנָן שֶׁאֵין מוֹטָן כֵּאֵן בְּמִתָּה פְּלוֹנֵס אוֹ בְּמִתָּה פְּלוֹנֵס
 אִיךָ דְּכִפְּסָא לֹה לֹא פְּלוֹנֵס בְּתוֹלְתָא בְּתוֹלְתָא בְּתוֹלְתָא בְּתוֹלְתָא בְּתוֹלְתָא
 לֹאנְתוּ כֹדֶת מִשְׁכָּה וְיִשְׂרָאֵל יִנְאֵם אֲפֻרֵין וְיִנְאֵם וְיִנְאֵם וְיִנְאֵם וְיִנְאֵם
 נִבְלֶסֶת וְנִבְרִין וְנִבְרִין וְנִבְרִין וְנִבְרִין וְנִבְרִין וְנִבְרִין וְנִבְרִין וְנִבְרִין
 בְּנִשְׁטָא וְיִהְיֶה לִי מִדֶּרֶךְ בְּתוֹלְתָא כִּסְפֵי וְיִהְיֶה לִי מִדֶּרֶךְ בְּתוֹלְתָא
 וְיִנְאֵם וְיִנְאֵם וְיִנְאֵם וְיִנְאֵם וְיִנְאֵם וְיִנְאֵם וְיִנְאֵם וְיִנְאֵם וְיִנְאֵם
 פְּלוֹנֵס בְּתוֹלְתָא דִּיא וְהַלְלוּ לֹה פְּלוֹנֵס דְּנָן לִנְעָנוֹ דְּנָן נְדֻעָה דְּהַשְׁעָה

71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80

ה'תש"ח 18/12
ע"פ ה'תש"ח

ה'תש"ח 18/12
ע"פ ה'תש"ח

144 $\frac{1}{2}$

27 30 1000

(היה נוסח משה היה שם
וזה נוסח רמב"ם)

Biblical Archaeology.

עורכר חיים
מלך
בזמנו דר' יחזקאל גרשון

194

(מחברת)

ORHOT
HAYIM

—
AARON
OF
LUNEL

Y.U.
MS.
1367

MONTEFIORE
MS.
131
HA NO. 52
LIBRARY

52

בהלכותא בלא טעמא וטון שכן בישראל כלום מיהרש דתורה אבא
 בישראל עולא מלון לפיכך אם הכמורה ופי שהמרהו אצלן שטרה
 בישראל עולא מלון לפיכך אם הכמורה ופי שהמרהו אצלן שטרה

ר"ב

ר"ב

ר"ב

ר"ב

ר"ב

ר"ב

ר"ב

ר"ב

ר"ב

ר"ב

ר"ב